

Nữ trinh sát và sát thủ

Contents

Nữ trinh sát và sát thủ	1
1. Chương 01 - Phần 01	2
2. Chương 01 - Phần 02 + 03	4
3. Chương 02 - Phần 01 + 02	7
4. Chương 02 - Phần 03 + 04	10
5. Chương 02 - Phần 05 + 06	15
6. Chương 03 - Phần 01 + 02	18
7. Chương 03 - Phần 03 + 04	23
8. Chương 04 - Phần 01 + 02	27
9. Chương 04 - Phần 03 + 04 + 05	30
10. Chương 05 - Phần 01 + 02	36
11. Chương 05 - Phần 03 + 04	39
12. Chương 05 - Phần 05 + 06	42
13. Chương 06 - Phần 01 + 02	44
14. Chương 06 - Phần 03 + 04	48
15. Chương 06 - Phần 05 + 06 + 07	50
16. Chương 07 - Phần 01 + 02	57
17. Chương 07 - Phần 03 + 04	59

Nữ trinh sát và sát thủ

Giới thiệu

Hắc Ưng - một cái tên mà làm cho hai giới hắc bạch lưỡng đạo khi nghe thấy đều kinh hoàng. Hắc n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-trinh-sat-va-sat-thu>

1. Chương 01 - Phần 01

Chương 1.1

Ánh nắng mùa hè chói chang rực rỡ cũng không làm giảm đi sự sôi nổi và nhiệt tình trên bãi biển Nam Đài Loan.

Những cô gái mặc những bộ bikini hai mảnh đủ mọi dáng vẻ, tròn trịa, mảnh khảnh, tụ tập đông đủ nằm dài trên bờ cát, dưới bầu trời xanh, và nước biển xanh mát, làm các thanh niên mở rộng tầm mắt, nước dãi chảy ròng ròng.

Nằm ở bên cạnh bờ biển này là khách sạn Bích Tinh, ngoài vẻ đẹp lung lay có thể nhìn thấy được từ bờ cát, bên trong còn có những thiết kế sang trọng hiện đại, có bể bơi cạnh bờ biển, làm cho du khách có thể hưởng thụ được cảm giác như vẫn đang tắm trên biển, lại vừa có thể ăn uống thoải mái, ngắm phong cảnh của biển và thưởng thức bờ biển “Phong cảnh đẹp”

“Không thể tin nổi dáng vẻ của những mỹ nữ ở đây, so với mỹ nữ Nhật Bản của chúng ta còn gợi cảm hơn gấp trăm lần.” Cung Bản Kiện nằm trên ghế mát lạnh mơ màng nhìn ngắm.

“Nếu ngài đồng ý thì đêm nay ở khách sạn còn có rất nhiều mỹ nữ, chờ ngài đến ‘bình luận, giám định và thưởng thức’ đây!” Mục Phong Cuồng gian tà gợi ý.

“A! Vậy ta được tự do tuyển chọn mỹ nhân ?”

“Có thể mời được Cung Bản tiên sinh đến Thanh Long bang của chúng tôi giúp một tay, là phước phần chúng tôi đã tu luyện ba đời mới có được.”

Hai người nhìn nhau cười to, Cung Bản Kiện vỗ vỗ cánh tay của Mục Phong Cuồng nói:

“Tiểu lão đệ, ánh mắt của ta đòi hỏi hơi cao đấy.”

Về mặt Mục Phong Cuồng hơi buồn nói: “Không biết mình tinh xinh đẹp đang nổi danh hiện tại Tinh Sa Lị Nhã có làm ngài vừa lòng không.” Hắn đã sớm dò hỏi và biết được Cung Bản Kiện gần đây ái mộ nữ minh tinh gợi cảm đắt giá Tinh Sa Lị Nhã, vì muốn được lòng của Cung Bản Kiện, hắn không tiếc bỏ ra một số tiền lớn để mời mỹ nhân đến hầu hạ hắn ta.

Đôi mắt Cung Bản Kiện vốn đã một mí nhưng khi nghe được những lời này đột nhiên trợn trừng, tiếp theo hai người ôm nhau cười to, Cung Bản Kiện vui đến quên cả trời đất nói: “Tiểu lão đệ, cậu so với lão đại tiền nhiệm của cậu quả là sáng khoái hào phóng hơn nhiều! Thanh Long bang giao vào tay cậu sẽ càng thêm phát triển lớn mạnh.”

“Đâu có, đâu có! Chuyện này còn phải nhờ Cung Bản tiên sinh chiếu cố nhiều hơn mới được.”

“Đừng khiêm nhường, tiểu lão đệ! Ta thấy so với lão Đại tiền nhiệm thì cậu thông minh hơn nhiều, thật không thể tin nổi lão Đại các ngươi lại thua trong tay một phụ nữ, nghe nói cô gái đó xinh đẹp vô cùng lại thông minh tuyệt đỉnh, đập nát hết ba phần tư bang phái của các ngươi. Còn phá đổ luôn cái xí nghiệp luôn cung ứng nguồn vốn cho các ngươi. Chuyện này trở thành câu chuyện cười truyền miệng ở Nhật Bản. Mục Phong Cuồng cậu đừng bao giờ đi vào vết xe đổ đó, bị bại dưới tay một người phụ nữ.”

Đối với lời nói châm biếm của Cung Bản Kiện, Mục Phong Cuồng ngoài mặt thì tươi cười nhưng trong lòng thì không cười, vẫn ăn nói khép nép lễ độ: “Cảm ơn sự dạy bảo của Cung Bản tiên sinh, Mục Phong Cuồng nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, nhưng mà tất cả đều phải nhờ Cung Bản tiên sinh khi về vui lòng nói giúp giùm chúng tôi một tiếng trước mặt Thần Điện bang chủ, là công việc ‘buôn bán bạch phiến’ ở Đài Loan nếu do tôi phụ trách, bảo đảm ông ấy nhất định sẽ hài lòng.”

“Chuyện này —— phải xem biểu hiện của cậu ra sao.” Cung Bản Kiện đốt một điếu xì gà, dáng vẻ tự cao tự đại ngửa mặt lên trời phun khói.

Mục Phong Cuồng vội vàng từ trong đám khói thuốc mù mịt dâng lên rượu và trái cây, dùng hết tâm sức để lấy lòng hắn như một con chó Nhật, đem đôi mắt âm ngoan giấu dưới vẻ mặt xu nịnh tươi cười.

Nữ nhân viên phục vụ của khách sạn bước đến thu dọn chén đĩa trên bàn, lại bị Cung Bản Kiện ăn đậu hủ, hốt hoảng kêu to, trợn to đôi mắt sợ hãi nhìn Cung Bản Kiện.

“ Nhìn không ra cô gái nhan sắc bình thường như thế này lại có một dáng người đẹp đến thế.” Cung Bản Kiện nhìn nàng cười đậm đặng, giống một gã đàn ông háo sắc điển hình của Nhật Bản.

Mục Phong Cuồng móc ra tờ giấy một trăm đô la đưa cho cô phục vụ bàn.

” Cái này là tiền boa cho cô, vì vị khách quý của ta hơi cao hứng một chút.”

Cô phục vụ bàn cầm lấy tiền, rót thêm rượu cho hai người, sau đó liếc Cung Bản Kiện một cái, xoay người bước đi, làm cho Cung Bản Kiện đắc ý cười ha hả.

Hai người cười đùa không được bao lâu, hai bên khách sạn đột nhiên xuất hiện một đám cảnh sát vây quanh bọn họ, cầm đầu là một thanh niên tuấn tú xuất ra thẻ nghiệp vụ nói: “Chúng tôi là cảnh sát, cấp trên nghi ngờ hai vị có liên quan đến việc buôn lậu thuốc phiện, mời hai vị theo tôi về sở để hợp tác điều tra.”

Cung Bản Kiện và Mục Phong Cuồng nhìn nhau, trong lòng âm thầm kinh ngạc, là ai tiết lộ tin tức? Trên người của Cung Bản Kiện vốn có giấu ‘ hàng mẫu ’, không thể để bị dẫn đi, nếu không chính là có chấp cánh cũng không thể bay.

Mục Phong Cuồng đứng lên làm như không có việc gì trả lời: “Cảnh sát Bạch Thiệu Phàm, tôi chiêu đãi vị bằng hữu Nhật Bản này đến bờ biển để tắm nắng, thay chính phủ làm tốt công tác ngoại giao, tại sao lại vô duyên vô cớ phạm tội danh buôn lậu, ngài đừng nên vu oan cho người tốt.”

Bạch Thiệu Phàm tươi cười nói: “Có phải oan uổng hay không thì tôi sẽ cho anh một câu trả lời vừa ý, hai vị xin mời theo tôi, đi thôi.” Nói xong sẽ tiến lên giữ chặt Cung Bản Kiện.

Nếu để Cung Bản Kiện bị bắt, Mục Phong Cuồng tuyệt đối sẽ khó sống, chín bang phái của Nhật Bản nhất định sẽ xuyên đại dương phái người đến để giết hắn. Cho nên... Thừa dịp Bạch Thiệu Phàm không để ý, Mục Phong Cuồng chạy nhanh đến tấn công các nhân viên cảnh sát, mở đường cho Cung Bản Kiện chạy thoát thân.

“Đừng để cho hắn chạy thoát!” Võ thuật của Bạch Thiệu Phàm dù có cao, nhưng cũng chỉ kịp không chế con chó điên Mục Phong Cuồng, vì thế hét lên ra lệnh cho cấp dưới mau truy bắt Cung Bản Kiện đang chạy trốn.

Nhưng Cung Bản Kiện không phải tên du dương tầm thường, nhanh như chớp xoay ngược chân đá ngã bốn người cảnh sát đang chắn trước mặt.

Cầm đầu chín bang hội của Nhật Bản – Thần Điền Cơ, dưới tay có chín tên tướng lĩnh tâm đắc, cầm đầu chín bang, mỗi người đều có võ nghệ cao thâm, mà Cung Bản Kiện đứng hàng thứ năm trong số chín tên thủ lĩnh. Karate lục đẳng, Taekwondo thất đẳng, đương nhiên có thể thoát trong vòng vây của mười mấy vị cảnh sát rồi. Trên mặt hắn cười nhạo, đang dùng hết sức chạy ra khỏi khách sạn, đột nhiên hai chân mềm nhũn quỵ rạp xuống đất, toàn thân mất hết sức lực, từ ngực rớt ra bọc hàng mẫu.

“Cung Bản tiên sinh!” Mục Phong Cuồng không thể tin được khi nhìn Cung Bản Kiện đột nhiên té ngã trên mặt đất, không rõ hắn đã xảy ra chuyện gì?

Cung Bản Kiện giãy dựa trên mặt đất trợn mắt nhìn hắn.

“Ly rượu vừa rồi.”

Rượu? Mục Phong Cuồng suy nghĩ, lập tức hiểu! Cô nhân viên phục vụ kia? Lại là Trầm Nhược Băng! Á đàn bà chết tiệt!

Bạch Thiệu Phàm cầm hai tay của Mục Phong Cuồng lại giao cho nhân viên, bước đến nhặt lên gói hàng mẫu. Nhược Băng nói thật chính xác, nếu lần này hắn ra tay nhất định sẽ bắt được quả tang! Trong lòng đối với nàng vô cùng khâm phục và ái mộ.

“Đưa bọn họ đi!” Hắn hạ lệnh.

Thay bộ quần áo của nhân viên phục vụ, Trần Nhược Bằng tẩy đi lớp phấn hóa trang thật dày, hồi phục lại gương mặt xinh đẹp động lòng người, ngồi sau tay lái, nhìn qua kính râm, hài lòng khi nhìn thấy bộ dạng bị bắt chặt vật của Cung Bản Kiện và Mục Phong Cuồng.

Nàng thoải mái bắt tay vào ghi âm, những cuộc đối thoại của Cung Bản Kiện và Mục Phong Cuồng nàng đã thu thập đầy đủ, đáng tiếc là phần tin tức cấu kết của Nghị viên và Thanh Long Bang vẫn chưa thu thập được, nhưng thu hoạch lần này thật ngoài ý muốn! Ngoài việc cần quét dư đảng của Thanh Long Bang, còn bắt được một trong những thành viên của Cửu Bang hội Nhật Bản — Cung Bản Kiện.

Không nghĩ tới Mục Phong Cuồng cùng giới hắc đạo của Nhật Bản thiết lập lại mối quan hệ, xem ra nàng cần phải điều tra kĩ càng mới được. Lần phạm tội này đủ để hấn ngồi bóc lịch mười mấy năm.

Trở về đến khu nhà trọ mà nàng thuê ở Đài Bắc thì đêm đã khuya lắm rồi, người bảo vệ đứng ở cửa thân thiết chào đón. "Trần tiểu thư, trường học mới vừa tan học nha!"

Thân phận của nàng hiện giờ là đang đóng vai một giáo viên tiếng Anh trường tư thực, vì để cho hợp với vai diễn, nàng đeo kiếng che khuất dung nhan tuyệt mỹ của mình. Nàng ăn mặc mộc mạc bảo thủ, giống như những cô gái bình thường khác. Vì tránh cho những kẻ muốn trả thù, cũng sử dụng tên giả—— Trần Bằng, đây là một điều kiện cơ bản mà một trinh thám cần phải biết.

Trao đổi với bác bảo vệ vài câu sau đó nàng lên lầu, vừa vào cửa theo thói quen thông thường, nàng kiểm tra tất cả các cửa sổ, trần nhà, đến khi xác định không có dấu vết của sự đột nhập nàng mới ngừng tay.

Một mỗi cả ngày, cách thức để thư giãn tốt nhất là đi tắm một cái cho mát mẻ.

Để túi xách xuống xô pha, dây cột tóc, áo, váy ngắn, quần áo lót... Nhất nhất cởi xuống tất cả cho đến khi trần như nhộng. Đi vào phòng tắm, để cho nước lạnh chảy từ đầu đến chân, thấm ướt da thịt hoàn mỹ, bằng thanh ngọc khiết của nàng.

Tắm rửa thoải mái xong, nàng gấp một cái, lúc đang định thả lỏng mình chìm vào giấc ngủ sâu thì sự cảnh giác nhạy bén của nàng cảm thấy có gì đó khác thường, theo phản xạ nhảy vọt đến chỗ để quần áo, định bắt lấy.

Nàng tin tưởng tốc độ của mình rất là nhanh, nhưng đối phương so với nàng càng nhanh hơn.

"Đừng nhúc nhích."

Giọng nói của nam giới, nàng không khỏi kinh ngạc, người tới là người nào?

Tuy rằng trong bóng đêm nàng không nhìn thấy đối phương, nhưng cũng hiểu được đối phương chắc chắn biết vị trí chính xác của mình, và hòng súng của hấn cũng đang chĩa thẳng vào trái tim cô.

2. Chương 01 - Phần 02 + 03

Chương 1.2

Tuy rằng trong bóng đêm nàng không nhìn thấy đối phương, nhưng cũng hiểu được đối phương chắc chắn biết vị trí chính xác của mình, và hòng súng của hấn cũng đang chĩa thẳng vào trái tim cô.

Đáng chết! Đối phương vào lúc nào? Tại sao nàng không hay biết, phòng này có gắn hệ thống cảnh báo sao lại hoàn toàn không hề báo động, hấn vào đây bằng cách nào?

"Anh là ai?"

“Người đến lấy mạng cô.”

“Chúng ta có cừu oán?”

“Không có.”

“Vậy tại sao giết tôi?”

“Có người bỏ tiền, muốn cô biến mất.”

Lại một sát thủ! Trong ba tháng nay đã là bảy người, nhưng mà người trước mặt hình như rất khó đối phó, nàng bắt đầu nghĩ phương pháp thoát thân

Đối phương dường như cũng không có ý định giết nàng ngay lập tức, chỉ là lẳng lặng quan sát, dường như muốn cho nàng một cơ hội để thoát.

“Có thể cho tôi mặc quần áo trước được không?” Nàng cố tình cầu xin, để làm đối phương xao lãng cảnh giác.

Đối phương im lặng không lên tiếng, dường như biết ý định của nàng muốn nghe giọng nói để xác định vị trí của hắn.

“Ít nhất cũng cho tôi choàng một cái khăn?” Nói xong tay liền đưa về ngăn kéo tủ áo.

Trong bóng đêm vang lên tiếng kéo cò súng làm nàng hoảng hốt, vội vã ngừng tay.

Giọng nam trầm thấp lại vang lên: “ Trong phòng này có bảy khẩu aka, ba khẩu súng tự động, mười quả lựu đạn nhỏ, cùng với năm lựu đạn khói, tất cả đang ở trên tay tôi, không cần tìm kiếm.”

Chết tiệt, Trầm Nhược Băng cảm thấy sống lưng lạnh dần đến đỉnh đầu, đối phương chắc chắn là cao thủ bậc nhất? Biết rõ ràng rành mạch những cái bẫy trong phòng cũng như lấy tất cả những vũ khí của nàng.

Đối phương có thể đoán trước mọi hành động của nàng, còn nàng ngay cả hình dáng của đối phương như thế nào cũng còn chưa biết.

Chẳng lẽ đêm nay kiếp số của nàng tới rồi?

” Bước lùi về phía ban công.” Hắn trầm thấp ra lệnh, trong giọng nói cứng rắn không để cho đối phương phản kháng.

Nhược Băng nhẹ nhàng bước, từng từng bước một lui ra phía sau, ánh trăng sáng soi xuống da thịt trong suốt của nàng, thân mình kêu gọi, làm cho gã đàn ông đứng trong bóng đêm có thể nhìn không sót một thứ gì—— từ đầu đến chân.

Ý định của đối phương đẩy nàng vào tình thế khó khăn!

Nàng cố đè nén tức giận trong lòng, thề tuyệt đối không giống một thiếu nữ bình thường bất lực yêu đuối, sợ hãi trốn tránh, hay khóc lóc cầu xin tha thứ. Trời sinh cá tính nàng vốn ngông nghênh nên lúc này tâm của nàng càng thêm trầm tĩnh lạnh lùng, nếu đối phương tiến thêm một bước hoặc một động tác, nàng thề tuyệt đối làm cho hắn sống không bằng chết.

Hắc Ưng chậm rãi dời bước đi tới, tháo đôi kính râm xuống làm lộ ra đôi mắt thâm thúy, trong bóng đêm càng thêm sáng ngời, như có một nguồn năng lượng bắn thẳng về phía nàng

Ánh mắt của nàng lạnh như băng đối chọi với ánh mắt của hắn, nàng ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, cách khoảng năm bước, Nhược Băng vận khí vào lòng bàn tay, chỉ cần đối phương đến gần nàng thêm chút nữa, nàng lập tức sẽ ra tay công kích hắn, trong lòng nàng thực tình muốn giết chết hắn.

Hắc Ưng nở nụ cười ngạo mạn, bất thành lình hắn bước lên, làm lộ ra sơ hở của bản thân, nàng liền lập tức ra tay công kích, hắn nhanh tay hơn đã chế trụ tay nàng kéo nàng vào bóng tối, bất thành lình hôn nhanh lên đôi môi của nàng.

Nàng thề nàng hận không thể cắn đứt lưỡi của đối phương, nhưng sớm đã bị gã này nhìn ra, một trận tê dại truyền đến làm nàng không thể sử dụng lực, đối phương lại ngăn chặn không cho nàng lên tiếng,

bữa bãi nhấm nháp hương thơm trên đôi môi cánh hoa của nàng. Cánh tay mạnh mẽ đầy sức sống ôm chặt lấy thân thể thanh mảnh của nàng làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Đây là sỉ nhục rất lớn! Cự nhiên ngay cả giây dựa cũng không thể mà còn sắp thất thân. Chuyện kể tiếp không như nàng đã dự đoán.

Chương 1.3

Hắc Ưng chuyển qua thở nhẹ bên tai nàng thì thầm .” Đây chỉ là một nụ hôn, bây giờ tôi không giết cô, nhưng lần sau gặp mặt cũng không chắc chắn.”

Nói xong lập tức như một trận khói nhẹ biến mất không thấy bóng dáng, tình huống biến hóa cực nhanh ngay cả nàng cũng không kịp phản ứng, toàn thân vô lực ngã ngồi trên mặt đất, khi hoàn hồn lại thì phát hiện trên người nàng không biết khi nào đã choàng một cái khăn tắm, chẳng lẽ là gã kia trước lúc đi đã khoát lên người nàng.

Làm sao như thế được! Nàng cảm thấy suy nghĩ này thật vô căn cứ, rất nhanh đi kiểm tra tất cả những cánh cửa sổ đã khóa, phát hiện tia báo động bằng hồng ngoại đã bị một phương pháp cao siêu phá hủy.

Đáng chết! Nàng lại phải đặt thêm một cái nữa. Ai! Dù sao nhất định cũng phải cẩn thận, không biết có còn tên cao thủ nào tìm đến nữa hay không.

Đặt tay lên ngực đè nén sự hồi hộp, nàng biết mình đã gặp một cao thủ, cũng không hiểu vì sao gã kia chỉ hôn nàng mà không cưỡng bức nàng, rõ ràng có thể giết nàng nhưng lại buông tha nàng.

Hắn đã nói vừa rồi chỉ là một nụ hôn, tên khốn! Nàng tự nhiên lại bị đoạt mất nụ hôn đầu như vậy, thật muốn làm thịt hắn!

Mặc xong quần áo, nàng nhìn vào trong gương, vuốt ve đôi môi cánh hoa vừa bị hôn, thật sự là chặt vật! Nàng oán hận mắng chính mình, tên đàn ông bí ẩn này rốt cuộc muốn gì đây?

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của nàng, Nhược Băng theo phản xạ cầm súng trên tay, bước nhẹ đến phía sau cánh cửa để xem thử.

Là Bạch Thiệu Phàm, nàng thả lỏng tâm tư thở ra một hơi.

“Anh biết em vẫn chưa ngủ.” Bạch Thiệu Phàm đứng dựa vào cửa thoải mái, dáng dấp thật phong độ trong chiếc áo khoác.

“Mời vào.”

Nàng bình thần tiếp đón, dù sao quen biết đã nhiều năm, không cần câu nệ tiểu tiết, huống chi chuyện vừa rồi nàng vẫn còn hoảng hốt chưa bình tâm.

Bạch Thiệu Phàm ngồi trên ghế sofa thưởng thức thân thể mỹ nhân như hoa sen mới nở, dù chưa tô son điểm phấn, nhưng vẫn không mất vẻ diễm lệ, thậm chí còn mang hương vị thanh nhã thuần khiết.

“Có biết bao người đàn ông nghe danh đã ngưỡng mộ em nhưng đều chưa từng nhìn thấy được mặt thật của em, anh thật may mắn mới có thể được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt đẹp của nữ trình thám lừng danh — Trầm Nhược Băng.”

“Đừng làm em xấu hổ !”

Nàng đưa cho hắn một chai Whiskey.

“Trước khi ngủ mà uống nhiều rượu như vậy? Không tốt đâu!”

“Không sao cả, em muốn uống.”

” Em có tâm sự?” Bạch Thiệu Phàm nhận thấy được của nàng vẻ mặt có chút nghiêm túc.

“Không có gì, chỉ là có chút phiền muộn thôi.”

Nàng ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc, cố gắng trấn tĩnh. Nàng sẽ không nói cho hắn biết vừa rồi mới đầu cùng một gã đàn ông, hơn nữa còn thất bại thảm hại!

“Đúng rồi, hôm nay anh đã lập công lớn.” Nàng nói sang chuyện khác.

” Nhờ phúc của em, anh mới có thể thuận lợi bắt được Mục Phong Cuồng và Cung Bản Kiện. Cấp trên có liên lạc phía Nhật Bản, bọn họ sẽ phái người đến áp giải Cung Bản Kiện quay về Nhật Bản thẩm tra và phán quyết. Chuyện này không đơn thuần là một vụ án ở trong nước nữa rồi. À, lúc chúng tôi bắt Cung Bản Kiện, hắn đã bị trúng thuốc mê, có phải là do em làm không?”

Nàng nhún vai cười cười, không hề phủ nhận.

” Tại sao em lại nghĩ đến việc hạ thuốc? Thực ra lần hành động này đã nắm chắc phần thắng, mặc dù không ngờ có thêm Cung Bản Kiện, Nhưng mà tại sao em có thể nghĩ đến chuyện hạ thuốc mê?”

“Cung Bản Kiện là một trong chín tên tướng lĩnh dưới tay của Bang chủ Nhật Bản Thần Điền Cơ, hắn giữ ở vị trí bang chủ thứ năm trong hội, nếu không hạ thuốc mê, bằng võ nghệ của một người như anh không thể chế ngự được hai người.”

Bạch Thiệu Phàm không khỏi bội phục nói: “Anh biết em làm việc luôn tính toán cẩn thận, luôn biết làm thế nào để giải quyết tình huống cấp bách có thể xảy ra. Nhưng mà, lần này em ra tay quả thực hơi nặng, bác sĩ nói hắn phải ngủ ít nhất năm ngày, dù có tỉnh lại đầu của hắn sẽ đau đến mức muốn vỡ tung. Em..... Em không phải là cố ý chứ?”

Nàng cười vừa thần bí vừa quyến rũ, thay đổi sang tư thế thoải mái hơn, ngượng ngùng nói: “Không có gì, chỉ là chút ân oán cá nhân thôi.”

Bạch Thiệu Phàm nhìn nàng bằng ánh mắt si mê, toàn thân nàng luôn tỏa ra vẻ phong tình mị lực (gợi cảm, quyến rũ), nâng cằm của nàng lên với vẻ vô cùng ái mộ nói: “Nhược Băng, khi nào em mới đáp ứng lời cầu hôn của anh, theo đuổi em nhiều năm như vậy mà em một chút cảm động cũng không có sao?”

“Em không bảo anh chờ em!” Nàng trả lời trực tiếp với vẻ vô tội.

“Này! Cho anh một chút mặt mũi có được không? Lần nào cũng lảng sang chuyện khác.”

“Muốn em đóng kịch sao? Lúc em phá án mới cần diễn trò, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi phía sau hậu trường.”

“Thật là không có biện pháp với em!” Hắn hít một hơi nói: “Trở lại chuyện chính, việc điều tra vụ Viên nghị sĩ đầu tư vào trường ‘trung học Minh Dương’, em làm giáo viên nằm vùng đã lâu, có điều tra ra có gì phạm pháp trong đó không?”

“Trước mắt không có, nhưng thật ra thu hoạch được một thành quả lớn.”

“Ừm!” Hắn chăm chú lắng nghe, dáng vẻ hết sức chăm chú.

“ Học kì này em được bầu làm giáo viên dạy xuất sắc nhất.”

Bạch Thiệu Phàm té ngã trên mặt đất, chỉ còn thiếu không sùi bọt mép.

Hết Chương 1

3. Chương 02 - Phần 01 + 02

Chương 2.1

Phòng nghiên cứu của Kiều Mã Ly nằm ở một nơi hẻo lánh trong vùng ngoại ô, nơi này tuy rằng hẻo lánh nhưng xem ra phong cảnh cũng rất hợp lòng người. Phòng nghiên cứu của cô sơn màu trắng ngói hồng, rộng khoảng một trăm mét vuông, theo phong cách của Bắc Âu.

Chủ nhân căn phòng này là một cô gái con lai tên là Kiều Mã Ly, năm nay hai mươi lăm tuổi, nhưng trông giống một cô bé mười bảy tuổi hơn.

“Chị nói chỉ trong vòng nửa giờ mà anh ta đã phá hủy tất cả những báo động bằng tia hồng ngoại trong phòng của chị?” Kiều Mã Ly trừng lớn ánh mắt nhìn nàng.

” Trước lúc chị vào tắm vẫn chưa phát hiện gì khác thường, thời gian tắm rửa không hơn nửa giờ đồng hồ, bởi vậy theo chị đoán anh ta ra tay trong khoảng thời gian này.” Nàng trả lời một cách chắc chắn.

“Anh ta cũng thật tài giỏi, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã phá hủy tia báo động mà em phải mất nửa năm để nghiên cứu.” Kiều Mã Ly khó nén tức giận lên án, giống như một món đồ chơi cô thích bị người ta phá tan tành.

“Uy! Em không lo lắng sự an nguy của chị, ngược lại chỉ tiếc giận phát minh của em!” Trầm Nhược Băng đỡ khóc đỡ cười kháng nghị.

” Chị không phải là vẫn bình an đứng ở đây sao?”

“Ít nhất sắc mặt cũng nên biểu hiện một chút lo lắng chứ!”

“Thân là một nhà khoa học em không làm những chuyện vô dụng, chị đã đứng đây bình an vô sự, thì đã biết chị không có việc gì, nếu không có việc gì, thì em cần gì phải hỏi, không bằng nhanh chóng lao vào nghiên cứu đổi mới lại phương pháp khoa học kỹ thuật, đó mới là vấn đề chính.”

Nhược Băng thở dài, nàng đã sớm hiểu biết cá tính của Kiều Mã Ly, một trăm phần trăm các nhà khoa học đều làm việc theo tư duy logic, tức là chỉ lấy hiệu quả là chính.

Thân thể của Kiều Mã Ly cũng là một bí ẩn, Nhược Băng chỉ biết là nàng xuất thân Đông Âu, những phát minh thiên phú của nàng làm cho chính phủ Đông Âu thêm nhỏ dãi, muốn bắt nàng về phục vụ cho những nghiên cứu khoa học kỹ thuật bí mật của quốc gia mình, để nghiên cứu phát triển những vũ khí lợi hại hơn.

Kiều Mã Ly lại cự tuyệt tất cả những người trả thù lao rất cao cùng với những lời dọa dẫm, trong lòng chỉ muốn tự mình thành lập một trung tâm nghiên cứu của mình để nghiên cứu, phát minh ra những thành quả khoa học của chính mình, nhưng không hề nghĩ đến hậu quả của lời cự tuyệt lại liên tiếp mang đến những nguy hiểm chết người. Các quốc gia không mời được nàng, lại sợ nàng đi đầu quân những quốc gia khác, muốn giết nàng để trừ mối nguy hiểm về sau.

Thời điểm nàng chạy trốn chối chết, thì quen được Nhược Băng lúc này đang ở Đông Âu tra án. Nhược Băng vốn thông minh cơ trí lại giỏi về dịch vụ, mang nàng chạy trốn sang nước Mỹ, cuối cùng định cư tại Đài Loan, học nói lưu loát tiếng Trung. Bởi vậy giao tình của họ vô cùng thân thiết, có thể nói là bạn sinh tử có nhau.

Toàn bộ vũ khí của Nhược Băng đều do một tay Kiều Mã Ly chế tạo, nàng có thể nhiều lần phá án thành công, hoặc dễ dàng đào thoát trong lúc bị kẻ địch đuổi giết, cũng là do những phát minh khoa học kỹ thuật tiên tiến mà Kiều Mã Ly đã dày công khổ cực nghiên cứu, giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn.

Kiều Mã Ly ở một bên, vừa vui đầu vào nghiên cứu, vừa hỏi vấn đề đã cũ rích. ” Tên Bạch Thiệu Phàm có còn hy vọng gì với chị không?”

“Chúng tôi là bạn tốt.”

“Bạn tốt? Người ta không cho là như vậy đâu!”

“Đừng luôn nói về chị, em mới cần lo lắng cho mình, năm này tháng nọ cứ ở mãi trong nơi hoang dã hẻo lánh này, vui đầu vào nghiên cứu, nếu chị không đến tìm em, chỉ sợ sau vài tháng em đã biến thành

Kiều Mã Ly móc meo rồi!” Nàng thật lòng quả trách, nhắc nhở người bạn tốt cũng nên chú ý tới việc chung thân đại sự của chính mình.

“Đừng cố ý chuyển hướng đề tài!” Kiều Mã Ly mới không mắc mưu của nàng, quen biết nàng nhiều năm nên đã sớm biết cách thức nàng cố tình dời đi sự chú ý. “Kỳ thật Bạch Thiệu Phàm có thể nói là một người đàn ông đẹp trai, lại còn hết lòng yêu chị, nhưng mà.... Anh ấy không nắm giữ không, chị chỉ thích hợp với một người đàn ông bình tĩnh mà cuồng dã, trí tuệ cùng với năng lực phải hơn chị một bậc, nếu không là chị không để vào mắt.”

“Dạ, chuyên gia cố vấn tình yêu nói thật sâu sắc và chính xác.” Trầm Nhược Băng với tay lấy túi xách và kính râm.

“

“Phải đi à?”

“Có hẹn.”

“Cùng Bạch Thiệu Phàm?”

Nhược Băng gật đầu cười khê trả lời: “Nghe theo ý kiến của chuyên gia, cho anh ấy thêm một cơ hội a!”

“Em thấy Bạch Thiệu Phàm muốn theo đuổi chị phải tốn ít nhất là mười năm nữa.” Nàng lắc đầu thở dài, lại vội đầu vào nghiên cứu.

Chương 2.2

Rời khỏi phòng nghiên cứu của Kiều Mã Ly, Nhược Băng đi thẳng vào khu nội thành, Nhược Băng có hẹn với Bạch Thiệu Phàm tại một quán cà phê, vừa vào đến cửa đã thấy gương mặt nghiêm túc hiếm thấy của Bạch Thiệu Phàm.

Có thể đã xảy ra chuyện gì, nàng đoán vậy.

Bạch Thiệu Phàm vừa thấy đến nàng lập tức khẩn trương nói: “Bọn anh thu được tin tức, Vương Thiên Bá mời một tên sát thủ giỏi nhất trên thế giới muốn giết em, em nên có kế hoạch phòng bị.”

Nhược Băng lơ đãng nói. “Sát thủ tìm tới em cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, anh có thấy em sợ bao giờ chưa?”

“Lần này thì không giống, người hấn tìm chính là ‘Hắc Ưng’.”

“Hắc Ưng?” Nàng đã nghe qua tên người này, dù chưa gặp qua, lại thường nghe thấy những chuyện đồn đãi về hắn, người này khi ra tay chưa bao giờ thất bại. Hai giới hắc bạch lưỡng đạo đều kiêng nể người này.

Nàng đột nhiên hiểu, thì ra gã đàn ông xâm nhập vào phòng của nàng buổi tối hôm đó chính là Hắc Ưng, quả nhiên không đơn giản, thật đúng như lời đồn.

“Trước khi anh ta tìm được em, mau trốn đi, anh đã báo với bạn bè của anh, bảo bọn họ sắp xếp em đến nơi an toàn.”

“Không cần, anh ta tới rồi.” Nàng bình thản nói, như đang nói chuyện của người khác, còn ung dung cầm tách cà phê nhấp nháp hương vị của nó.

Bạch Thiệu Phàm trừng lớn hai mắt, miệng há hốc, so với hà mã còn lớn hơn nhiều, không thể tin hỏi. “Em... Em nói cái gì? Anh ta đã tới! Hắc Ưng đã tìm đến em?”

“Ừ.” Nàng nhún vai, làm ra vẻ như không liên quan đến mình.

“Anh ta đối với em. Em Em không có việc gì?” Bạch Thiệu Phàm kinh ngạc lắp bắp nói.

“Anh ta đến là để nói cho em biết lần sau sẽ lấy mạng em.”

Bạch Thiệu Phàm kích động bắt lấy tay nàng rống to: “Vì sao lại không nói cho anh biết? Trời ơi! Thì ra sự tình nghiêm trọng như vậy, em tại sao không nói sớm?”

Đôi mắt vẻ mặt tức giận kích động của Thiệu Phàm, nàng biết Thiệu Phàm vô cùng quan tâm nàng, trong lòng không khỏi cũng có một chút áy náy, chỉ mới nghe Hắc Ưng tìm nàng đã kích động đến như vậy, nếu nàng đem chuyện đêm đó kể cho hắn nghe chuyện nàng cùng Hắc Ưng giao đấu, , hắn chẳng phải càng thêm điên cuồng? Lập tức nhớ đến câu trả lời của Kiều Mã Ly, nàng trả lời hắn. : “Em không phải đang bình an ngồi ở trước mặt anh sao, đã chứng minh em không có xảy ra chuyện gì. Nếu đã không có việc gì thì còn nhắc đến làm chi, thay vào đó mau đi tìm chuyện gì có ích để giúp đỡ có phải thực tế hơn không?”

“Em, Em. Anh thật bị em làm tức chết rồi!”

Nàng âm thầm cười trộm, ở chung với Kiều Mã Ly đã lâu nên ngay cả lời của nàng cũng đều thuộc lòng .

“Không được! Em mau tìm cách gì đi, thừa dịp Hắc Ưng còn chưa kịp xuống tay.” Hắn kiên trì.

“Nếu người muốn giết em chính là Hắc Ưng, thì cho dù em có trốn đến chỗ nào cũng không thoát, không bằng đợi hắn ở địa bàn của chính mình, ít nhất em cũng quen thuộc nơi này, lúc ở thời điểm quyết đấu sẽ không phải hoàn toàn không có phần thắng.”

“Nhược Băng!”

Nàng nhắc tay ngăn lại, phân tích cho hắn nghe.” Anh không phải luôn luôn tin tưởng trí tuệ cùng phán đoán của em sao g? Đêm đó Hắc Ưng tìm đến em chẳng lẽ để báo cho em biết là hắn muốn giết em, cho em có thời gian chạy trốn sao? Sự việc không đơn giản như vậy, em nghĩ em đã nằm trong sự kiểm soát của anh ta, nhưng em có lòng tin trong lúc này em thật sự an toàn, không có nguy hiểm tới tính mạng.”

“Em làm sao có thể chắc chắn?” Về mặt hắn không tin.

“Trực giác.” Nàng chỉ vào đầu của mình, tin tưởng vững chắc nói.”Sát thủ đều có thú vui là mèo vờn chuột, trước mắt anh ta còn chưa có ý muốn giết em.”

Bây giờ nàng lại đi một vòng quanh phòng xem lại một lần nữa các cơ quan đã trang bị, may mắn là nàng có nguồn cung ứng vô hạn, trung tâm sản xuất khoa học kỹ thuật —— Kiều Mã Ly.

Nhược Băng cẩn thận nghiên cứu bản thiết kế theo dõi khắp tòa cao ốc này, cho đến khi trăng đã lên cao, đột nhiên một loại cảm giác xẹt qua, không cần suy nghĩ, nàng phản ứng rất nhanh, lập tức lộn ngược về phía sau lưng ghế sofa, từ dưới sofa móc ra một khẩu súng giảm thanh.

Có người!

4. Chương 02 - Phần 03 + 04

Chương 2.3

Nhược Băng luôn tin tưởng vào giác quan nhạy bén của mình, nàng nghĩ được trong không khí có điều gì đó không bình thường, có người đang lén tiếp cận nàng, tuy rằng hôm nay mới đưa đến, nhưng cũng đủ để vừa kịp lúc để sử dụng.

Nàng hết sức chăm chú lắng nghe, quan sát mọi động tĩnh.

Không biết khi nào, một cái bóng đen lướt qua sofa, không khí dao động đã báo với nàng có người xuất hiện, Nhược Băng trong tình thế cấp bách, hướng đối phương nổ súng và nhảy đến đối diện.

Hai người trong bóng đêm cách nhau một khoảng, cùng giao thủ, từ đầu đến cuối Nhược Băng cùng đối phương bảo trì khoảng cách, nhưng kỳ quái chính là, đối phương vẫn chưa nổ súng, dường như muốn bắt sống nàng.

Bắn vài phát vẫn không trúng đối phương, làm cho Nhược Băng cảm thấy hoảng hốt, thân thủ đối phương lưu loát nhanh chóng, càng ngày càng tiến đến gần nàng, với tốc độ nhanh như chớp, đối phương đã đứng cạnh bên nàng.

“Hắc Ưng!” Nàng kêu lên, đồng thời súng lục đã bị đối phương đoạt lấy. Tình huống nghịch chuyển, Hắc Ưng cầm một khẩu súng bạc nhắm ngay nàng, ném khẩu súng của nàng sang một bên.

“Có thể lập tức nhận thấy được sự xuất hiện của tôi, cô là người đầu tiên.”

” Vậy sao? Nếu không kịp phát hiện ra anh thì sẽ như thế nào?”

“Chết ngay lập tức.”

“Như vậy, anh đối với tôi có sự ưu đãi đặc biệt nào sao?” Nàng bình tĩnh khiêu khích.

Hắc Ưng lạnh lùng, khóe môi cong lên duyên dáng, cô gái này thật lớn mật.

“Sao đêm nay phòng cô không có mặt vị sứ giả bảo hộ?”

“Cô gái mặc áo đen lần trước cũng là do anh phái tới?”

“Không liên quan gì tới tôi, người đàn ông của cô đâu? Trốn rồi à?” Trong giọng nói của hắn tràn đầy sát ý.

Nhược Băng biết người hắn hỏi chính là Thiệu Phàm, nhưng không hiểu vì sao trong giọng nói của hắn đầy sát khí.

“Tôi không có đàn ông, tôi là Trầm Nhược Băng, không yếu ớt đến mức cần đàn ông bảo vệ đâu.”

Hắc Ưng nhìn vào đôi mắt khiêu khích không biết sợ của nàng, cười đến tà khí.

“Bước lùi về phía ban công.” Hắn mệnh lệnh, giọng nói hàm chứa sự giễu cợt.

Sắc mặt của Nhược Băng cứng lại, nàng hiểu được hắn suy nghĩ cái gì, Hắc Ưng cố ý nhắc nhở nàng nhớ đến đêm ấy.

Hắn đem nàng bức đến ban công, cũng vào đêm tối, cũng dưới ánh trăng, cũng cùng một địa điểm, cũng một đôi mắt đen thâm thúy, nhìn nàng chăm chú trong bóng tối.

” Tôi nên có ưu đãi đặc biệt đối với cô như thế nào đây?” Hắn chờ mong câu trả lời của nàng.

“Sao không trực tiếp nổ súng.” Nàng lạnh lùng đề nghị.

“Không, tôi muốn cô có cái chết đặc biệt một chút.”

” Đặc biệt như thế nào?”

“Cởi quần áo ra.” Gọng nói rất nhẹ nhưng rất có lực uy hiếp.

“Muốn nhìn thân thể của tôi?”

“Tại sao không? Nhưng mà. Biểu hiện của cô càng khiến cho của tôi hứng thú.”

Quả nhiên như Hắc Ưng dự định, đôi mắt to không hề có dấu hiệu sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, càng vào thời khắc nguy hiểm, đôi mắt trong suốt kia càng cháy lên một ngọn lửa mãnh liệt, không có một tia e ngại, ánh mắt của cô gái này dường như biết nói.

Nhược Băng tựa lưng vào lan can ban công, cả người toát lên vẻ trầm tĩnh mê hoặc, mái tóc tung bay trong gió, dáng vẻ không phục toàn bộ biến hiện hết ra ngoài.

“Anh thật muốn giết tôi?”

“Không phải tôi đã nói trước rồi sao?”

Nhược Băng di chuyển hai tay tới trước ngực, hai mắt vẫn nhìn thẳng đối phương.

“Nhắc tới Hắc Ưng, hai giới hắc bạch khi nghe đến tất cả đều biến sắc.” Nàng nhẹ nhàng cởi bỏ nút áo.”Chỉ vì Hắc Ưng giết người chưa từng thất bại, đã nhắm trúng con mồi tuyệt đối trốn không thoát

lòng bàn tay hần, nhưng mà. . . .” Nàng cười nhẹ, nụ cười tươi tắn và trong sáng đã làm cho Hắc Ứng thoảng do dự.

Lúc nàng cúi đến nút áo thứ ba, lộ ra nửa bầu ngực căng tròn, như ẩn như hiện vô cùng quyến rũ, giọng nói mềm mại bỗng chốc trở nên cứng rắn.

“ Nhưng Trần Nhược Băng ta thì không tin!”

Trong phút chốc từ cái vòng cổ của nàng phóng ra hơn mười cái ngân châm bắn về phía Hắc Ứng, làm hần không hề ngờ tới chút nữa là không kịp né tránh. Thừa dịp Hắc Ứng mãi lo né tránh. Nhược Băng bước lui ra sau nhảy xuống, để thân thể tự do rơi xuống từ tầng thứ mười của tòa cao ốc.

Hắc Ứng kinh hoàng vội xông lên phía trước quyết bắt được nàng, nhưng chỉ kịp chạm tay vào góc áo của nàng.

Hắc Ứng nhìn cảnh tượng trước mắt làm cho hần khiếp sợ, Nhược Băng ở trong gió lốc rơi xuống, mái tóc dài rối tung bay trong gió, ánh mắt lóe sáng một cách kì lạ trong bóng tối, như là muốn biểu hiện sự thắng lợi, y như ánh mắt trong bức ảnh, chính mắt nhìn thấy thực làm người ta kinh hồn.

Đến khi rơi xuống gần đến mặt đất, từ trong tay Nhược Băng kịp thời bắn ra ba sợi dây sắt quấn lấy lan can lầu ba, xoay người một cái nhẹ nhàng rơi xuống đất, cùng một lúc trốn vào khu kiến trúc gần đó tránh né sự truy sát của Hắc Ứng.

Nhìn thấy góc áo trong tay, vừa mới rách ra từ vạt áo của nàng, trong mắt của Hắc Ứng tràn đầy sự kinh ngạc, cô gái kia là từ trong tay hần mà chuồn mất, một hành động thật kinh hồn bạt vía!

Đây là lần đầu tiên, người luôn bình tĩnh như hần, lần đầu tiên tâm đã lay động, cũng là lần đầu con mồi lại dám quay về phía hần mỉm cười đắc thắng.

Kỳ lạ là, hần không hề giận, một cảm giác hưng phấn mới lạ trỗi dậy trong lòng hần, làm khơi dậy cảm xúc hứng thú nơi hần.

Hần thích nàng! Lập tức quyết định, hần đã phải lòng cô gái tên là Trần Nhược Băng!

Ý nghĩ này làm khoe miệng hần bất chợt cong lên, hé ra một nụ cười lạnh lẽo, hần nên làm thế nào để chinh phục cô gái đã khơi mào niềm hứng thú nơi hần?

Lúc này nàng chạy thoát từ trong tay hần, vậy thì, hần đành phải bắt nàng để trừng phạt nàng cả đời .

Cầm góc áo trên tay, Hắc Ứng ngửi thấy hương thơm trên người nàng, nhớ kĩ hương vị của nàng quyến luyến không thôi.

Nhược Băng lâm vào buồn bã vì tình cảnh hiện tại của mình, không chỉ nói vụ án không có chút tiến triển, mà còn phải đề phòng bị sát thủ tập kích mọi lúc mọi nơi, ngay cả việc dạy học cũng làm phiền nàng —— Tất cả những giáo viên khác đều quyết liệt đề cử nàng làm giáo viên của lớp học đặc biệt.

Chương 2.4

Nhược Băng lâm vào buồn bã vì tình cảnh hiện tại của mình, không chỉ nói vụ án không có chút tiến triển, mà còn phải đề phòng bị sát thủ tập kích mọi lúc mọi nơi, ngay cả việc dạy học cũng làm phiền nàng —— Tất cả những giáo viên khác đều quyết liệt đề cử nàng làm giáo viên của lớp học đặc biệt.

“Lớp học đặc biệt” không phải là lớp học có thành tích đặc biệt ưu tú, mà là lớp tập hợp tất cả những học sinh có vấn đề. Chết tiệt là những học sinh có vấn đề này, sau lưng đều có gia thế hiển hách, cha mẹ nếu không phải là nghị viên quốc hội, thì cũng là người hàng năm ủng hộ cho trường học và hiệu trưởng hàng trăm vạn, vì các học sinh này được nuông chiều từ bé nên sinh ra hư đốn, không hề xem các giáo viên ra gì.

Những giáo viên đến đảm nhiệm lớp học đặc biệt này, không ai có thể vượt qua một tháng. Giáo viên đầu tiên đến dạy được ba ngày liền kiếm cớ xin nghỉ hưu trước thời hạn, khiến cho việc tìm kiếm giáo viên chịu trách nhiệm cho “Lớp học đặc biệt này” trở thành vấn đề hóc búa lớn thứ hai ở trường học.

Nhược Băng sợ dĩ bị đề cử lãnh đạo lớp học này, không phải vì nàng có ba đầu sáu tay, mà vì nàng là người mới nên những người cũ đương nhiên cấp cho nàng loại công tác mà ai cũng ngại như thế này. Cho dù nàng là giáo viên tạm thời, nhưng trường học thì không ai quan tâm đến việc này.

“Đại ca, nghe nói lần này là một giáo viên trẻ.”

“Nam hay nữ?”

“Là giáo viên nữ xinh xắn!”

“Phải không?”

Lớp học đặc biệt này đang tùm tùm xung quanh lão Đại, bàn tán về vị giáo viên thứ mười ba.

“Xem ra chúng ta lại có lại có trò vui mới để làm rồi.”

“Đúng vậy! Nhất là trêu giáo viên nữ, là sở trường của mình mà.”

”Bây giờ nên mở cuộc họp, bàn xem khi cô giáo kia đến, chúng ta nên tặng cho cô ấy món quà gì để làm cô ấy “Ngạc nhiên” a?”

Tất cả đều nhao nhao bàn luận, cuối cùng nhìn về phía lão Đại —— Đường Dật Trần, hưng phấn mà chờ mong đáp án của hắn.

Đường Dật Trần nhăn mặt nhíu mày, ra dáng như một vị lãnh đạo, miễn cưỡng mở miệng. “Đương nhiên là làm chuyện cho cô ấy hết càng to càng tốt!”

“Lão Đại lại có ý gì mới à?”

Đường Dật Trần cười đến thần bí, nói lấp lửng: “Các bạn chờ xem kịch vui đi!”

Một đám học sinh nghịch ngợm, quỷ quái, nhìn nhau, không hẹn tất cả đều lộ ra vẻ chờ mong. Đúng a! Chờ xem trò hay!

Đối với những thành tích nghịch phá mà học sinh của lớp học đặc biệt dành cho giáo viên mới, Nhược Băng đã sớm nghe thấy, về trình độ quỷ quái của những học sinh này trong lòng nàng cũng đã biết.

Mặc một bộ y phục đơn giản gọn nhẹ, nàng đi về phía lớp học đặc biệt, không biết những học sinh này sẽ bày trò gì để ra oai phủ đầu? Tốt nhất đừng để cho nàng thất vọng.

Tiến vào phòng học, đang tranh cãi ầm ĩ bỗng chốc vắng lặng như tờ, tất cả những học sinh đều nhìn nàng chằm chằm, thái độ rõ ràng tràn ngập địch ý.

“Chào các em, bởi vì trước những “thành tựu to lớn” của các em, cho nên các giáo viên trước đây không thể không nghỉ hưu sớm, vì thế từ hôm nay trở đi, cô sẽ phụ trách lớp học này, không biết các em có ý kiến gì không?” Nàng thân thiết đích ân cần thăm hỏi, ra dáng một giáo viên tính tình hoàn hảo.

Đường Dật Trần đứng lên, trên tay cầm một cái hộp hoa văn tinh xảo đi đến trước mặt của Trầm Nhược Băng, mỉm cười nói: “Đây là món quà mà chúng em dành tặng cô, xem như là quà ra mắt, học kì này nhờ cô tận tâm chỉ bảo nhiều hơn.” Hừ! Không đến ba ngày nhất định sẽ làm cho nàng chạy mất dép.

“Cám ơn.”

Nhược Băng nhận lấy cái hộp, đánh giá nam sinh tuần tú trước mắt, đứa nhỏ này chắc thuộc con nhà giàu có, đáng tiếc tính tình quá ngông nghênh, nhìn tư cách của hắn, tám phần là nên ở lớp học như thế này.

“Cô nên mở ra nhìn một cái đi!” Hắn đề nghị, những học sinh khác cũng đều nhao nhao động viên, biết có trò hay để nhìn.

Lời nói của hắn đã để lộ ra trong hộp có mưu kế, Nhược Băng đương nhiên biết cái hộp này có vấn đề, nàng làm bộ như không hề để phòng, mở hộp ra.

Một con rắn đuôi chuông đang giương mắt nhìn nàng, nàng biết nọc độc đã được rút ra hết,.

“A——” Như mọi người đang chờ mong, nàng kêu sợ hãi một tiếng.

Kế tiếp là tiết mục làm cho lớp học này bất ngờ, ngay cả Đường Dật Trần nhìn xem cũng ngây người.

” Con rắn đuôi chuông đáng yêu nha! Sao các em lại biết cô thích nhất là rắn vậy?” Nhược Băng cố tình hưng phấn mà vuốt ve con rắn đang nằm trong hộp, còn bắt nó cầm lấy đến thường thức.

Có mấy nữ sinh đột nhiên thấy cô giáo cầm rắn đuôi chuông đến gần, sợ tới mức tất cả đều dồn lui về phía sau, thấy mọi người trợn mắt há hốc mồm, sợ tới mức kêu cô giáo inh ỏi, mà cô giáo bây giờ lại yêu thích không buông tay cầm con rắn đuôi chuông thường thức.

Tiết mục chào đón—— không nên diễn ra như vậy nha!

” Cô. Cô không sợ sao?” Đường Dật Trần không dám tin hỏi.

“Sợ?” Nhược Băng khoa trương lắc đầu, hạ giọng kính xuống đôi mắt to hồn nhiên chuyển sang sắc bén, lóe ra ánh nhìn nguy hiểm, chậm rãi trả lời: ” Tại sao lại sợ? Vui mừng còn không kịp a! Bởi vì —— đây là ‘ quà gặp mặt ’ các em tặng cho tôi mà.”

Ý cười của nàng thâm trầm và gian trá biến hoá kỳ lạ, làm cho mọi người tự nhiên cảm thấy lạnh xương sống.

Đường Dật Trần có trực giác cô giáo này, hình như không dễ chọc a.

Trong nhà giam tối đen, giam giữ những phạm nhân không chuyện ác nào không làm, khiến cho sự âm u bên trong nếu đem so với bóng đêm bên ngoài càng tối tăm hơn. Mục Phong Cuồng lẳng lặng chờ đợi, chờ có người cùng hắn nói chuyện. Rốt cục, hắn đợi được.

Một gã đàn ông lạ có gương mặt mang vết sẹo bị chém, im lặng không lên tiếng đến gần hắn.

“Thần Điện bang chủ đối với chuyện Cung Bản Kiện tiên sinh bị bắt vô cùng tức giận.”

” Ông là.”

“Tôi chỉ là người truyền lời, cậu không nên hỏi nhiều.”

” Dạ, phải.” hắn đoán rằng đối phương tám phần là thủ hạ của bang chủ Nhật Bản Thần Điện Cơ ở Đài Loan, cung kính khẩn cầu.”Vị đại ca này, phiền ngài giúp tôi chuyển lời đến Thần Điện bang chủ cho ... Tôi một lần cơ hội nữa.”

“Cho cậu cơ hội? Sau đó để cậu cho rơi vào trong tay nữ trinh thám kia lần thứ hai?”

Sắc mặt Mục Phong Cuồng xanh mét, hơi hơi nắm chặt nắm tay.

Gã đàn ông cười lạnh nói: “Cung Bản tiên sinh phụng lệnh Thần Điện bang chủ đến đây cho cậu xem hàng mẫu, lại bị người của cậu sơ xuất mà phá hỏng đại sự, bây giờ Cung Bản bị giải về Nhật Bản, với tổ chức của Thần Điện mà nói là vô cùng bất lợi, bang chủ đã phái hai thủ hạ đến đây, cậu chuẩn bị chịu chết đi!” Nói xong gã đàn ông lập tức bưng mâm thức ăn, xoay người bỏ đi.

Mục Phong Cuồng sắc mặt trắng bệch, chuyện hắn lo lắng rốt cục đã xảy ra, Thần Điện Cơ hạ lệnh giết hắn, mạng của hắn bây giờ như chỉ manh treo chuông vậy.

Đột nhiên, toàn thân Mục Phong Cuồng run rẩy té trên mặt đất, miệng sùi bọt mép mặt nổi gân xanh, bộ dáng thực tại dọa người, lập tức được sự chú ý của nhân viên cảnh sát, cả nhà ăn xôn xao không thôi.

Hắn phải báo thù! Hắn nhất định phải báo thù! Té trên mặt đất nhưng trong đầu của hắn chỉ có hai chữ báo thù, hắn phải thoát khỏi nơi này, cho dù sẽ chết hắn cũng muốn Trầm Nhược Băng phải cùng hắn xuống địa ngục!

Ắt —Xì ! Nhược Băng nhảy mũi một cái thật to, cảm giác giống như có người đang nguyên rửa nàng.

5. Chương 02 - Phần 05 + 06

Chương 2.5

Giáo viên Lí dạy môn Toán lập tức quan tâm hỏi: ” CôTrầm đừng để bị cảm, tuy rằng bây giờ trời đang nóng bức, nhưng là phải chú ý đừng cảm lạnh .”

Nhược Băng còn không kịp mở miệng nói chuyện, Ngô Kiện Khang lập tức cướp nói: ” Để tôi pha cho cô một tách trà, đối với cổ họng rất có lợi.”

Thầy Lí cùng Ngô Kiện Khang hai người không ai chịu nhường ai, làm cho Nhược Băng cảm thấy khó chịu, ánh mắt nàng chợt nhìn sang đối diện, thấy giáo viên Cao Oanh Yến đang nhìn trộm Ngô Kiện Khang, ánh mắt khó nén sự đau lòng.

Nàng đột nhiên nảy lòng tham, sao không làm hồng nường giúp cô ấy nói dây tơ hồng a?

Ngô Kiện Khang bưng đến một chén trà, ân cần khuyên .” CôTrầm mời uống một chút, ngọt và thơm mát lắm!”

“Cám ơn ý tốt của anh, nhưng có người còn cần chén trà này hơn tôi.” Nói xong liền đem trà đi về hướng Cao Oanh Yến.

“Nghe nói gần đây cổ họng cô Cao không được khỏe lắm, Thầy Ngô có pha ly trà thanh nhiệt, cô uống thử xem?” Nàng tươi cười như hoa cúc, mời mọc.

“Này. Có được không?”

“Đương nhiên có thể, thầy Ngô nói là uống sẽ chữa hết khàn giọng , uống thử xem, nhưng phải tin mới được nha! Có đúng không thầy Ngô?”

Ngô Kiện Khang xấu hổ cười nói: ” Đúng vậy. Cô Cao uống một hớp thử xem.” Không còn cách nào khác, hắn không thể nói không nha!

Cao Oanh Yến ngại ngần gật đầu.”Cám ơn anh, đã làm anh lo lắng, thật ngại quá .”

“Ặc. Làm sao làm sao.” Hắn lắc đầu, đối mặt với Cao Oanh Yến vốn luôn ít nói, có chút không được tự nhiên.

” Cô Trầm! Ngài hiệu trưởng vừa gọi điện, mời cô đến văn phòng.” Huấn đạo chủ nhiệm ở cửa văn phòng gọi.

” Biết rồi, tôi lập tức đến ngay.” Nàng vừa lúc thừa cơ hội này rời khỏi, vì thế nàng nhìn Cao Oanh Yến nói: ” Thầy Ngô còn có một phương pháp kỳ diệu giúp thân thể khỏe mạnh, cô nên nhờ thầy ấy dạy bảo, chắc chắn thầy ấy sẽ vô cùng vui lòng dạy cho cô nha!”

“Thật ư!” Cao Oanh Yến giương đôi mắt to đầy vẻ chờ mong nhìn Ngô Kiện Khang.

“Này.” Hắn cười đến bất đắc dĩ.

“Giao cho anh, thầy Ngô!”

Nhược Băng chân thành nói, sau đó đi nhanh ra cửa, không cho hắn có cơ hội cự tuyệt.

Phù! Cuối cùng thoát khỏi sự quấy rầy của bọn họ, đi vào văn phòng hiệu trưởng, nàng gõ cửa mà vào.

“Hiệu trưởng, tìm tôi có việc?”

” Cô Trần Băng, cô đến thật đúng lúc, tôi giới thiệu với cô giáo viên tạm thời mới tới, tên anh ấy là Ân Thác, cũng đồng thời là giáo viên tạm thời giống cô, nên phiền cô hướng dẫn anh ấy tham quan trường học một chút.”

Nhược Băng nhìn theo tay của Hiệu trưởng chỉ, một thanh niên ngồi ở ghế sofa đang đứng dậy đi đến, ăn mặc nhã nhặn trong bộ Âu phục, đeo cặp kính trắng trên mặt, đó chính là Hắc Ứng, đi đến trước mặt của nàng dịu dàng lễ độ, ân cần thăm hỏi.” Xin chào, tôi là Ân Thác.”

” Xin chào, tôi gọi là Trần Băng.” Nhược Băng nhìn chằm chằm vào người thanh niên trước mặt, đột nhiên có loại cảm giác không thể nói được, làm cho nàng có chút ngây ngốc.

” Cô sao vậy?” Hắc Ứng hỏi.

“Tôi. Đã từng gặp anh rồi?”

” Sao có thể? Đây là lần đầu tiên tôi quay về Đài Loan.” Hắc cười đến vô hại mà thân mật.

“Ha ha ha! Dù sao cũng là mỹ nam tử, khó trách tuổi trẻ như cô Trần đây, sinh ra choáng váng.”

Bị hiệu trưởng nói đùa làm nàng giật mình, Nhược Băng không khỏi đỏ mặt kháng nghị.”Hiệu trưởng nói đùa, tôi chỉ là cảm thấy được Ân tiên sinh nhìn quen mắt , nên mới hỏi thử.”

“Đừng e lệ! Ân tiên sinh bộ dạng anh tuấn như vậy, ngay cả một người đàn ông như tôi cũng không kìm nổi phải liếc mắt một cái.”

Lo lắng hiệu trưởng không ngăn được tật xấu ba hoa, Nhược Băng nhanh chóng nói sang chuyện khác.”Ân tiên sinh. Không, thầy Ân, mời đi hướng này, tôi dẫn anh đi tham quan trường học một chút.”

“Làm phiền cô .”

” Đừng khách sáo.” Nàng mỉm cười.

Hắc Ứng hứng thú thưởng thức Nhược Băng ăn mặc theo kiểu một cô giáo, hoàn toàn không có một chút kiêu sa diễm lệ của đêm hôm đó, thuật dịch dung của nàng quả thật cao tay, càng làm cho hắc thêm quyết tâm chinh phục.

Trần Nhược Băng! Cô có biết tôi đang ở bên cạnh cô? Nhìn thấy nàng đang chuyên tâm giải thích lịch sử trường học, Hắc Ứng hiện lên một nụ cười đẹp đến kiêu ngạo

Chương 2.6

Trường trung học Minh Dương đột nhiên có một giáo viên nam đẹp trai tao nhã bắt phàm đến dạy thể, lập tức truyền đi khắp nơi trong trường.

Chẳng những nữ sinh điên cuồng ái mộ, ngay cả những giáo viên nữ đã kết hôn cũng vô cùng si mê phong độ của hắc, hơn nữa hắc còn lộ ra nụ cười mê người, đôi mắt đen sâu thẳm lóe sáng vô cùng khiêu gợi, đẹp đến mức vừa nhìn đã làm các cô gái mê say, như là có một ma lực khiến người ta không thể kháng cự nổi.

Khó khăn lắm mới xuất hiện một thanh niên tuấn tú mê hoặc mười phần như thế này, làm các giáo viên nữ nhón nháo không yên, những cô giáo tư sắc bắt phàm tuy đã kết hôn cũng vô cùng vui vẻ.

Nhưng Ân Thác cố tình không thèm để ý ai, chỉ quán quít một mình cô giáo viên nhan sắc bình thường Trần Băng, làm cho mọi người tròn đôi mắt.

” Cô Trần, để tôi giúp cô.”

Ân Thác không biết khi nào xuất hiện, đưa tay ôm lấy chông sách trên tay nàng, thoải mái mà cầm, làm cho nàng ngay cả muốn từ chối cũng không kịp.

“Cám ơn, thật ngại quá, đã làm phiền anh.”

“Được phục vụ cho cô là vinh hạnh của tôi.”

Trên hành lang đầy những học sinh và giáo viên, tò mò nhìn hai người đối đáp, Trầm Nhược Băng cố tình bảo trì khoảng cách với hắn.

” Thầy Ân hôm nay không có tiết dạy?”

” Buổi sáng chỉ dạy có hai tiết, nhờ phúc của cô, dạy thay thực thuận lợi.” Hắn nhả nhận cười.

“Vây à.” Nhược Băng tự hỏi , hiện tại trường học đang dồn đại thầy Ân đang theo đuổi nàng, nhưng lời nói của hắn rất bình thường, ôn nhu lễ độ muốn tìm một lý do để cự tuyệt hắn cũng không được, thật khó nghĩ a!

“Suy nghĩ cái gì?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng.

Nhược Băng hoảng sợ, quay đầu lại nhìn hắn, thấy được nụ cười ôn nhu thân mật nhả nhận của hắn, nụ cười này thật sự là rất vô hại , không khỏi làm cho nàng âm thầm trách cứ chính mình vừa rồi quá đa tâm, cư nhiên cảm thấy được hắn ở bên tai mình khiêu khích tại sao lại có loại ảo này giác, không được! Nàng phải tỉnh táo lại. Ho nhẹ một tiếng trả lời: “Không có gì, tôi nghĩ đến tôi còn có thật nhiều bài thi phải sửa.”

Vào văn phòng, nàng xoay người nghĩ muốn lấy lại xấp sách vở, lại “Không thể tin nổi” mất thăng bằng té ngã về phía sau.

Không ổn! Nàng âm thầm kêu.

Bên tai truyền đến tiếng kêu sợ hãi của những giáo viên khác, nàng biết mông của mình sẽ tránh không được tai ương .

Nhưng là ngoài ý muốn, không phải rơi xuống nền gạch cứng, mà là rơi vào một bờ ngực vững chãi rắn chắc.

Nàng ngã vào trong ngực của Ân Thác.

” Ôi, thực xin lỗi!” Nhược Băng bối rối lồm cồm bò dậy.

Bốn phía vang lên vỗ tay trầm trồ khen ngợi một màn ở cạnh cửa, vừa rồi là anh hùng cứu mỹ nhân làm cho các giáo viên trong văn phòng trầm trồ mãi không thôi!

Nhược Băng nhanh chóng rời khỏi sự ôm ấp của hắn, hai gò má vì thẹn thùng mà đỏ ửng lên, như thế rất tốt , vốn định bảo trì khoảng cách bấy giờ lại thành ra như thế này.

Ngô Kiện Khang cùng thầy Lí, hai người bước về phía trước đến giúp nàng nhặt lên những sách vở rơi trên mặt đất, đùa sao! Sao có thể để cho Ân Thác giành riêng danh hiệu anh hùng . Mặt khác cũng có giáo viên nữ chạy nhanh đến đỡ Ân Thác dậy,cũng nhanh chóng hỏi thăm hắn có sao hay không?

“Ai nha! Thầy Ân, sau lưng của anh chảy máu !” Trong đó một cô giáo kêu lên.

“Phải không?” Hắn cười cười.

” Mau đến phòng y tế thoa thuốc, để tôi giúp anh đi!” Một giáo viên nữ khác thừa cơ hội dày mặt tiến lên bắt lấy cánh tay của Ân Thác, tuyệt không cho người khác giành phần.

“Không cần.” Hắn mỉm cười cự tuyệt.”Chỉ là ngoài da mà thôi.”

Nhược Băng thật sự không thể không để ý, bởi vì họa là từ nàng mà ra a!

” Thầy Ân à, nên đi thoa thuốc một chút mới tốt.” Nàng khuyên .

“Được rồi, như vậy làm phiền cô Trầm giúp tôi đi.” Hắn đáp ứng nói.

Thoảng chốc chung quanh ngậm miệng không tiếng động, biểu hiện đơn thuần của Ân Thác có thể hiểu được, hắn đồng ý với Nhược Băng” Muốn cho nàng dẫn hắn đi thoa thuốc” , làm Nhược Băng giật mình, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, đương nhiên cũng không có lý do để cự tuyệt, đành phải ngoan ngoãn giúp đỡ Ân Thác đi ra khỏi văn phòng, để lại sau lưng một đoàn nam nữ si tình ngơ ngẩn nhìn nhau.

Ở trong phòng y tế, Nhược Băng cầm dung dịch ô-xy già cùng băng gạc sát trùng trên lưng của Ân Thác.

Kỳ lạ, cô nhân viên phòng y tế này đi đâu rồi ? Tại sao ngay lúc này lại không có mặt ở đây, hại nàng xấu hổ khi đối diện nửa thân trần của đàn ông.

“Thực ngại quá, còn phải phiền cô giúp tôi sát trùng vết thương.”

” Đâu có sao, là tôi hại anh bị thương mà, tôi còn phải cảm ơn anh!”

Nàng vẫn là không rõ, vì sao vừa rồi lại té ngã, còn té lên thân của hắn, thân thể nàng luôn cân bằng mà, nhưng tại sao lại té ngã ?

Nàng đương nhiên sẽ không hiểu được, bởi vì đây là kiệt tác của Ân Thác.

Hắn ra tay làm nàng mất cân bằng, thuận thế vận lực làm cho nàng ngã xuống, sau đó giả vờ cứu nàng cũng ngã ở tầng đá trước đó đã chuẩn bị sẵn.

Chẳng sao! Chảy một chút máu là có thể ôm thân hình thơm ngát của nàng, đôi mắt kính che dấu đi ánh mắt của hắn hiện lên hình ảnh của Nhược Băng không hề phòng bị.

“May mắn cô không bị thương, tôi bị một vết thương nhỏ như thế này cũng xứng đáng.” Hắn quay lại nhìn nàng ôn nhu mỉm cười.

“Nhưng tôi vẫn băn khoăn, thật không biết nên cảm ơn anh như thế nào.”

“Mời tôi uống cà phê là được rồi.”

Mồm há hốc chút xíu nữa là không ngậm lại được, Nhược Băng cố gắng che giấu sự ngây ngốc của chính mình, mời hắn uống cà phê, không phải là càng tăng thêm lời đồn đãi sao?

“Thật có lỗi! làm cho cô khó xử, tôi không có ý gì khác.”

Nàng nhanh chóng bổ sung.”Không, được mà! Tôi rất vui mời anh uống cà phê.”

Xuống căn tin trường uống là được rồi, khi đó mua cho mỗi người một ly, như vậy sẽ không bị ai dị nghị! Nàng thật thông minh nha!

“Như vậy đi, tôi có nghe đến quán cà phê Tình Nhân gần trường, nghe nói chỗ ấy được các học sinh hoan nghênh lắm.”

“” Nhược Băng kinh ngạc không nói gì.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Nàng cứng rần cổ nở một nụ cười, cười đến thực vô hại, nội tâm vô cùng bất đắc dĩ.

Hết Chương 2

6. Chương 03 - Phần 01 + 02

Chương 3.1

Mục Phong Cuồng vượt ngục !

Bạch Thiệu Thàm từ trên ghế nhảy dựng lên, tin tức này làm hắn khiếp sợ.

” Chuyện xảy ra khi nào?”

“Tôi hôm qua, hôm nay cấp trên mới vừa tuyên bố lệnh truy nã toàn quốc.”

Bạch Thiệu Phàm tiếp nhận một phong công văn từ tay của cấp dưới, lộ ra vẻ mặt khó coi rất dọa người, Mục Phong Cuồng vượt ngục, tin tức này làm hắn khiếp sợ và vô cùng lo lắng.

” Tại sao hắn trốn thoát được?”

” Giả vờ bệnh, thừa dịp trên đường tới bệnh viện trị liệu thì tẩu thoát, cảnh sát bảo vệ thì bị chết, một vị bác sĩ thực tập chết lúc vào chẩn bệnh cho hắn, bộ quần áo trên người của bác sĩ thì không thấy , có thể thấy được là phạm nhân mặc quần áo của bác sĩ để dễ dàng lẫn trốn. Trước mắt cấp trên còn chưa tuyên bố tin tức với giới truyền thông.”

” Hạ lệnh xuống dưới, tập trung toàn bộ cảnh viên đến phòng họp tập hợp.”

” Dạ!”

Ngồi trở lại trên ghế, Bạch Thiệu Phàm sắc mặt nghiêm túc, hắn hiểu rất rõ Mục Phong Cuồng đối với Nhược Băng cầm thù đến tận xương tuỷ, loại người điên cuồng như hắn không biết sẽ dùng những thủ đoạn nào để trả thù Nhược Băng? Mục Phong Cuồng vượt ngục đối với tình thế hiện nay của Nhược Băng càng thêm nguy hiểm, chuyện của Hắc Ưng còn chưa đối phó xong, hiện tại còn thêm con chó điên Mục Phong Cuồng này.

Hắn cầm lấy điện thoại quay số của Nhược Băng, phải cảnh cáo nàng cẩn thận Mục Phong Cuồng đến trả thù.

Rốt cục đã rời khỏi chốn địa ngục đó ! Mục Phong Cuồng cố nén vui sướng trong lòng. Mỗi ngày lòng nôn nóng báo thù như lửa thiêu đốt tâm can của hắn, rốt cuộc hắn đã đợi được đến ngày này.

Trầm Nhược Băng, ban đêm yên tĩnh, khi tất cả mọi người đều ngủ say, ba chữ này giống như những mũi dao khắc sâu vào đầu hắn rỉ máu. Bởi vì nàng, khiến Thanh Long bang tan rã, các huynh đệ chia năm xẻ bảy, thậm chí còn phá đổ xí nghiệp là nguồn cung cấp tài nguyên dồi dào cho Thanh Long bang, làm cho các huynh đệ lâm vào cảnh khốn khó, phải cậy nhờ Cửu bang hội của Nhật Bản giúp đỡ, bây giờ còn bị bọn họ truy sát.

Tất cả đều là do Trầm Nhược Băng hại hắn đến nông nỗi này!

Hắn thề phải giết ả đàn bà này bằng bất cứ giá nào, nhưng mà trước tiên, hắn phải tra tấn, đùa bỡn nàng một chút, làm cho nàng sống không bằng chết!

Nôn! Hắn ói ra dịch vị lẫn máu tươi, liên tiếp mấy ngày trốn chui trốn nhủi, mỗi ngày đều lấy những thức ăn dư thừa hôi thối trong thùng rác ăn cho đỡ đói. Vừa trốn sự truy nã của cảnh sát, vừa trốn sự đuổi giết của sát thủ, mỗi ngày hắn sống khốn khổ, so với thú vật cũng không bằng.

“Ai da! Đây không phải là Mục Phong Cuồng uy danh lừng lẫy sao?” Có ba gã lưu manh dơ bẩn to lớn xuất hiện trước mặt hắn.

” Tại sao lại trở nên khốn khổ đến mức này? Còn thua cả một tên ăn mày vậy?”

Mục Phong Cuồng giương đôi mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn bọn họ, đây là những tên lưu manh trước kia lúc hắn còn uy quyền đã ra oai. Không ổn! Hắn xoay người còn muốn chạy.

” Ê! Đừng nôn nóng bỏ đi như thế! Mục Phong Cuồng, người không biết chúng ta sao, đã lâu không gặp đừng lạnh lùng như thế chứ! Chúng ta thật sự rất nhớ ngươi nha !” Bọn họ lượn xung quanh hắn cản đường, ba người bao vây hắn ở giữa, sắc mặt không hề có ý tốt....

Lúc này hắn đang ở vị trí bất lợi , không nên chống lại bọn chúng, Mục Phong Cuồng ăn nói khép nép cười nịnh : “Ba vị đại ca, ta đang có một vụ làm ăn rất ngon lành, lợi nhuận rất cao! Nhờ các vị nhường đường giúp cho, ngày sau nhất định sẽ hậu tạ.” Trước hết phải nghĩ biện pháp lừa gạt bọn họ.

Ba người nhìn nhau liếc mắt một cái, trong đó một người nói: “Thật à! Chúng ta sẽ giúp ngươi, cùng nhau phát tài.”

“Thật sự! Vậy thì tốt quá, ba vị đại ca giúp ta một chuyện, mang ta đến chỗ của Viên nghị viên, hắn sẽ kí cho các vị một chi phiếu ít nhất mỗi người cũng được hai mươi vạn.”

“Hai mươi vạn?” Bọn họ cười nhạo châm chọc.”Ngay cả ăn cũng không đủ để nhét kẽ răng, chúng ta mỗi người phải hai trăm vạn.”

“Hai, hai trăm vạn! Chỉ sợ không nhiều như vậy.”

” Không được ư? Không sao, có người sẽ cho chúng ta.”

“Ai?” Hấn không rõ.

” Người muốn lấy mạng người.”

Nói xong, ba người lấy ra một cái dao nhỏ sắc bén, đi từng bước một tới gần hấn.

“Từ từ! Ai muốn giết ta? Bang hội của Nhật Bản?”

Trong đó một tên cười âm hiểm trả lời: ” Được! Khiến cho người chết cũng nhắm mắt. Nghe đây, người muốn giết người chính là Viên nghị viên.”

“Không thể nào!” Mục Phong điên cuồng hét lên.

” Tại sao lại không thể, người bị bắt vào tù, để hàng mẫu bạch phiến rơi vào trong tay của bọn cảnh sát, làm cho bọn họ nghi ngờ Viên nghị viên, giờ chuyển hướng sang điều tra việc kinh doanh xí nghiệp của hấn.”

” Cái đó, cái đó, đó là ngoài ý muốn, ta có thể bù lại!” Hấn run rẩy giải thích.

“Không còn kịp rồi, Viên tiên sinh không muốn bị người làm liên lụy, cho nên đã tung tin ra ngoài, ai lấy được đầu của người sẽ được một ngàn vạn tiền thưởng, Mục Phong Cuồng, thực xin lỗi nghe! Anh em chúng tôi cần tiền đến điên rồi, trước sau gì người cũng chết, hãy giúp anh em chúng ta đi!”

Vì thế ba người đồng loạt tiến lên phía trước, đâm về hướng hấn, Mục Phong Cuồng vội nhặt lấy mảnh gỗ trên mặt đất chống đỡ lại, nếu lấy võ công của hấn mà đấu với ba tên này căn bản là không có vấn đề gì, nhưng mấy ngày nay hấn không có cái gì để ăn, vừa đói vừa mệt, cho nên đối với sự đuổi giết ba con chó điên này hoàn toàn không có năng lực chống đỡ.

Ở trên nóc nhà, có gã đàn ông đứng âm thầm lặng lẽ, bởi vì ngửi được mùi máu và thưởng thức cảnh những con chiến mã đang hăng máu quần nhau sống chết, trên môi nở một nụ cười.

Mục Phong Cuồng giống một con thú bị dồn vào một góc, toàn thân đầy những vết dao đâm, máu chảy đầm đìa, cố gắng chống đỡ, nếu hấn chết như thế này thì vĩnh viễn sẽ không báo được thù. Trong lúc nguy cấp hấn rống lên oán hận. ”Trầm Nhược Băng! Ta thành quỷ cũng không buông tha người!”

Trầm Nhược Băng ba chữ làm cho gã đàn ông đứng trên nóc nhà lâm vào chấn động, lúc ba tên lưu manh đồng loạt giơ dao lên định kết liễu mạng sống của hấn, thì tiếng súng vang lên, ba người đồng thời bị mất mạng ngã xuống đất.

Còn chưa kịp hiểu rõ tại sao như thế này , Mục Phong Cuồng kinh ngạc nhìn gã đàn ông đang từ trên trời rơi xuống đứng trước mắt hấn, là một gã đàn ông mặc đồ đen, hấn hơi xanh xao so với nam nhân khỏe mạnh bình thường, nhẹ nhàng nhảy xuống đứng trên mặt đất.

Chương 3.2

Còn chưa kịp hiểu rõ tại sao như thế này , Mục Phong Cuồng kinh ngạc nhìn gã đàn ông đang từ trên trời rơi xuống đứng trước mắt hấn, là một gã đàn ông mặc đồ đen, hấn hơi xanh xao so với nam nhân khỏe mạnh bình thường, nhẹ nhàng nhảy xuống đứng trên mặt đất.

Diện mạo của hấn thật kỳ dị, màu da tái nhợt mỏng manh, không giống người địa phương. Nhưng ánh mắt của hấn làm cho Mục Phong Cuồng sợ, đó là một đôi thâm trầm hình tam giác, so với vẻ bề ngoài tà ác của người đó thì thoát nhìn càng âm trầm ngoan độc hơn, dù hấn đang mỉm cười.

“Cậu biết Trầm Nhược Băng?” Gã đàn ông mở miệng hỏi.

“Phải” Hấn kinh sợ trước khí thế của hấn.

” Cô ta ở đâu?”

“Tôi. Tôi không biết.”

“Không biết?” Mặt hần lộ ra sát khí.

” Khoan đã, từ từ!” Mục Phong Cuồng nuốt nước miếng giải thích nói.”Không ai biết cô ta ở đâu! Bởi vì cô ta có thuật dịch dung, nhưng tôi đã biết mặt thật của cô ta, tôi có thể giúp anh tìm được cô ta! Hãy tin tôi!”

Nhìn thấy ba cổ thi thể đang nằm trên mặt đất, hần cũng không muốn có kết cục giống như bọn họ, người này toàn thân toát lên vẻ quý dị, võ nghệ rất cao, nói không chừng có thể lợi dụng.

“Không gạt tôi chứ?” Gã đàn ông uy hiếp nói.

“Tôi thề! Tôi không bao giờ ... Lừa ông.” Mục Phong Cuồng quan sát thấy gương mặt gã đàn ông hơi dân ra, lớn mật đề nghị.” Ông muốn tìm Trầm Nhược Băng, còn tôi thì biết cô ta, có lẽ chúng ta có thể hợp tác.”

“Hợp tác?” Hần nhíu mi, ánh mắt sắc bén.

“Ý của tôi là Tiểu đệ nguyện ý hỗ trợ, để tạ ơn cứu mạng đại ca vừa rồi.”

“Hắc hắc, cậu thật thức thời, biết dựa dẫm vào người mạnh hơn mình.”

“Đúng vậy, đại ca thân thủ tốt như vậy, tôi đã lăn lộn ở giang hồ nhiều năm, chưa từng thấy qua cao thủ lợi hại giống ngài như vậy, không biết nên xưng hô đại danh như thế nào?”

” Hỏi tên của tôi để làm gì?” Gã đàn ông móc súng ra để ngay trán hần uy hiếp.

Mục Phong Cuồng sợ tới mức quỳ xuống đất, mồ hôi lạnh đầm đìa kêu lên: “Không dám! Không dám! Chính là cao thủ giống như ngài vậy, nhất định là trên giang hồ đã nổi danh lâu năm, tiểu đệ vốn ngu ngốc không thể đoán được danh phải lớn mật thỉnh giáo, đắc tội ngài, mong ngài độ lượng bỏ qua cho.”

Bỗng nhiên người đàn ông ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, tính cách thất thường không thể đoán trước của hần khiến cho Mục Phong Cuồng không hiểu ra sao.

” Được! Tha cho cậu lần này, nhưng mà cậu phải giúp tôi tìm Trầm Nhược Băng.”

” Dạ! Chỉ cần tìm được người phụ nữ này, tôi sẽ lập tức giao ả cho ngài.”

“Không cần! Ta không cần người đàn bà đó, ta muốn tìm chính là gã đàn ông xuất hiện bên cạnh ả kia.”

Người này đang nói cái gì? Người phụ nữ này liên quan gì đến đàn ông?

“Chuyện này. Tôi không hiểu lắm.”

“Cậu không cần hiểu!” Hần cảnh cáo.”Chỉ cần giúp tôi tìm ra Trầm Nhược Băng là được.”

” Dạ dạ!” Mục Phong Cuồng chậm rãi đứng lên, lau mồ hôi lạnh trên đầu đích.” Vậy tôi nên gọi ngài.”

Vẻ mặt của người đàn ông âm trầm, tái nhợt, hé miệng ra nói.

“Cảnh Chấn.”

Ban đêm, trăng đã lên cao, lúc này vạn vật đều chìm trong giấc ngủ say, trong phòng hội nghị ở tầng thứ ba mươi của tòa cao ốc, Viên nghị viên đứng bên cạnh hai gã cận vệ, đang cùng năm tên đại ca của giới hắc đạo mở ra hội nghị bí mật.

” Chưa có tin tức của Mục Phong Cuồng sao?” Viên nghị viên bất mãn nhìn năm tên đại ca bình thường ăn của hần, uống của hần, thậm chí còn nhờ cậy hần.

Trong đó một gã dáng người mập mạp, lão Đại trả lời: “Hầu Tiểu Thất đã cho ba người tìm được hần rồi, nhưng mà.”

“Nhưng mà cái gì?”

“Đã bị giết chết.”

“Khốn kiếp! Nhiều người như vậy mà giết không được nó? Các người làm ăn kiểu gì vậy? Bây giờ nó đã biết tôi muốn giết người diệt khẩu, chẳng phải càng nguy! Nó chắc chắn sẽ nghĩ mọi biện pháp phản công, cảnh sát hiện đang truy nã gắt gao như vậy, nếu bị cảnh sát tìm được nó trước, các người mau giết nó cho tôi, nếu để cho nó tiết lộ những bí mật của tôi, tất cả các người cũng không xong đâu, đi mau!”

Sau khi liên tiếp nhận lấy những lời quở trách chửi rủa, sắc mặt các lão Đại trở nên nghiêm túc, bọn họ nhìn nhau, mắt chạm mắt, dường như có điều gì muốn nói nhưng không dám nói, trong đó một người nói ra nguyên nhân.

“Viên tiên sinh, không phải chúng ta không hết sức, mà là bên cạnh Mục Phong Cuồng kia xuất hiện một nhân vật lợi hại đang bảo vệ nó, chúng tôi hoàn toàn không thể ra tay.”

Lão Đại khác cũng nói hùa vào, cố gắng nén giận, người của chính mình bị tổn thất nghiêm trọng, đều là vì phải giúp Viên nghị viên giết Mục Phong Cuồng nên mới bị thảm như vậy.

” Ý các người muốn nói là sai lầm của tôi sao?” Viên nghị viên tức giận hỏi.

“Viên tiên sinh, tất cả an hem chúng tôi đều bán mạng kiếm cơm ăn, gần đây liên tục bị cảnh sát điều tra, chuyện buôn bán bạch phiến với Nhật Bản cũng đã bị đứt đoạn, mọi nguồn thu nhập đều bị giảm sút đáng kể, cuộc sống của mọi người lâm vào khó khăn. Dù sao, mượn sức Mục Phong Cuồng để nối lại buôn bán bạch phiến cũng là chủ ý của ông, lúc trước mọi người không phải không phản đối quá, hiện tại xảy ra chuyện, lại muốn chúng tôi thay ông bán mạng giết nó, chẳng những giết không chết còn mất mạng của rất nhiều anh em, bây giờ tất cả mọi người đang bận rộn lo trợ cấp cho vợ con của các anh em này, Viên tiên sinh, ông chẳng những không đến giúp ngược lại còn quở trách chúng tôi.

Viên nghị viên hừ lạnh.”Không cần nói vòng vo, mau nói vào vấn đề chính đi, các người muốn như thế nào?”

“Đương nhiên là tiền nha! Tiền của hai tháng trước ông còn chưa đưa cho chúng tôi, không phải chúng tôi muốn so đo, nhưng chúng tôi làm lão Đại, cũng phải có trách nhiệm lo cho cuộc sống của các anh em.”

“Tốt! Tháng sau tôi sẽ đưa.” Hắc trả lời.

Không ngờ, câu trả lời này làm mọi người vô cùng bất mãn, tất cả mọi người đều cùng nhau đứng bật dậy, mùi thuốc súng càng ngày càng đậm, tình thế vô cùng căng thẳng.

Một gã thủ hạ tiến vào làm cắt ngang sự tranh luận của bọn họ, hướng Viên nghị viên báo cáo.”Viên tiên sinh! Tiêu lão Đại của Hoàng Trúc bang có chuyện khẩn cấp tìm ông, có người đang ở ngoài cửa chờ ông.”

Những lời này làm những người trong phòng họp bỗng chốc hoang mang, Viên tiên sinh mắng: “Cậu thật là ngu ngốc! Không thấy được tiêu lão Đại đang ngồi ở đây cùng họp cùng chúng ta! Làm sao còn có thể có Tiêu lão Đại!”

Người thông báo cũng ngơ ngác, người ngồi trong phòng họp đúng là Tiêu lão Đại, đang ngồi sờ sờ ra đó, nhưng Tiêu Lão Đại đang đứng chờ ngoài cửa nghe lời nói của Viên nghị viên lập tức xông tới.

” Tại sao lại như thế? Viên tiên sinh, sao tôi lại ở trong này?”

Thoáng chốc mọi người đều ngây ngốc nhìn nhau, mọi người kinh ngạc thay nhau trừng mắt nhìn Tiêu Lão Đại ngoài cửa và Tiêu Lão Đại đang ngồi trên ghế.

Tiêu lão Đại có hai người?

“Ông là ai?” Tiêu lão Đại đứng ngoài cửa quát, không thể tin nổi trừng mắt nhìn đối phương.

Mọi người kinh ngạc nhìn Tiêu lão Đại đang ngồi trên ghế, lại phát hiện Tiêu lão Đại này từ nãy đến giờ hoàn toàn không nói một lời nào, từ đầu đến giờ là trầm mặc, vô cùng khả nghi!

Viên nghị viên hét một tiếng ra lệnh, một đám bảo vệ ngoài cửa cùng với thủ hạ của các bang phái tức khắc vây quanh phòng họp.

Thảm ! Nhược Bằng âm thầm kêu than, Tiêu lão Đại tự dưng xuất hiện làm cho nàng bại lộ chân tướng, chỉ cần vừa lên tiếng bọn họ lập tức sẽ biết nàng là giả mạo, mặc kệ dịch dung của nàng có cao siêu đến đâu, giọng nói của nam giới là nàng không thể nào bắt chước được.

Viên nghị viên hồ nghi hỏi: “Vị Tiêu lão Đại này, tại sao không nói lời nào? Ông không nói đã chứng minh ông là giả?”

Đã nghĩ ra một biện pháp thoát khỏi vòng vây! Thừa dịp mọi người đang ngẩn ngơ là cơ hội tốt nhất, nàng nhanh chóng ném vào giữa phòng một quả lựu đạn, nháy mắt một trận khói mù mịt trắng sáng khắp gian phòng, tiếng kêu rên lập tức nổi lên bốn phía, mỗi người che mắt lại chịu không nổi ánh sáng mạnh mẽ lóe lên kích thích ánh mắt, Nhược Bằng thừa cơ trốn ra cửa.

“Bắt lấy cái tên giả mạo kia!” Tiêu lão Đại rống to!

Bên trong cánh cửa toàn bộ mọi người đều bị ánh sáng mạnh mẽ làm lóa mắt, nhưng ngoài cửa không phải không có bảo vệ, mười mấy người chồm tới muốn bắt được nàng, trong lúc đánh nhau loạn xạ, gương mặt giả của nàng bị rơi xuống.

“Là một phụ nữ!” Một gã cận vệ kinh ngạc kêu lên.

“Bắt lấy cô ta, tiền thưởng là năm mươi vạn!” Viên nghị viên rống to.

Nhược Bằng chạy nhanh về hướng cửa, phía sau lưng đám cận vệ đuổi theo bán mạng, trong mắt của bọn họ bây giờ nàng chính là số tiền lớn đang chạy trốn.

Vừa ra chỗ rẽ, một số đông khác lại ào đến cản đường, Nhược Bằng phóng ra hơn mười mũi kim gây mê, một loạt người dẫn đầu nằm rạp xuống, bọn cản đường phía sau đang tiến lên, nàng quẹo sang một hướng khác để chạy tiếp.

Những tên cận vệ của Viên nghị viên và những tên thủ hạ của các băng nhóm lúc này giống như trâu điên không ngừng vọt tới, Nhược Bằng căn bản đâu không lại, những vũ khí giấu trên người đã sử dụng gần hết, nhưng bọn họ vẫn ào ạt tiến về phía nàng, chạy đến cuối đường, gương mặt nàng trở nên trắng bệch, góc chết đại diện cho đường cùng.

7. Chương 03 - Phần 03 + 04

Chương 3.3

Những tên cận vệ của Viên nghị viên và những tên thủ hạ của các băng nhóm lúc này giống như trâu điên không ngừng vọt tới, Nhược Bằng căn bản đâu không lại, những vũ khí giấu trên người đã sử dụng gần hết, nhưng bọn họ vẫn ào ạt tiến về phía nàng, chạy đến cuối đường, gương mặt nàng trở nên trắng bệch, góc chết đại diện cho đường cùng.

Nguy rồi! Phía trước không có đường chạy, phía sau lại bị truy đuổi. Nếu bị bắt lại, nàng không dám tưởng tượng mình sẽ có kết cục như thế nào, muốn chạy thoát thân, trừ phi nhảy xuống từ cửa sổ duy nhất này.

Nhưng mà nơi này là tầng thứ ba mươi a! Đoạn dây kéo nàng mang theo trong người không đủ sử dụng cho tầng cao ốc như thế này, chẳng lẽ số nàng đã tận.

Những gã đàn ông đã đuổi tới, bước chậm rãi về phía nàng, ánh mắt của từng gã nhìn nàng giống như hổ đang rình con dê béo, ngoài mặt nở nụ cười tà ác, hưởng thụ lạc thú sắp làm thịt con sơn dương, không vội tiến lên để bắt nàng, chỉ bao vây quanh nàng, dùng ánh mắt hạ lưu làn càn ở trên người nàng.

“Là một người đàn bà, vừa giao cho lão Đại lĩnh tiền thưởng, cũng thuận tiện hưởng thụ một chút.”

“Hay là giao cho cô ấy cho Tiêu lão Đại, để hắn nghiên cứu cô gái này làm sao có thể cải trang thành hắn.”

“Nghiên cứu? Ở trên giường nghiên cứu được không?”

Những tiếng cười bỉ ổi hạ lưu nổi lên, từ trong miệng thốt ra những lời nói tục tĩu không chịu nổi, Nhược Băng cố gắng trấn tĩnh bản thân, đối với những lời đe dọa của bọn họ không hề có phản ứng gì.

“Nói nhiều làm gì! Bắt cô ta vào lĩnh thưởng đi.” Trong đó một gã to con giờ tay chộp lấy nàng.

“Đừng tới đây! Nếu không tôi sẽ nhảy xuống.” Nàng bước đến cửa sổ ụ hiếp.

“Hắc hắc! Cô bé, đừng dọa người chứ, nơi đây là tầng ba mươi, cô dám nhảy không?”

“Không tin thì cứ thử xem.” Về mặt nàng kiên quyết, lời nói vô cùng bình tĩnh.

Mọi người lại nhìn nhau, cười đến càng thêm tà ác, đột nhiên xông lên phía trước bắt nàng, Nhược Băng lập tức buông tay, tung mình rơi xuống, những gã kia không thể tin nổi tròng lớn hai mắt, bọn họ không thể nào tin cô gái này lại có thể nói được làm được!

Nhược Băng cảm giác thân thể nhẹ nhàng tựa như chim, nắm chặt trong tay đoạn dây co dãn, sinh mạng nàng tất cả phụ thuộc vào nó .

Hành động kinh người của nàng đã làm những gã đàn ông kia sợ tới mức thất hồn, nhưng chuyện kể tiếp là chính nàng cũng bị một gã đàn ông khác dọa cho thất sắc.

Thân thể nàng đang rơi trong không trung, vừa rời khỏi cửa sổ khoảng vài mét bỗng dừng bị một người nào đó từ phía sau ôm chặt lấy, bay vọt lên phía trên nóc nhà.

Gã đàn ông đang ôm nàng đi, thở nhẹ ở bên tai nàng ” Những gã kia không tin cô dám nhảy lầu, nhưng tôi thì tin chắc rằng cô sẽ nhảy.”

“Hắc Ứng! ?”

Nhược Băng kinh ngạc bật thốt lên kêu ra tên hắn, người đang ôm nàng rõ ràng là Hắc Ứng!

Hắc Ứng thu dây đang nối với nóc nhà lại, lúc hai người đã đứng ổn định trên nóc nhà, hắn vẫn chưa buông nàng ra, cánh tay cứng như sắt vẫn ôm nàng dính sát vào trong ngực hắn

Nàng để mặc hắn ôm nàng mạnh mẽ, không nhìn thấy được mặt hắn, không khí vô cùng thân thiết quay chung quanh hai người bọn họ, nàng không cách nào tránh được.

“Buông!”

” Cô muốn ngã xuống?”

Nàng dừng giây dựa lại, nhìn hoàn cảnh chung quanh, phát hiện vị trí bọn họ hiện tại chỉ đủ một người đứng, nếu Hắc Ứng buông nàng ra, nàng chắc chắn sẽ té tan xác, đành phải ngoan ngoãn đứng im, duy trì như thế .

” Tại sao anh lại xuất hiện ở trong này?” Nàng hỏi.

” Cô nói thử xem?”

“Tôi giết tôi?”

Lực đạo trên tay hắn truyền đến cơ thể, Nhược Băng biết mình đã hỏi một câu thật ngốc nghếch làm cho Hắc Ứng bật cười, nếu Hắc Ứng giờ phút này muốn giết nàng, vừa rồi sẽ không cứu nàng .

“Nếu còn không định giết tôi, vì sao lại xuất hiện ở trong này? Và vì sao phải cứu tôi?”

” Cô là con môi của tôi, mạng của cô là của tôi, sao có thể cho cô chết ở trong tay người khác.”

“À! Thì ra là sát thủ tranh giành con môi, không để cho người khác có cơ hội đạt được.”

“Không tồi!”

A, người này vô cùng kiêu ngạo! Trầm Nhược Băng trong lòng thầm nghĩ.

Tiếng người la hét ồn ào, Viên nghị viên đã xuất hiện trên nóc nhà, không lâu sau bọn họ đã bị vây quanh.

“Sát thủ tiên sinh, người muốn tranh giành con mỗi mơ ước của anh đã đến rồi, xem ra anh không giao ra cũng không được.”

Hừ! Nàng cũng không tin đứng trên nóc tòa nhà di chuyển nữa bước cũng khó khăn này, hẳn có thể có nhiều cách xoay sở!

Hắc Ưng nhìn thấu ý nghĩ của nàng, nở ra nụ cười lạnh lùng cao ngạo, giọng nói trầm ấm vang lên bên tai nàng.”Chờ xem đi.”

Lời này giống như một thông điệp bình thường, sự tự tin trong giọng nói của hắn làm cho Nhược Băng có cảm giác không hề tốt.

Không hề báo động trước, đột nhiên Hắc Ưng ôm nàng nhảy xuống, làm cho mọi người hết hoảng thét lên.

Chuyện xảy ra đầy bất ngờ làm nàng theo phản xạ ôm chặt lấy Hắc Ưng, còn không cẩn thận “A” lên một tiếng, nàng không thể tin được, hắn cứ nhiên mang nàng nhảy xuống, từ tầng thứ ba mươi!

Nhưng mà, câu đổ lập tức có lời giải, lúc bọn họ rơi xuống khoảng mười thước liền dừng lại, Hắc Ưng lúc này đã nắm lấy cọng dây thép nối từ tòa cao ốc này sang tòa cao ốc khác, đem dây thừng cột vào lưng, nắm lấy cái ròng rọc, lợi dụng độ chênh lệch của nguyên lý từ cao xuống thấp, trượt tới tòa cao ốc đối diện.

Do vào ban đêm, cái dây cáp đã được màn đêm che dấu nên không bị phát hiện.

Sau khi tiến vào cửa sau của tòa cao ốc, vì giảm bớt va chạm do tốc độ cao, Hắc Ưng xoay ngược người tự mình ngã lên cái giường đã chuẩn bị trước đó, Nhược Băng ở phía sau được hắn bảo hộ bình yên vô sự, nhưng tốc độ cũng còn rất lớn làm bọn họ lăn mấy vòng mới ngừng.

Chương 3.4

Sau khi tiến vào cửa sau của tòa cao ốc, vì giảm bớt va chạm do tốc độ cao, Hắc Ưng xoay ngược người tự mình ngã lên cái giường đã chuẩn bị trước đó, Nhược Băng ở phía sau được hắn bảo hộ bình yên vô sự, nhưng tốc độ cũng còn rất lớn làm bọn họ lăn mấy vòng mới ngừng.

Đợi tất cả yên lặng lúc sau, Nhược Băng lặng lẽ mở to mắt, an toàn ! Nàng biết

“Có thể buông tôi ra không?” Nàng kháng nghị, Hắc Ưng ép nàng đến mức nàng không thể nhúc nhích.

“Đó là câu trả lời dành cho ân nhân cứu mạng của cô sao?”

“Muốn tôi nói cảm ơn sao? Cảm ơn một người muốn lấy mạng của tôi?”

“Trông cô hình như đã hoảng sợ.” Vẫn giọng nói bình thản, cười đến thực khiêu khích.

” Buồn cười! Có cái gì để hoảng sợ?” Nàng sắc mặt tối sầm, hối hận vừa rồi mình đã không kiềm chế được “A” lên một tiếng, tuy rằng tiếng rất nhỏ, nhưng đã làm cho nàng khó xử.

Hắc Ưng nghiêng ngẫm cùng nàng đầu vô mồm.” Từ một nơi cao như vậy nhảy xuống, cho dù là một người đàn ông to lớn gan dạ cũng sẽ sợ tới mức nước tiểu ra quần.”

“Đó là gã đàn ông chết nhất!”

” Cô có sợ chết không?” Cẩn thận vuốt ve sợi tóc mai của nàng.

Hắn vẫn đè nặng nàng, hai tay để hai sườn, vây nàng ở bên trong, hai mắt bình tĩnh khóa trụ nàng, không gian giữa hai người vô cùng mờ ám.

“Không có gì để sợ, cùng lắm thì chết.”

Nàng không thích như vậy, chính mình đang ở phía dưới, sát gần với thân thể hần như thế, ngay cả khí thể trong giọng nói cũng bắt đầu yếu dần, Nhược Băng dùng sức định đẩy thân thể hần ra nhưng vô ích, và hần dương như hoàn toàn không có ý định muốn ngồi dậy.

Mỗi lần nhìn thấy Hắc Ứng, đều là vào ban đêm, trong này tối đến mức giơ tay lên cũng không thấy, nhưng mà hôm nay ngoài cửa sổ ánh trắng sáng mờ ảo, nói không chừng nàng có thể nhận cơ hội này có thể nhìn thấy được bộ mặt thật của Hắc Ứng.

Nhưng nàng cảm thấy bây giờ nên cách hần xa một chút dường như an toàn hơn.

“Nếu anh đã không định giết tôi, xin mời buông tôi ra, sát thủ tiên sinh.”

“Sát thủ tranh giành con mồi, không thể để cho người khác có cơ hội đoạt được. Cũng giống như, sát thủ cứu một người, cũng không phải không cần đền đáp.”

“Có ý gì?” Nàng phản ứng thật nhanh, trừng mắt nhìn vào đôi mắt sáng quắc của hần.

“Tôi cứu cô, cũng phải có giá của nó, mà cô, phải trả cho tôi.”

” Buồn cười! Anh nói trả là trả à!”

“Với tình trước mắt, cô nói thử xem có trả hay không?”

Giọng nói bình tĩnh nhưng đầy vẻ uy hiếp làm người ta cảm thấy sợ hãi, Nhược Băng có chút nhát gan, nàng cũng không phải sợ hần, nhưng hành vi của hần như thế làm cho người ta khó có thể đoán, không biết hần bước tiếp theo muốn làm cái gì, vẫn là không nên chọc cho hần tức giận.

“Muốn tiền đúng không? Bao nhiêu?”

“Tiền? Cô so với tiền có giá trị hơn nhiều.” Ánh mắt của hần thâm trầm bỗng nhiên lóe lên sáng ngời.

“Đừng nói đùa.”

“Không phải vui đùa, tôi muốn thưởng thức hương vị của cô.” Ý tứ của hần thật rõ ràng, hần muốn thân thể của nàng.

“Tôi không ——”

Lời kháng nghị còn chưa nói hết thì đã biến mất vì Hắc Ứng thành linh đoạt lấy, hần bắt đầu công kích môi lưỡi của nàng.

Một trận đau đớn làm cho Hắc Ứng nhanh chóng rời khỏi đôi môi của nàng, hần liếm tơ máu nơi khóe miệng, nở nụ cười tàn khốc, cô gái này vẫn ương ngạnh như thế, nhưng mà, hần thích, bởi vì như thế này mới có thể khơi mào đã tâm muốn chinh phục của hần.

Hần không khách khí bắt đầu dùng đôi môi của hần cắn loạn trên cổ nàng, khi thì ôn nhu khi thì cuồng dã, mùi vị của nàng đặt biệt mê hoặc hần.

Nhược Băng đương nhiên là không dễ dàng chịu khuất phục như vậy, nàng rút từ tóc ra một cây kim bạc, đó là vũ khí đặc biệt mà Kiều Mã Lỵ đã giúp nàng thiết kế —— để dùng khi nguy cấp, có thể khiến đối phương hôn mê trong vòng ba giây, không đủ thương người lại có thể khiến người ta trong nháy mắt ngã xuống đất.

Đáng tiếc! Vẫn trốn không thoát khỏi ánh mắt linh hoạt của Hắc Ứng, Hắc Ứng nắm lấy tay của Nhược Băng đang hướng hần tập kích, dùng một lực nhẹ ngân châm liền rơi xuống đất.

“Vũ khí của cô đều thực đặc biệt, ở đâu cô có?” Hần khen ngợi hỏi.

” Chỉ là mua ở ngoài cửa hàng.” Đáng chết! Tay nàng bị hần nắm đau quá.

” Những vũ khí phòng thân trên người của cô, tất cả đều là những công nghệ cao mà tôi chưa thấy qua, có chuyên gia giúp cô thiết kế?”

“Nơi nơi đều có thôi, tùy tiện đặt làm là được , có gì mà ngạc nhiên!” Nàng cố ý quở trách, cố tình không nói cho hắn.

Xa xa tiếng người mơ hồ truyền đến, dường như có người đang đến gần, xem ra hôm nay không phải ngày thích hợp, Hắc Ứng thở nhẹ vào bên tai nàng. .” Cô không nói? Tốt, không sao cả, hay dùng phương thức bồi thường khác.” Nàng bị hắn xoay người ngược lại, đưa lưng về phía hắn nằm úp mặt trên giường, như vậy càng vô sức phản kháng, đối với nàng càng thêm bất lợi.

” Anh muốn làm gì?” Nàng lo lắng hỏi.

“Lưu lại dấu ấn của tôi.”

“Dấu ấn? A, làm cái gì? Dừng tay ——”

Hắn xé quần áo làm tấm lưng trần của nàng lộ ra phần da thịt mềm mại, không quan tâm đến Nhược Băng vừa đá vừa đánh, Hắc Ứng vừa ôn nhu và cuồng dã phủ lên lưng nàng những trận mưa hôn.

Tên chết tiệt này! Nhược Băng giãy dụa quyết liệt, nhưng không thoát được, hắn cứ làm càn phủ những nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt lên lưng nàng, , hắn đã muốn xâm phạm nàng vài lần, nhưng nàng tránh không được sự suồng sã của hắn. Nhược Băng cảm thấy thất bại và nhục nhã, nàng không hề giãy dụa, bởi vì làm vậy chỉ là uống phí hơi sức, võ nghệ của Hắc Ứng cao cường hơn nàng rất nhiều.

Nàng đè nén xấu hổ và giận dữ, không muốn có phản ứng gì trước những nụ hôn đùa cợt của hắn, hắn nghĩ kỹ thuật tán tỉnh của hắn cao siêu lắm sao? Tuy hắn hôn rất lão luyện, những nàng quyết không chịu thui, dùng thái độ lạnh như băng đối với hắn, tỏ vẻ không hề quan tâm đến những nụ hôn của hắn.

Hắc Ứng cảm nhận được sự ương bướng của nàng, đôi mắt càng thâm trầm hơn, vòng tay ôm nàng chặt hơn, nụ hôn càng trở nên nồng cuồng và thô bạo.

Hết Chương 3

8. Chương 04 - Phần 01 + 02

Chương 4.1

” Cô Trầm, cổ cô làm sao vậy?”

Cả ngày hôm nay, mỗi người vừa thấy đến nàng, đều đồng loạt hỏi những lời này.

Trên cổ Nhược Băng đầy những vết xanh tím, mỉm cười trước những ánh mắt quan tâm tò mò , nhẹ nhàng giải thích lý do nàng hôm qua “Không cẩn thận bị chạm vào cổ”.

Tuy rằng bề ngoài luôn duy trì nụ cười, nhưng trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắc Ứng chết tiệt! Lưu lại vô số những dấu môi hôn trên cổ và lưng nàng, thì ra cái mà hắn gọi là lưu lại ấn kí chính là như vậy

Lưng xanh tím còn có thể mặc quần áo che lấp, còn dấu hôn trên cổ mới là phiền phức !

Bây giờ lại không thể mặc áo cổ cao, đành phải tạm thời trả lời cho qua chuyện, chờ đợi dấu hôn mất đi.

“Nghe nói cổ của cô bị thương?”

Đang trầm tư Nhược Băng đột nhiên hoàn hồn, nhìn thấy trước mặt hiện ra khuôn mặt tươi cười ấm áp khôi ngô, thì ra là Ân Thác.

” Đúng vậy, ngủ sai tư thế nên mới bị.” Không tự giác lên cổ, sợ bị nhìn ra cái gì.

“Cần mát xa không? Tôi chính là cao thủ nha.”

“Không, không cần.” Nàng cũng không muốn gây thù chuốc oán, Ân Thác trước mắt là đối tượng được toàn bộ những cô giáo độc thân thầm mến, nàng không muốn có quan hệ gì với hắn để nhận lấy sự thù hằn từ mọi phía.

” Hình như cô đang trốn tránh tôi?”

“Có sao?” Nàng muốn nói chính là” Rõ ràng như vậy sao?” , bởi vì nàng thực sự đang trốn tránh hắn

“Cô rất chán ghét tôi phải không?” Khi nói những lời này, vẻ mặt của hắn ảm đạm u buồn, nở ra nụ cười đầy chua xót, có vẻ như mất mát trầm trọng, làm cho Nhược Băng có cảm giác mình là cô gái xấu xa làm tổn thương người vô tội.

Nàng vội vàng giải thích: ” Anh đã hiểu lầm ! Tôi làm sao có thể chán ghét anh!”

“Thật ư!” Ân Thác cầm lấy hai tay của nàng.”Như vậy cô sẽ không phản đối nếu tôi theo đuổi cô chứ?”

Trong lúc Nhược Băng còn chưa kịp phản ứng lời nói của hắn, bốn phía đột nhiên truyền đến âm thanh ủng hộ của các học trò!

Tin tức Nhược Băng bằng lòng yêu Ân Thác! Chuyện này lập tức như gió thổi lửa, lửa cháy lan ra đồng cỏ truyền khắp mọi góc ngách trường trung học Minh Dương.

Tất cả những cô giáo thầm mến Ân Thác đều dậm chân tức tối , không thể tin được mình lại bại bởi một cô Trầm Băng nhan sắc bình thường, hội những người ái mộ Ân Thác xầm xì bàn tán khắp nơi, không thể hiểu nổi bạch mã vương tử tại sao lại coi trọng một cô gái bình thường như thế?

Phụ nữ ghen tỵ thực là đáng sợ, Nhược Băng bây giờ cảm thấy được hơn mười ánh mắt sắc bén ở khắp mọi nơi đang bắn về phía nàng, oán hận có, đau thương có, tò mò có, thậm chí là cả nguyên rủa.

Nhờ phúc của tên Ân Thác đã làm nàng hoàn toàn trở thành nhân vật được bàn tán sôi nổi nhất ở trường học.

Vì sao lúc ấy nàng không mở miệng cự tuyệt hắn a? Nhược Băng hao tổn tâm trí ôm lấy đầu, không biết sao, nụ cười của hắn dường như có một ma lực làm cho người ta không thể kháng cự được, luôn làm cho kẻ khác không thể cự tuyệt hắn.

Không được! Hôm nay dù thế nào nàng cũng phải nói cho hắn hiểu, nàng không phải là một cô gái bình thường, không thể cùng một thầy giáo ở trường kết giao, không thể để cho người khác vì nàng mà lâm vào nguy hiểm, huống chi có rất nhiều người đang muốn giết nàng, nàng không thể giống như một cô gái bình thường có thể nói chuyện yêu đương.

Tâm ý đã quyết, thừa dịp trường học tan học không có ai, nàng tìm kiếm bóng dáng của Ân Thác, biết hắn luôn luôn về muộn.

” Cô Trầm, xin dừng bước.”

Ngô Kiện Khang đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, vẻ mặt chăm chú nhìn nàng.

“Có việc gì không?” Tại sao hắn lại ở chỗ này? Không lẽ hắn đã chờ nàng từ lâu ?

“Nghe nói. . . . Ân Thác đã tỏ tình với cô, chuyện này có thật không?” Gương mặt hắn, lời nói của hắn có chút không kiên nhẫn.

“Đúng vậy.” Nàng lạnh nhạt nói.

“Như vậy. . . . Cô tính sao?”

“Thực xin lỗi, đây là vấn đề riêng tư.”

” Làm ơn nói cho tôi biết, chuyện này đối với tôi rất quan trọng!”

Ngô Kiện Khang mặt đỏ tai hồng và dáng vẻ vô cùng khấn trương, làm cho Nhược Băng lúc này mới phát hiện hẳn bây giờ thực sự ương bướng, nếu không nhận được câu trả lời, chắc chắn hẳn sẽ không nhường đường.

“Bất luận tôi có dự tính như thế nào, cũng đâu liên quan gì đến anh?”

“Đương nhiên là có liên quan! Bởi vì tôi đối với cô, đối với cô.”

Nhược Băng thở dài, quyết định nói dối để cho hẳn hoàn toàn hết hy vọng.

“Tôi đã có người yêu rồi!

Ngô Kiện Khang giống như nghe thấy tiếng sét giữa trời xanh, lắc mạnh đầu nói: ” Cô gạt tôi!”

Chương 4.2

“Tôi không lừa anh, anh ấy là cảnh sát, tên là Bạch Thiệu Phàm, có phải sự thật hay không anh đi hỏi thăm sẽ biết.” Haiz! Thiệu Phàm nhất định tức chết!

” Nhưng mà. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe cô nói qua!” Hẳn vẫn bán tín bán nghi.

“Cũng không ai hỏi qua tôi a!”

“Nhưng. Tôi vẫn có thể theo đuổi cô, ít nhất ——”

“Không có khả năng!” Nàng kiên quyết cự tuyệt hẳn.”Lòng tôi chỉ có anh ấy, ngoài anh ấy ra tôi không chấp nhận một ai!”

Nàng nổi da gà khắp người, bắt buộc mình nói ra những lời muốn buồn nôn, Thiệu Phàm nghe được không biết là nên khóc hay nên cười?

” Cô. Thật sự thương anh ta?”

“Đúng vậy, tôi thương anh ấy.” Má ơi! Đừng bắt tôi nói những chuyện đáng sợ như thế này nữa, nói nữa chắc bị thiên lôi đánh quá. Nhược Băng âm thầm kêu khổ.

Ngô Kiện Khang nản lòng, vẻ mặt đầy mất mát, xếp xuống giống như bong bóng cao su, làm cho người ta nhìn không đành lòng. Nàng an ủi nói: “Tôi cũng không thích hợp với anh, điều kiện của anh tốt như vậy, nhất định sẽ tìm được cô gái tốt hơn tôi.”

“Không! Cô vẫn luôn là đối tượng lý tưởng mà tôi tìm kiếm đã lâu, dịu dàng, hiền thực và vô cùng nữ tính.”

” Anh cũng không hiểu biết gì về tôi, sao biết tôi là đối tượng phù hợp với anh?” Nàng hỏi lại.

“Tôi vừa thấy cô là đã biết được tương lai cô nhất định là người vợ hiền mẹ tốt, thật là một người phụ nữ hoàn mỹ.”

“Sai lầm rồi! Thành thật nói cho anh biết, đừng để bề ngoài của tôi lừa anh, tôi là người luôn tôn thờ chế độ nữ quyền, tôi , một không.....không thích chuyện nhà, hai không thuận theo chồng, ba không chịu ngồi yên. Giặt quần áo nấu cơm và trong nom trẻ con tôi cũng không thích, những lời dạy dỗ về tam tòng tứ đức tôi lại cười nhạt! Nếu có người nào muốn theo đuổi tôi, phải chấp nhận tôi như vậy, cũng yêu tôi như vậy, mà không phải thay đổi tôi, cưới tôi về nhà chỉ làm một bà quản gia, anh có thể làm được như vậy không? Anh nghĩ có chịu được hay không?”

Nhược Băng nói một hơi với hẳn, mặt đến trợn mắt há hốc mồm, khiến cho hẳn nhất thời không được lời nào.

“Không thể chấp nhận, đúng không? Điều này chứng minh rằng anh chỉ yêu bóng dáng người phụ nữ khắc họa trong lòng anh, mà bề ngoài của tôi làm cho anh hiểu lầm tôi là đối tượng phù hợp với điều kiện của anh, như vậy tình yêu này sẽ kéo dài được bao lâu?”

Hẳn vẫn cố thuyết phục.”Chỉ cần chúng ta yêu nhau, tất cả mọi chuyện đều có thể vượt qua!”

“Anh chưa từng nghe qua câu yêu nhau thì dễ nhưng ở chung thì khó sao? Quan niệm cùng cá tính là hoàn toàn trái ngược nhau, khi hai người ở cùng một chỗ, chung một nhà sẽ sớm làm tình yêu héo tàn, tôi không phải là người như anh mong đợi đâu, bỏ ý định đó đi!”

Ngô Kiện Khang hoàn toàn không thể phản bác, giờ phút này hắn phát hiện Trần Băng không giống như trước, vẻ mặt vô cùng kiên nghị lạnh lùng, không giống vẻ thanh tao lịch sự nhu nhược của trước kia, thay da đổi thịt toát ra khí chất trầm tĩnh kiên cường. Mà trong lời nói của nàng lại vô cùng hợp lí, làm cho hắn cảm thấy hoang mang, thật lâu mà cũng không nói được gì.

Hắn không khỏi tự hỏi, Trần Băng là một cô gái như thế nào? Cũng là gương mặt này, sao bây giờ lại cảm giác như đứng trước một người khác, hắn hoài nghi không biết có phải là cùng một người không. Nhưng dù thế nào, nàng cũng vô cùng quyến rũ, nhưng sự quyến rũ này thật xa, làm người ta không thể với tay tới được.

“Tôi thật sự yêu cô.” Hắn cười khổ mà nói.

“Cám ơn anh, nhưng mà anh vẫn còn có một lựa chọn khác, chỉ cần anh chú ý nét tiềm ẩn bên trong của cô gái khác.”

“Không có ai tốt như vậy .”

” Cái đó cũng không chắc .” Ánh mắt nàng hướng về bóng người đang ẩn ở cuối hành lang
” Cô gái đằng kia thầm mến anh đã lâu, mà anh luôn xem nhẹ sự tồn tại của cô ấy.”

Ngô Kiện Khang nhìn theo ánh mắt của nàng, thì thấy Cao Oanh Yến.

Bị người phát giác mình đang trốn ở chỗ này, Cao Oanh Yến cảm thấy vô cùng ngượng ngùng xấu hổ, hơn nữa nghe được những lời cô nói về mình, trong mắt thoáng ngấn lệ, mắc cỡ đồ mặt quay đi.

“Còn không đuổi theo? Nói không chừng cô ấy đúng là người vợ mà trời đã định cho anh ở kiếp này, nếu anh không nắm chắc, tôi dám khẳng định nói cho anh biết, đời này anh thật sự không tìm được cô gái nào tốt hơn cô ấy đâu.”

Tim Ngô Kiện Khang đập một trận mạnh và loạn nhịp, do dự trong chốc lát mới giống như hạ quyết tâm, quay đầu về hướng Cao Oanh Yến đã chạy đi mà đuổi theo

Haiz! Cuối cùng cũng giải quyết được một tên, còn thuận tiện nối dây tơ hồng giúp người khác, Nhược Băng thật vui về sự việc có thể thuận lợi đến như vậy, đó là một dấu hiệu tốt, tin rằng chuyện của Ân Thác kia sẽ không khó giải quyết lắm, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ tươi cười, sung sướng tiếp tục hướng văn phòng đi đến, trong lòng thầm nghĩ cũng nên dùng cách như thế này để đối phó Ân Thác.

Bởi vì chuyên tâm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không nhận thấy được Ân Thác đang đi phía sau lưng nàng, cuộc nói chuyện của nàng và Ngô Kiện Khang hắn đã nghe được toàn bộ, Ân Thác tiến lên khom người nói nhẹ vào tai nàng “ Tại sao lại vui như vậy ?”

Dọa người nha! Nhược Băng cả kinh làm rớt quyển sách trên tay, Ân Thác nhanh nhẹn đón lấy, làm cho chồng sách vở nặng nề kia không rơi trúng chân của nàng.

“Ân, Thầy Ân?” Hắn xuất hiện khi nào vậy?

“Trông bộ dáng của cô hình như rất hoảng sợ, tôi dọa cô sao?” Vẫn là vẻ tươi cười mê hoặc lòng người kia.

9. Chương 04 - Phần 03 + 04 + 05

Chương 4.3

Bởi vì chuyên tâm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không nhận thấy được Ân Thác đang đi phía sau lưng nàng, cuộc nói chuyện của nàng và Ngô Kiện Khang hẳn đã nghe được toàn bộ, Ân Thác tiến lên khom người nói nhẹ vào tai nàng “ Tại sao lại vui như vậy ?”

Dọa người nha! Nhược Băng cả kinh làm rớt quyển sách trên tay, Ân Thác nhanh nhẹn đón lấy, làm cho chồng sách vở nặng nề kia không rơi trúng chân của nàng.

“Ân, Thầy Ân?” Hắc xuất hiện khi nào vậy?

“Trông bộ dáng của cô hình như rất hoảng sợ, tôi dọa cô sao?” Vẫn là vẻ tươi cười mê hoặc lòng người kia.

“Không sao.” Nàng nhận lại sách vở, trấn tĩnh lại bản thân, thầm mắng mình tại sao lại chậm chạp đến mức không phát hiện ra hắn!

“Cô Trâm, hôm nay đã khuya như vậy rồi, sao cô không về, ở lại có việc gì sao?”

“Không vội, tại vì tôi có việc .”

“Cần tôi giúp gì không?”

” Thật ra tôi đang muốn tìm anh.”

“Vậy à? Thật sao? Tôi thực cảm thấy vinh hạnh, khó được cô chủ động tìm tôi, có chuyện gì cần tôi cố gắng sức lực vậy?”

Nàng ho khan một tiếng, tự nhắc mình không thể mềm lòng, nhất định phải thừa cơ hội này nói rõ ràng.

“Chuyện là thế này, tôi cảm thấy chúng ta cũng không ——”

“Nguy hiểm!” Ân Thác đột nhiên ôm lấy nàng né sang một bên, Ngay sau đó nghe được bên cạnh tiếng thủy tinh vỡ vụn, những mảnh vỡ bay tung tóe xung quanh bọn họ.

Hai người té trên mặt đất, Nhược Băng bị Ân Thác ôm vào trong ngực bình an vô sự, chuyện nguy hiểm như thế này đương nhiên là nhắm vào nàng rồi, chẳng lẽ bọn chúng đã nhận ra được thân thể của nàng. Nếu đúng như này, nàng tuyệt đối không thể để liên can đến người vô tội.

“Trốn mau!” Nàng khẩn trương thúc giục.

“Trốn? Tại sao?” Hắc hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, bây giờ chúng ta rất nguy hiểm, đi mau là được!” Nàng muốn đứng lên, nhưng Ân Thác đang đè nặng nàng,, thật sự quá nặng .

“Chỉ là một quả bóng chày đánh trúng vào cửa kính, vì sao phải trốn?”

Bóng chày? Nhược Băng ngây ngốc sững sờ, nhìn chung quanh tìm kiếm, quả nhiên nhìn thấy một quả bóng chày trên mặt đất, hoàn toàn không phải là đạn tập kích.

Dạo này nàng làm sao vậy? Phản ứng trở nên chậm chạp, nếu Ân Thác không đẩy ngã nàng, chỉ sợ sớm đã bị những mảnh thủy tinh vỡ làm cho bị thương.

” Cô không sao chứ?”

“Không có việc gì, cảm ơn anh.” Lúc này nàng mới phát hiện mình vẫn còn trong vòng tay ôm ấp của Ân Thác , Nhược Băng bối rối thoát khỏi vòng tay của hắn, cũng đồng thời phát hiện cánh tay hắn đang chảy máu.

” Anh bị thương!” Nàng kêu lên.

“À? Không sao, không có gì nghiêm trọng đâu.”

Hắn lại cứu nàng một lần nữa, Nhược Băng áy náy nói: ” Bị thương không nhẹ đâu, nếu không phải vì cứu tôi.”

“Đừng lo lắng. May mắn là cô không bị thương, nếu không tôi thật có lỗi .”

Hắn đưa tay vuốt mái tóc rối của nàng , động tác này vô cùng thân thiết làm nàng xúc động mãnh liệt, một cảm giác tê dại đánh úp lại, Nhược Băng dường như cảm thấy đầu óc mê muội.

” Vết thương của anh phải lập tức cầm máu.” Nàng mượn cớ cúi đầu xem kỹ miệng vết thương của hắn, sợ bị hắn nhìn thấy hai gò má đỏ bừng.

Không nên như vậy nha! Nàng làm sao vậy? Tại sao lại cảm thấy rung động vậy?

“Đúng rồi, cô không phải tìm tôi có việc sao?”

Nụ cười của hắn dịu dàng thâm tình như thế, trong sáng thánh thiện làm cho nàng nhìn không chớp mắt, những lời định nói bỗng chốc nuốt trọn trở về, tình cảnh này làm sao nàng nói nói ra được?

“Cũng không có chuyện gì quan trọng. Trước tiên nên lo xử lý vết thương của anh là quan trọng hơn hết, chúng ta đến phòng y tế băng bó đi!”

Chương 4.4

Hắn gạt đầu, hai người đứng dậy đi về hướng phòng y tế, dọc theo đường đi Nhược Băng sợ người ta thấy vết mặt đỏ bừng xấu hổ của nàng, nghiêm mặt lại không dám nhìn mặt hắn, bởi thế nên nàng không thấy Ân Thác —— cũng chính là Hắc Ưng, đang cười vô cùng thoải mái, hắn vô cùng yêu nét mặt đỏ bừng đáng yêu vì xấu hổ của nàng, đôi mắt sáng tinh anh thu gọn hình ảnh của nàng vào mắt hắn.

Nàng là của hắn, không ai có thể đoạt đi, cho dù người mà trong lòng nàng ngưỡng mộ là Bạch Thiệu Phàm, hắn cũng không cho phép, hắn chẳng những muốn đoạt lấy thân thể của nàng, hắn còn muốn giữ lấy lòng của nàng.

Trên ô cửa sổ của tòa cao ốc khác ở đằng xa, Tuyết Diễm nhìn từ kính viễn vọng thì biết đã hoàn thành nhiệm vụ mà Hắc Ưng giao phó, thu hồi gây phát bóng và kính viễn vọng chuẩn bị rời đi.

Nàng không khỏi tự hỏi, Hắc Ưng đang làm trò quỷ gì? Vì sao còn chưa động thủ giết cô gái kia? Càng cảm thấy kỳ quái, tại sao hắn lại trà trộn vào trường trung học Minh Dương làm thầy giáo? Liên tiếp những vấn đề làm cho nàng đoán không ra, hành động của sư huynh luôn quá dị làm người ta nghĩ không ra.

Quên đi! Dù sao chuyện cũng không liên quan đến nàng.

Tuyết Diễm mang theo thiết bị, đi vào tầng hầm bãi đỗ xe của tòa cao ốc, mới đi đến bên cạnh xe, một bóng người im hơi lặng tiếng vọt đến trước mặt nàng.

Đợi đến khi nhìn rõ người đối diện, Tuyết Diễm cả kinh sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể cứng ngắc đứng lặng tại chỗ.

“Đại. Đại. Sư huynh.”

Vẻ mặt tươi cười mà quái của Cảnh Chấn nhìn nàng chăm chú, chậm rãi mở miệng.”Sư muội, đã lâu không gặp , rời khỏi Tây Tạng cũng không nói với Đại sư huynh một tiếng, em cũng biết anh lo lắng cho em đến mức nào a!

“Bởi. Bởi vì rất vội vàng Không kịp. Nói lời tạm biệt với anh.” Hơi lạnh lan tỏa khắp người nàng, từ sống lưng lên đến đỉnh đầu.

“Chuyện gì mà vội vàng đến mức em rời đi không lời từ giã như vậy?” Hắn càng lúc càng tiến đến gần nàng.

” Chuyện cá nhân. Việc tư.” Nàng bước lui dần về phía sau, nghĩ đường để chạy thoát thân.

“Lâu như vậy không gặp , không ôm một chút?”

“Không. Chuyện này không cần thiết.” Nàng cảm thấy ghê tởm.

Sự chán ghét trên gương mặt của Tuyết Diễm làm cho Cảnh Chấn dâng lên tức giận, hấn tiếp tục tới gần nàng nói: “Sư phụ đã đồng ý hôn sự của chúng ta, theo anh trở về.”

“Gạt người!” Nàng quát.

“Em muốn cự tuyệt anh đến khi nào! Anh là đệ nhất cao thủ ở Tây Tạng, em còn có gì không vừa lòng?”

” Em không thích anh đâu, anh bỏ cuộc đi!” Về mặt nàng kiên quyết, quyết định nói thẳng với hấn .

Cảnh Chấn hung tợn hỏi: “Bởi vì Nhị sư đệ, cho nên em mới cự tuyệt anh?”

“Không sai! Võ công của anh ấy mạnh hơn anh, người lại tuấn tú hơn, mặc kệ là cô gái nào cũng sẽ đều lựa chọn anh ấy, anh không cần ép em nữa!”

“Phải không?” Hấn cười đến tà ác, mắt tam giác sắc bén híp lại thành một đường, lạnh lùng nói: ” Xem ra anh cần phải mạnh tay hơn một chút.”

Cảnh Chấn lập tức đánh về phía nàng, nhưng Tuyết Diễm sớm đã có chuẩn bị, sử dụng hết sức lực cầm đồ trên tay phang thật mạnh vào người hấn, ngăn chặn hành động của hấn.

Nàng chạy nhanh về hướng phát ra âm thanh gần nhất, móc súng lục ra thỉnh thoảng bắn vài phát về phía sau, nếu bị Cảnh Chấn bắt được, nhất định sẽ thất thân ngay tức khắc, nàng không dám tưởng tượng kết cục của mình, chỉ có Hắc Ưng mới đánh thắng được Cảnh Chấn, vì thế nàng chạy nhanh về hướng trường trung học Minh Dương, định tìm Hắc Ưng cầu cứu.

Nhưng là, không còn kịp rồi.

Bạch Thiệu Phàm mang theo một toán xạ thủ vây quanh khu nhà xưởng, theo tin tức đáng tin cậy mật báo, Mục Phong Cuồng đang ẩn trốn tại nhà xưởng này, từng bước từng bước tiến vào, dần dần thu hẹp phạm vi lại, Bạch Thiệu Phàm ra lệnh cho mọi người vây kín bốn phía nhất là các cửa sổ, tự mình lên vào bên trong tìm kiếm, đi đến trước cửa một gian phòng nhỏ, quả nhiên nghe được tiếng của Mục Phong Cuồng.

“Cảnh huynh, cô gái xinh đẹp này đến từ đâu vậy?”

“Cô ấy là người đàn bà của ta.”

Cảnh Chấn đưa đôi mắt dâm ô của hấn lướt khắp người của Tuyết Diễm, tia nhìn chăm chú của hấn làm cho Tuyết Diễm cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, nàng bị Cảnh Chấn bắt tới nơi này, tứ chi bị dây thừng buộc chặt không thể động đậy.

Bạch Thiệu Phàm từ khe hở cửa nhìn vào kinh ngạc khi nhìn thấy Tuyết Diễm. Đó là cô gái mặc áo đen! Hấn hoàn toàn khẳng định, từ đêm Nhượng Băng và cô ta giao thủ ở trong phòng, trong đầu đã khắc sâu gương mặt của cô ta

Nhưng mà, tại sao cô ta lại ở chỗ này.

“Ra cửa canh gác , ở đây không có chuyện của cậu.” Cảnh Chấn ra lệnh cho Mục Phong Cuồng, ánh mắt nóng rực đã nói lên ý đồ của hấn đối với Tuyết Diễm

Mục Phong Cuồng đương nhiên hiểu được, thức thời khoát tay nói: ” Xong việc , gọi ta một tiếng.” Ai, nữ nhân kia thật làm cho hấn khó nhin mà! Khiến cho tâm hấn cũng ngứa.

“Anh muốn làm gì?” Tuyết Diễm hoảng sợ hỏi.

Cảnh Chấn cười sâu xa , cặp mắt nóng bỏng cứ dao động ở trên người nàng

“Sư muội, sớm hay muộn em cũng là người của anh, chỉ bằng bây giờ chúng ta động phòng ngay đi.”

“Mơ tưởng! Anh dám tiến lên một bước, tôi sẽ chết cho anh xem!

Hắn cuồng tiếu.”Hai tay của em bị trói , làm sao tìm chết được? Nên ngoan ngoãn nghe lời anh đi! Anh sẽ trân trọng và chăm sóc em.

“Mơ tưởng!”

Hắn cười càng lúc càng điên cuồng.”Đã sớm biết em sẽ không đồng ý, em nghĩ anh sẽ không chuẩn bị sẵn sao?”

Chương 4.5

Hắn lấy ra một gói thuốc bột màu trắng, hòa vào nước sôi. Tuyết Diễm lập tức nhận ra đó là Nhuyễn Cốt tán, uống vào toàn thân sẽ vô lực, đến lúc đó chỉ có thể mặc người xâm phạm, sắc mặt không khỏi trắng bệch, sợ hãi khẩn cầu.

“Đừng như vậy, sư huynh. Em bằng lòng quay về Tây Tạng với anh là được, ít nhất chúng ta bồi dưỡng cảm tình trước, có cảm tình đi đến hôn sự cũng không muộn mà!Em luôn luôn rất kính trọng anh, anh sẽ không đối xử với em như vậy, có phải hay không?”

“Đã quá muộn! Sư muội, em lại muốn kéo dài thời gian để trốn anh, hôm nay anh ta tuyệt đối sẽ không sẽ thả em đi, em phải trở thành người của anh.”

Vì thế Cảnh Chấn đem cái chén chuyển đến gần miệng nàng, định ép nàng uống.

Đột nhiên một tiếng nổ, Mục Phong Cuồng phá cửa xông vào, trên miệng ứa máu té trên mặt đất.

“Sao lại thế này!” Cảnh Chấn rống to.

“Cảnh sát đây, mọi người đứng yên không được nhúc nhích.” Bạch Thiệu Phàm lấy súng chỉ vào bọn họ, đồng thời cũng gọi tất cả cấp dưới theo tới.

Hai mắt Cảnh Chấn nhú lại, nổ súng với tốc độ nhanh đến kinh người, thực ra là hắn định chỉ một phát là lấy mạng, nhưng bị Tuyết Diễm ở bên cạnh đánh bất ngờ, viên đạn xẹt qua bên má của Bạch Thiệu Phàm lưu lại vết máu.

Cảnh Chấn cảm thấy được đùi phải vô cùng đau đớn, Tuyết Diễm đang cắn vào đùi hắn. Hắn giận dữ, đẩy Tuyết Diễm sang một bên, làm cho Bạch Thiệu Phàm có cơ hội phản kích, tiến lên giao đấu cùng Cảnh Chấn.

Đấu đến chiêu thứ mười, bả vai của Bạch Thiệu Phàm trúng một đấm của hắn, té nằm ở bên cạnh Tuyết Diễm, lúc này những cảnh sát còn lại vọt vào trong phòng , lòi Mục Phong Cuồng đang nằm trên mặt đất về phía ban công, đi vòng quanh phân tán lực chú ý của hắn .

“Mau giúp tôi mở trói!” Tuyết Diễm nhìn hắn nói.

” Cô đừng hòng chạy trốn, tôi cũng muốn bắt cô.”

“Muốn bắt tôi lúc nào cũng được, hiện tại chỉ có chúng ta liên thủ mới có thể đối phó được Cảnh Chấn, nếu không các anh không phải là đối thủ của hắn !”

Tình thế trước mắt đúng là như thế, hắn và các thủ hạ của hắn toàn bộ đều cũng không lại gã đàn ông kia, vì thế Bạch Thiệu Phàm rất nhanh giúp nàng mở trói.

” Gã kia là ai? Võ công dường như rất cao, cô vừa – kêu hắn là Cảnh Chấn? Là tên của hắn phải không?”

Bả vai chợt nhói đau, Bạch Thiệu Phàm kinh ngạc vì mình cứ nhiên lại không là đối thủ của gã kia, đang định đứng lên tiếp tục cùng hắn đấu, Tuyết Diễm giữ chặt hắn, đôi mắt to trong veo như nước nhìn hắn, nói: “Yên tâm, hắn không đánh các anh em của anh chết được đâu.”

Không hề báo động trước, nàng đột nhiên đưa đôi môi thơm ngát của mình lên môi hắn, đôi môi mềm mại áp lên đôi môi của hắn, thời gian dường như ngừng lại, Bạch Thiệu Phàm như là bị dòng điện hai trăm vôn chạm vào, toàn thân cứng đờ bất động, để mặc nàng cố tình bừa bãi xâm nhập.

Cảnh Chấn đột nhiên hét lớn một tiếng đánh về phía bọn họ, hai người nhanh chóng tách ra tránh thoát tập kích của hắn, Bạch Thiệu Phàm cũng nhờ thế mà tỉnh lại.

”Mày dám hôn người đàn bà của tao!” Gương mặt của Cảnh Chấn xanh mét trông mất nhìn Bạch Thiệu Phàm, giọng như phát cuồng muốn băm Bạch Thiệu Phàm ra thành trăm mảnh.

“Không liên quan đến anh ấy, tôi thích hôn anh ấy, anh không cần xen vào!” Tuyết Diễm khiêu khích nói, nàng bây giờ đã không còn ràng buộc, sẽ không có gì phải sợ, chỉ tiếc là hôn còn chưa đủ.

“Tuyết Diễm! Người đàn bà dê tiện này, xem tôi tra tấn cô như thế nào!”

“Chỉ sợ anh không có đủ năng lực thôi, anh không thấy mỗi chiêu thức anh sử dụng đều không có lực sao?”

Nghe nàng nói như vậy, Cảnh Chấn mới phát giác mình bình thường chỉ cần dùng hai ba chiêu đã dồn người ta vào chỗ chết, lại cùng những người này đánh đến mười phút, vẫn đánh không chết đối phương. Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ nhìn nàng chằm chằm.

“Vừa rồi cô cắn chân ta. Cô hạ độc.”

“Không sai! Không thể tưởng được ta hạ độc vào răng phải không!” Nàng ăn một viên thuốc màu trắng.”Tôi uống thuốc giải sẽ không có việc gì, còn anh —— chờ thuốc phát tác đi! Không cùng các người đùa nữa, bốn tiểu thư phải đi.”

Hiện tại không trốn, còn đợi đến khi nào? Ánh mắt quyến rũ của nàng liếc nhìn Bạch Thiệu Phàm một cái.

“Anh yêu! Lần trước anh sờ soạng ngực tôi, vốn dĩ nên là nên cho anh một bài học. Nhưng ta phát hiện mùi vị của anh cũng rất khá, lần này chỉ Kiss anh một cái, xem anh làm sao đền bù cho tôi? Có cơ hội sẽ gặp lại.”

“Từ từ!” Hai nam nhân đồng thời rống to.

Cảnh Chấn tiến lên muốn chặn đứng sư muội, nhưng bị Bạch Thiệu Phàm cuốn lấy, hơn nữa hắn lại trúng độc của sư muội, không thể dùng hết toàn lực, còn như vậy, hắn sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào trong tay bọn cảnh sát Đài Loan, xem ra trước hết phải tìm một chỗ giải độc mới được.

Cảnh Chấn dùng hết sức lực cuối cùng, phá vòng vây của những cảnh sát đang bao quanh, bắt một cảnh sát làm con tin để tránh sự truy sát của bọn họ.

“Họ Bạch kia, lần này tạm tha mạng chó của mày, lần tới gặp mặt chính là ngày chết của mày!” Nói xong vịn gãy xương tay của người hắn đang bắt giữ, thừa cơ hội bỏ chạy.

“Chết tiệt! Mau đem cậu ấy vào bệnh viện!”

Bạch Thiệu Phàm đuổi sát phía sau, nhưng người đã bỏ chạy mất dạng, hắn mệnh lệnh cho những người còn lại đem Mục Phong Cuồng mang về. Từ trong miệng hắn không chừng có thể tra ra lai lịch của những người này.

Hắn sờ sờ vết thương trên vai, vẫn hơi hơi đau, không khỏi cảm thấy hoảng sợ trước võ công của Cảnh Chấn. Dựa vào kinh nghiệm luyện võ đã nhiều năm, võ công của Cảnh Chấn chắc chắn là tuyệt học bí truyền của địa phương, xác nhận hắn đến từ khu vực đại lục, diện mạo kỳ dị của hắn, cũng không giống người bản xứ, chẳng lẽ Mục Phong Cuồng cũng có liên quan đến những phần tử hắc đạo của đại lục?

Ngoài ra, còn có cô gái mặc áo đen, tên nàng là Tuyết Diễm? Là địch hay là bạn hắn cũng không rõ lắm. Nàng cư nhiên hôn hắn! Bên môi vẫn còn giữ hương vị của nàng. Bạch Thiệu Phàm không tự giác liếm đôi môi, bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Hắn có cảm giác sẽ gặp lại nàng, đến lúc đó, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho nàng chạy thoát.

Hết Chương 4

10. Chương 05 - Phần 01 + 02

Chương 5.1

” Đã bắt được Mục Phong Cuồng ?”

“Ừm”

Về mặt của Nhược Băng đầy bội phục nói: “Lần này anh đã lập được công lớn, vị thần bộ của giới cảnh sát lại một lần nữa tóm được tên đại gian đại ác – Mục Phong Cuồng, chiến công của anh lại tăng thêm một bậc.”

Bạch Thiệu Phàm đối với sự ca ngợi của Nhược Băng chỉ là cười khổ mà thôi, hoàn toàn không có vui sướng cùng kiêu ngạo

“Làm sao vậy? Nhìn vẻ mặt của anh dường như có tâm sự.” Nàng hỏi.

Hắn đem hành động ngày đó cùng toàn bộ quá trình gặp gỡ Cảnh Chấn và Tuyết Diễm nói cho Nhược Băng nghe, đương nhiên! Ngay cả chuyện bị “Đoạt hôn” hắn cũng nói.

“Đừng cười được không!” Hắn tức giận lắm lắm.

“Ha ha ha...” Nàng cười đến rơi nước mắt.”Kết quả cấp trên và đồng nghiệp trong ngành của anh, đều không khen anh đã anh dũng thiện chiến bắt được Mục Phong Cuồng, ngược lại chỉ nhớ rõ danh tiếng của thần bộ Bạch Thiệu Phàm khổ sở vì bị nữ đạo chích đoạt hôn! Oa ha ha. . . .”.

Hắn lớn tiếng kháng nghị.”Này, này! Làm ơn biểu hiện một chút đáng vẻ ghen tuông được không!” Thật không rõ mình theo đuổi nàng nhiều năm rồi cuộc là vì cái gì?

” Được rồi! Thực xin lỗi mà! Bởi vì đây là chuyện lạ hiếm có trong ngành cảnh sát, tin tưởng trăm năm sau, mọi người vẫn sẽ nhớ rõ hình ảnh anh tuần của vị cảnh sát này.”

“Đừng trêu anh ! Nói chuyện chính đi, ở trường trung học Minh Dương đã tra được những gì rồi?”

“Đồng sự trưởng của Minh Dương quả nhiên có buôn bán bạch phiến, cũng lợi dụng cơ hội hàng năm đưa học sinh tốt nghiệp sang nước ngoài du học mà vận chuyển bạch phiến và rửa tiền.”

“Chúng có đâu?”

“Văn bản tư liệu đã sao chép được, chỉ còn thiếu hình ảnh, tháng sau Minh Dương sẽ đưa những người tốt nghiệp xuất ngoại, đến lúc đó sẽ chụp hình làm chứng cứ, và đến ngày hiện trường để bắt quả tang.”

Hắn gật đầu nói: “Đến lúc đó anh sẽ xin lệnh cấp trên liên lạc với hải quan bên kia, tăng thêm số người canh giữ ở các cửa khẩu, ôm cây đợi thỏ sẽ chờ con cá mắc câu. Đúng rồi, Hắc Ưng có xuất hiện lần nào nữa không?”

Nhắc tới Hắc Ưng, sắc mặt của Nhược Băng trở nên u ám, nhưng chỉ nháy mắt nàng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Không có.” Trả lời không chút để ý, nàng lén gạt đi việc bị Hắc Ưng lưu lại”Dấu ấn”.

” Như vậy thật kì quái, có tin đồn nếu Hắc Ưng muốn giết ai, thì người đó chắc chắn sống không quá bảy ngày, tại sao tới bây giờ một chút động tĩnh đều không có? Giống như đã biến mất vậy.”

“Nếu là như thế này thì tốt rồi.” Nàng nâng ly trà lên, nghĩ thầm rằng hắn biến mất mới là lạ, uống trà để che dấu sự mất tự nhiên của mình.

“Anh nghĩ em vẫn nên thật cẩn thận, đề phòng ——”

“Hừ!”

Nàng lấy tay ý bảo hắn im lặng, giống như có ai đang ở gần họ.

Nhược Bằng len lén chỉ vào phía trên cửa sổ, Bạch Thiệu Phàm gật đầu cũng lặng lẽ di chuyển gần cửa sổ, móc súng lục ra để đề phòng sự cố. Thành linh ba một tiếng mở toang hai cánh cửa —— Không có ai!

Hắn cẩn thận xem xét bốn phía ngoài cửa sổ, nhìn nàng lắc đầu.

Kỳ quái? Chẳng lẽ là thần kinh nàng quá nhạy? ” Vừa rồi rõ ràng em nghe thấy tiếng động.”

“Có lẽ là tiếng gió, yên tâm đi, không ai. Em không phải còn có việc muốn làm? Anh tiễn em một đoạn đường đi.”

“Làm phiền anh .”

Bọn họ đóng cửa sổ, hai người đang đi ra khỏi phòng, trước khi chui vào trong xe, Nhược Bằng đột nhiên cảm thấy sau gáy tựa hồ dính cái gì, giống như giọt nước mưa thật lạnh lẽo, nàng sờ sờ cổ.

“Làm sao vậy?” Hắn hỏi.

” Không có gì, có thể là giọt sương trên lá cây nhiều xuống.”

Hai người ngồi trên xe nhanh chóng rời khỏi chỗ ở của Bạch Thiệu Phàm, hướng về phía nội thành.

Khi bọn họ rời đi không bao lâu, một bóng đen từ giữa đám cây xuất hiện, ánh mắt của Cảnh Chấn lóe lên tia sáng kì lạ, đôi môi tái nhợt lộ ra ý cười âm trầm. Thì ra người phụ nữ kia là Trầm Nhược Bằng. Hắn đã đem Hàn Hương Lộ, loại hương duy nhất chỉ có ở Tây Tạng, sinh trưởng trên núi cao bắn vào phía sau gáy nàng. Loại mùi này người thường không thể ngửi được, duy nhất chỉ có những nhân tài từ nhỏ đã sinh sống ở vùng núi cao của Tây Tạng mới ngửi được, hơn nữa bảy ngày vẫn chưa tan. Dù cho Trầm Nhược Bằng có dịch dung như thế nào, hắn chỉ cần ngửi được mùi này, sẽ nhận ra nàng tức thì. Chỉ cần đi theo nàng chắc chắn sẽ tìm được nơi ở của Hắc Ưng và Tuyết Diễm, đến lúc đó có thể thực hiện được kế hoạch báo thù của hắn, mà Bạch Thiệu Phàm hắn cũng sẽ không buông tha!

Trung học Minh Dương! Hắn khắc sâu trong đầu bốn chữ này, cuối cùng cũng đã có tin tức , từ lúc bị Tuyết Diễm hạ độc, hắn mất cả đêm mới kiểm chế được độc tính, nhưng không thể cử động quá sức. Chờ hắn hoàn toàn bình phục như cũ, những món nợ này hắn nhất định sẽ trả lại gấp bội. Chờ xem đi! Hắn nở nụ cười càng thêm thâm trầm tà ác.

Chương 5.2

Đặc biệt ở trường trung học Minh Dương vốn nổi tiếng nghịch ngợm ương bướng, mỗi lần trêu vị giáo viên nào đều ghi lại cẩn thận. Học kì vừa rồi đã tiễn đưa mười hai vị giáo viên, mỗi lần đều ghi lại những hành động làm giáo sư lùi bước để truyền cho thế hệ đàn em.

Vốn muốn tiếp tục duy trì thành tích huy hoàng, nào ngờ đột nhiên lại xuất hiện một người bề ngoài nhìn như hiền lành dễ chịu, thật ra lại là một nhân tài ẩn mặt Trầm Bằng. Thần lẩn, con gián, con chuột đối với nàng như những con vật cưng đáng yêu. Những cái bẫy rập trước cửa phòng học, bụi giảng, bàn giáo viên đều bị nàng luôn dễ dàng tránh thoát.

“Lão Đại, cô ấy giống như có tuyệt kỹ, làm sao cũng không trêu được cô ấy.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cô ấy thật khác với những giáo viên khác, thật là lợi hại nha, ngay cả con rết cũng không sợ nữa!”

Lão Đại Đường Dật Trần quát: “Đừng tôn chí khí người khác mà triệt hạ uy phong chính mình! Trước khi tốt nghiệp chúng ta nhất định phải đạt tới thành tích tiễn mười ba vị giáo viên, hiểu chưa?”

“Nhưng mà.” Mọi người nhìn nhau, thật sự là không có gì nắm chắc phần thắng.

“Tốt lắm, cứ theo kế hoạch đã bàn, Tiểu Linh cô đến đợi ở kho dụng cụ ngay góc vườn trường, giả vờ như bị khóa chặt bên trong vừa khóc vừa la. Chúng tôi sẽ dụ cô Trầm đến cứu cô. Lúc cô ấy vừa mở cửa bước vào, cô liền bước theo cửa nhỏ ở phía sau khóa trái lại nhốt cô ấy ở bên trong lại xem như đại công cáo thành .”

“ Lão đại ,như thế có được không, phải nhốt cô ấy bao lâu?”

“ Tôi sẽ đem chìa khóa giấu trước trong kho, nếu cô ấy nghĩ ra được, sẽ tìm ra chiếc chìa khóa. Kế hoạch này của tôi có tên là “ Cô Trầm mạo hiểm truy tìm bảo vật, thấy hay không?” Hắn đắc ý nói.

“ Cái kho chứa đồ kia tối lắm, tôi rất sợ, có thể đổi người khác được không.....”Tiểu Linh khiếp đảm cầu xin.

“Chính là biết cô sẽ sợ mới tìm cô, ngu ngốc! Như vậy mới giống thật.”

“Được rồi.” Nàng cúi đầu, không dám cự tuyệt mệnh lệnh của Đường Dật Trần, ai bảo chính mình thâm mến hẳn.

Sau khi giấu xong chiếc chìa khóa, bỏ Tiểu Linh ở lại kho dụng cụ, cả bọn chạy đi tìm Nhược Băng.

” Cô ơi! Nguy ! Diệp Tiểu Linh bị nhốt tại kho dụng cụ ra không được!”

“ Vậy sao?” Nhược Băng đang xem bài tập, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú bọn Đường Dật Trần.” Tại sao không tìm nhân viên tạp vụ đi mở cửa?”

“Đi tìm ! Nhưng ông ấy không có chìa khóa , Tiểu Linh hiện tại vừa khóc vừa nháo, cô ấy vốn nhất gan, một mình cô ấy bị nhốt tại kho chứa, mời cô nhanh đi cứu bạn ấy!”

Bọn họ lại muốn làm cái trò gì? Nhược Băng nghiến ngậm dò xét bọn chúng, đang diễn rất thật nha, các giáo viên khác có thể tin hành động của bọn chúng, nhưng không thể qua được ánh mắt của nàng. Muốn đùa sao? Được rồi! Xem bọn chúng muốn diễn trò gì!

Trên đường đến gần kho chứa đồ, rõ ràng nghe được tiếng khóc của Tiểu Linh, Nhược Băng sắc mặt khê biến, đó là thật sự tiếng khóc, nàng biết đã xảy ra chuyện, Vội vã chạy nhanh hơn.

Đường Dật Trần và đám người đang xem, nhìn không được cười trộm, không thể tin được Tiểu Linh lại hành động thật đến như vậy, ngay cả bọn họ cũng đều cảm thấy được là thật, cũng chạy nhanh lên phía trước.

Nhược Băng đẩy thử cửa kho, khóa mở không ra, bọn Đường Dật Trần cảm thấy không thể hiểu được, vừa rồi rõ ràng không có khóa , tại sao lại.

“Mọi người tránh xa một chút.” Nàng ra lệnh, nín thở mím môi lúc sau dùng sức phá tan cửa gỗ, ánh mặt trời chiếu sáng mọi thứ bên trong, ngoại trừ Tiểu Linh quần áo không tề chỉnh ra, còn có một gã đàn ông âm trầm quái dị đang ôm lấy Tiểu Linh, dường như đang định cưỡng hiếp nàng bị phá đám chuyện tốt của hẳn.

Bọn Đường Dật Trần lúc đầu là kinh ngạc sững sờ ngây ngốc đứng im tại chỗ, rốt cục lấy lại tinh thần nổi giận rống to: ” Buông cô ấy ra!” Nói xong lập tức xông lên phía trước liều mạng cùng gã kia, nhưng lại bị Nhược Băng nắm lại, nàng lạnh lùng ra lệnh “ Các em không phải là đối thủ của người này, mau chạy nhanh ra ngoài cầu cứu.”

Nàng nhìn gã đàn ông quỷ dị kia hỏi: ” Anh là ai?”

“ Cô không nhận biết tôi, nhưng tôi lại nhận ra cô, Trầm —— Nhược —— Băng.” Cảnh Chấn âm trầm tươi cười làm cho người ta sờn cả tóc gáy.

Người này có thể nhận ra nàng! Thuật dịch dung của nàng đã bị phát hiện, hẳn là sát thủ sao?

“Buông cô bé kia ra, một người đàn ông lại đi uy hiếp một cô bé, nếu truyền ra bên ngoài sẽ tổn hại thanh danh của anh, không phải sao?”

“Hắc hắc, lão tử đã nhiều ngày nay không có đàn bà, thật sự rất thèm khát, nếu muốn cứu cô ta, tiến lên đây cứu đi!”

” Cô ơi” Những người khác biết đã gây ra đại họa nên sắc mặt trắng bệch.

“Đi mau!” Nàng ra lệnh cho chúng, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc đến mức làm bọn Đường Dật Trần hoảng sợ, chưa gặp qua biểu hiện như thế này của nàng bao giờ,

khiến cho bọn chúng không dám cãi lời, vội vàng hướng phòng học chạy tới.

Không hề báo động trước, Cảnh Chấn ra tay đánh lén, Nhược Băng mạo hiểm xông tới, nàng cảm giác được chính mình không phải đối thủ của hẳn, phải dùng trí thắng.

Bọn Đường Dật Trần chạy nhanh về phía trường học để hô to cầu cứu, cũng đã chia nhỏ ra, có đứa chạy đến tất cả các lớp học, có đứa phụ trách đến phòng giáo viên, cuối cùng cũng đã làm kinh động đến hiệu trưởng ra mặt.

Đường Dật Trần thành linh ở chỗ rẽ đụng vào một khối tường đồng vách sắt, nếu không có người giữ chặt hẳn, chỉ sợ sẽ té chổng gọng. Đường Dật Trần thống khổ vượt cái mũi, nhìn về phía người tới.”May quá, Thầy Ân!”

” Xảy ra chuyện gì?”

“Không tốt, Cô Trầm Băng đã xảy ra chuyện, có một. Một gã đàn ông quái dị khủng bố.”

Trong ánh mắt của Hắc Ưng thoáng hiện lên nét kinh hoàng, là Cảnh Chấn! Hắc biết, không hề chần chờ, hắc giống như một cơn gió nhanh chóng chạy đi, Nhược Băng cũng không phải đối thủ của Cảnh Chấn, nhưng điều mà hắc không rõ chính là, tại sao Cảnh Chấn lại tìm được nơi này?

Đang lúc mọi người trên đường đến kho chứa đồ, hai bóng người xẹt qua trước mắt bọn họ, đúng là Trầm Nhược Băng cùng Cảnh Chấn.

Nhược Băng vô công vô cùng cao cường mạnh mẽ xuất hiện ở trước mặt mọi người. Từ một cô gái hiền thực dịu dàng, phút chốc biến thành nữ cường nhân động tác vô cùng linh hoạt, làm hiệu trưởng phải lau mắt kính, giáo vụ chủ nhiệm xem ngây người, thầy Lý, thầy Ngô KIện Khang và toàn bộ giáo viên khác đều ngây ngốc nhìn.

Nhất là thành viên của lớp học đặc biệt đều cứng họng, thì ra cô giáo của bọn họ lại uy dũng mạnh mẽ như vậy, không khỏi phẩn chấn bắt đầu hô to cổ lên.

Nhược Băng quan sát tình thế, nhiều người ở đây rất nguy hiểm, vì tránh cho liên can đến người vô tội, nàng quyết định đem đối phương dụ đến nơi khác.

“Có gan thì đến đây!”

” Ả đàn bà thói tha! Tôi nhất định sẽ tra tấn cô cho đến chết!” Nếu trên người hắc không bị trúng độc, thì đã sớm bắt được người phụ nữ này rồi.

11. Chương 05 - Phần 03 + 04

Chương 5.3

Nhược Băng chạy ra vườn trường, sau đó lên vào ngõ tắt nhỏ, rồi trốn ở một lớp học bỏ trống thờ dốt, vừa thở hào hển được mấy cái, lập tức phát hiện gã đàn ông quỷ dị cũng theo kịp và đang đánh về phía nàng. Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, nàng khẩn cấp lấy ra phát minh mới nhất của Kiều Mã Ly- đạn ma thuật. Bề ngoài là hình dáng của quả lựu đạn, , dùng để dọa lui địch nhân, kỳ thật là sẽ phát ra âm thanh bom nổ cùng với khói mù mịt, làm cho địch nhân nghĩ đến có người nổ súng mà không dám tiến lên, thừa cơ hội đó mình có thể nhân lúc sương khói tràn ngập mà bỏ trốn mất dạng, ước chừng có khoảng thời gian là một phần mười.

Quả nhiên làm cho nàng thoát khỏi sự truy đuổi của gã kia, nàng nhẹ nhàng thở ra, chạy đến đường lớn nhiều người đang ngồi ở ghế trên nghỉ ngơi. Chắc là an toàn , nàng nghĩ như vậy, nhưng không vượt qua ba mươi giây, Cảnh Chấn xuất hiện ở sau lưng nàng, móc súng lòn vào áo khoác của nàng, uy hiếp nói: “Ngoan ngoan theo tôi đi, nếu không tôi sẽ bắn lủng bụng cô.”

Nhược Băng sắc mặt trở nên trắng bệch, tại sao lại biết hành tung của nàng?

” Anh đã bỏ ám khí gì trên người của tôi?”

“Tôi không cần làm gì cũng có thể biết hành tung của cô, đừng đùa giỡn nhiều nữa, tiến về phía trước đi!”
Bọn họ rời xa đám người, đi vào một tầng hầm ngầm u ám không người.

” Anh muốn làm cái gì?” Nàng hỏi.

“Đương nhiên là giết cô”

“Là ai phái anh tới giết tôi?”

“Hắc hắc, tôi cũng không phải là loại sát thủ tầm thường này , tôi với cô cũng không oán không cừ, muốn trách thì trách Hắc Ứng đi.”

“Hắc Ứng?”

“Không sai! Cô là mục tiêu mà Hắc Ứng nhắm bắn, nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn chưa xuống tay, có thể thấy được trong lúc đó các người đã phát sinh quan hệ.” Người phụ nữ này dung nhan kiều mỵ xinh đẹp, đúng là lực hấp dẫn trí mạng của một người đàn ông!

“Đừng đem tôi và hắn gộp chung lại với nhau, tôi không chết là bởi vì hắn giết không được tôi.”

” Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của cô? Cho dù giết không được cô, nếu tôi giết cô, đủ để khiến cho hắn mất hết mặt mũi. Thân là sát thủ, mục tiêu nhắm bắn lại chết ở trong tay một sát thủ khác, hắn sẽ mất danh xưng đệ nhất sát thủ, cả đời trở thành đối tượng cho giới sát thủ nhạo báng!”

“Anh có thù oán với hắn?” Nàng khẳng định như vậy, người này giống như hận Hắc Ứng thấu xương.

“Không sai! Cho nên cô ngoan ngoãn nạp mạng đi.”

Khẩu súng kéo cò làm Nhược Băng hoảng hốt, xong rồi! Nàng nhắm mắt lại.

Tiếng súng vang lên, nàng cũng không có ngã xuống đất, dường như chỉ trong khoảng khách một giây, trong lúc nàng còn chìm trong mơ hồ không rõ ràng thì đã bị một người khác ôm bay đến bên tường, bên tai vang lên tiếng súng bắn nhau.

“Ân Thác! Cuối cùng cậu đã xuất hiện !” Cảnh Chấn rống to, tiếng hô vang vọng cả tầng hầm ngầm, tiếng vang dội lại làm người khác đình tai.

Ân Thác? Nàng nhất định nghe lầm ! Người cứu nàng sao có thể là Ân Thác? Nhưng cảm giác từ cánh tay này, nàng biết ôm chính mình chính là Hắc Ứng, thì ra tiếng súng vừa rồi là của Hắc Ứng bắn ra, cho nên nàng không có việc gì. Nhược Băng nhô đầu ra từ trong ngực hắn, nàng muốn hỏi hắn vài câu, tại sao người có cừ oán với hắn mà lại tìm đến nàng?

Bất quá, người đàn ông trước mắt lại làm cho nàng ngây dại.

“Ân. Thác. Là anh.” Nàng lắp bắp, nói không nên lời.

“Không có việc gì chứ ?” Hắn cười thật dịu dàng, vẫn là nụ cười tươi mê hoặc chết người không đền mạng kia.

” Anh, anh. Là Hắc Ứng?”

Hắn tháo kính mắt xuống , lộ ra một đôi mắt thâm thúy kỳ càng, nàng vĩnh viễn nhớ rõ cặp mắt sáng như chim ưng này, đúng vậy! Đúng là hắn —— Hắc Ứng!

” Nhìn bộ dáng giết mình của cô, miếng há ra, nghĩ muốn khiêu khích tôi sao? Thời gian như thế này rất hiếm thì phải”

“Nhắm nhí, nói bậy bạ gì đó!”

Nàng tức giận đến mắt nóng lên, Ân Thác lại là Hắc Ứng, Hắc Ứng chính là Ân Thác! Nàng thật sự trăm vạn lần cũng không nghĩ tới, kinh ngạc này quá lớn, làm cho nàng trở nên hỗn loạn.

Chương 5.4

Thuật bắn súng của Hắc Ưng vẫn luôn hơn Cảnh Chấn, hắn nhắm vào cây trụ xi măng bên cạnh mà đối phương đang trốn, trụ xi măng bị bắn trúng làm cho đá cát văng ra tung tóe bắn vào hai má của Cảnh Chấn. Cho dù đối phương trốn đi, hắn vẫn có biện pháp làm cho đối phương bị thương.

Cảnh Chấn rất kiêng nể kỹ thuật bắn súng của Ân Thác, không dám tiến gần về phía trước

” Tên đó giống như không dám tiến đến gần?” Nhược Băng hỏi.

“Bởi vì hắn biết, cho dù trong bóng đêm, tôi cũng có thể từ từ nhắm ở giữa hai mắt nổ súng.”

“Hừ! Ngông cuồng!” Nàng không phục, tuy rằng nàng đã từng lĩnh giáo qua, nhưng vẫn là không phục.

Chết tiệt! Hắn ẩn nấp ở bên cạnh mình lâu như vậy, mà mình hoàn toàn không hề phát hiện, bây giờ cuối cùng nàng đã hiểu được vì sao lúc ấy nàng tự đứng bị té ngã, vì sao lại chậm chạp không phát hiện được hắn đến gần nàng.

Hắc Ưng cười khe khi nhìn thấy mỹ nhân tức giận đến nổi hai gò má đỏ bừng, thừa lúc nàng không phòng bị, hôn vội vã lên đôi môi như cánh hoa thơm ngát của nàng, nuốt luôn tiếng kêu nho nhỏ của nàng, hấp thụ mật ngọt ở trong miệng nàng.

Nhược Băng dùng tay đánh mạnh vào hắn, nhưng mà thân hình của hắn cứng rắn giống như sắt thép, tay của nàng đánh vào đối hắn mà nói là hoàn toàn không có tác dụng, cứ như đang mát xa cho hắn vậy!

Hắn hôn vừa khí phách lại cuồng dã, không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt. Hắn không ngừng trêu chọc tìm kiếm, khiêu khích, hôn mãi đến khi nàng không thể hô hấp mới thôi.

Ân Thác vừa rời khỏi đôi môi của nàng, đã thấy Nhược Băng hít thở dồn dập, hắn vừa lòng nhìn nàng bị hắn hôn mà hai gò má đỏ bừng lên .

Nhược Băng tức giận quay sang trừng mắt nhìn hắn, cái gì cũng có thể làm được. Toàn bộ thế giới này chắc cũng chỉ có hắn dám cuồng ngạo bá đạo như vậy, ở giữa thời khắc nguy hiểm như thế này cư nhiên còn có tâm tình chiếm tiện nghi của nàng!

Vì để ngừa hắn đánh lên lần nữa, Nhược Băng dùng hai tay che miệng lại, thanh âm nghèn nghẹt hỏi: “Hắn ta là ai vậy?”

” Sư huynh đồng môn của tôi, tên Cảnh Chấn.”

“Tôi với hắn không thù không oán!” Nàng đang trách hắn, ý muốn nói là tất cả họa là do hắn gây ra.

“Nhưng hắn lại đối với tôi có thù sâu như biển.”

“Việc đó không liên quan gì tới tôi a!” Nàng kháng nghị, không tự giác buông hai tay đang che miệng.

” Em là người của tôi, đương nhiên là có liên quan.” Hắn nói giống như chuyện đương nhiên.

Ai là người của hắn ! Nhược Băng còn muốn kháng nghị tiếp, nhưng bị tiếng kêu gào của tên kia làm gián đoạn.

“Ân Thác! Tại sao lại biến thành con rùa đen rút đầu ? Đây không giống tác phong của mày! Đi ra đấu với tao một trận sống chết, đừng trốn tránh ở bên trong, mày sợ sao? Vì một ả đàn bà, lại không dám bước ra đối mặt!”

“Tên kia là kẻ điên sao?”

Nàng đối với sự kêu gào của Cảnh Chấn cảm thấy bất mãn, không biết tại sao, nàng cư nhiên thực để ý sự phê bình của hắn đối với Hắc Ưng.

“Đây là chiêu khích tướng, hắn muốn chọc giận tôi đi ra ngoài cùng hắn quyết đấu, sau đó thừa cơ bắt em để uy hiếp tôi.”

” Nói đùa à, tôi sẽ không thừa dịp này chạy trốn sao?” Nàng không phục.

Hắn chỉ là mỉm cười, võ công của Nhược Băng tuy rằng không kém, nhưng khi đấu với Cảnh Chấn quả thật như gà con đấu với sói, hắn cũng không phải không nắm chắc cứu nàng thoát khỏi nơi này, nhưng mà Cảnh Chấn vô cùng âm hiểm, hắn không thể không đề phòng. Người này giỏi nhất là sử dụng kỳ môn độc thuật(dùng độc), nhất là dùng thủ đoạn đề tiện hạ mê dược, võ nghệ của hắn tuy rằng có thể thắng Cảnh Chấn, nhưng cũng không thể không đề phòng hắn hạ độc thủ với Nhược Băng, hắn tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến một cọng tóc của nàng.

Hắn quay đầu hỏi nàng: “Trên người em còn có vũ khí bí mật gì để chạy trốn không?”

Nàng lấy vòng cổ trước ngực ra, đưa cho hắn xem.

” Cũng chỉ còn có vòng cổ phi châm này! Anh lần trước đã lĩnh giáo rồi.”

“Tốt lắm. Như thế này, lúc tôi chạy ra bắn nhau với hắn, em hãy chạy theo hướng kia, tôi sẽ che chắn cho em chạy thoát, chẳng may hắn bắt ngờ đánh đến em, em liền phóng phi châm ở vòng cổ, hiểu không?”

Nàng gật gật đầu, cũng không biết tại sao bản thân lại ngoan ngoãn nghe lời hắn, nhưng mà nàng tin tưởng, có Hắc Ưng ở bên cạnh, nàng tuyệt đối an toàn. Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, người đàn ông trước mặt nàng vốn là người muốn giết nàng, nhưng hắn lại cứu nàng mấy lần, thật ra hai người bọn họ là đối địch hay là. Cái gì đây?

“Thừa dịp này, nhanh!” Hắn mệnh lệnh, nói xong cũng nhanh chóng lao người ra.

12. Chương 05 - Phần 05 + 06

Chương 5.5

“Thừa dịp này, nhanh!” Hắn mệnh lệnh, nói xong cũng nhanh chóng lao người ra.

Trên mặt đất của tầng hầm vang vọng tiếng ầm ầm của mưa bom bão đạn. Nhược Băng, dưới sự che chở của Hắc Ưng, nhanh chóng chạy sang đến bên kia trốn, Cảnh Chấn phát hiện bóng dáng của nàng, xoay người nhắm vào nàng, nhưng viên đạn của Hắc Ưng đã nhanh hơn, bắn rơi khẩu súng trên tay hắn.

Hai người đều biết đối phương đã không còn đạn, Cảnh Chấn lấy ra một ống tiêu, thổi ra độc châm bắn về phía Nhược Băng, lại không biết từ khi nào Hắc Ưng đã tiến lên chặn lại.

Hắn không khỏi kinh ngạc, Hắc Ưng lại có thể mạo hiểm ngăn cản độc châm của hắn, tất cả sư huynh đệ muội đều biết , độc châm của hắn cực kỳ nguy hiểm chết người, chỉ cần bị đâm một chút, trong vòng hai mươi bốn giờ không có thuốc giải tất nhiên toàn thân sẽ bị thối rữa mà chết, Hắc Ưng từng suýt chút nữa vì vậy mà chết ở trong tay hắn, vậy mà bây giờ hắn lại vì cô gái này.....

Kỳ lạ! Thật kỳ lạ ! Chẳng lẽ cô gái này đối hắn quan trọng như vậy sao?

“Thế nào? Anh chỉ có bấy nhiêu năng lực sao ? Sư huynh.” Hắn cười mỉa.

“Tốt lắm, cậu càng ngày càng không sợ chết , chúng ta liền đấu một trận sống chết đi!”

Hai người đều tay không chiến đấu kịch liệt, đương nhiên! Cảnh Chấn tự biết kỹ năng bắn súng cùng công phu quyền cước lúc nào cũng dưới tay Hắc Ưng, hôm nay là không có biện pháp đánh thắng hắn, muốn giết chết hắn chỉ có thể dùng mưu kế, hắn tuyệt đối sẽ không minh chính đại quyết đấu cùng Hắc Ưng! Xem ra, trước hết phải nghĩ ra biện pháp để chuồn.

Nược Băng chạy khoảng hai mươi phút, khi hòa tan vào dòng người tấp nập, biết mình đã an toàn , quay đầu nhìn lại phía sau, đã nhìn không thấy tầng hầm ngầm bỏ hoang kia nữa rồi.

Nàng đi lang thang không định hướng, tạm thời không thể quay về trường học, sợ Cảnh Chấn lại đuổi tới trường học làm tổn thương những học sinh vô tội, hay là trước mắt nên đi tìm Thiệu Phàm.

Vì thế nàng gọi một chiếc tắc xi, đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên Hắc Ứng đứng lúc xuất hiện bên cạnh nàng.

“Chạy đi.” Hắc ra lệnh cho tài xế, không để ý đến Nhược Băng đang ngơ ngác nhìn hắc.

” Tại sao anh lại tìm được tôi?” Người này thật là rất thần bí nha!

” Cho dù em đi đến đâu, tôi cũng nhất định sẽ tìm được.” Hắc cười vừa tàn khốc lại vừa thần bí.

Nhược Băng dù sao cũng không phải là một cô gái bình thường, nàng có trí tuệ tinh thâm nhạy bén..

” Anh tìm được tôi, Cảnh Chấn cũng tìm được, trên người tôi nhất định có manh mối gì để các anh dựa vào, cho nên dù tôi có cố gắng trốn tránh anh ta như thế nào, cuối cùng vẫn bị anh ta bắt kịp.”

Hắc vẫn cười không nói, trên mặt hiện lên vẻ tán thưởng.

Nàng tức giận nói.”Nói cho tôi biết nguyên nhân nào khiến các anh đối với hành tung của tôi rõ như lòng bàn tay?”

“Có quan trọng lắm không?”

“Đương nhiên! Tôi cũng không dư hơi mà chơi trò mèo vờn chuột với các anh!”

“À! Thì ra em là một con chuột bé nhỏ xinh đẹp a?”

Nàng tức giận đến không nói nên lời, biết Hắc Ứng cố tình đùa cợt nàng, hỏi lại cũng là uổng phí, chỉ đơn giản tựa đầu sang hướng bên kia.

Xe chạy xuôi chạy ngược trên đường , không có phương hướng nhất định , Hắc Ứng bảo tài xế cứ lái vòng vòng, cũng không nói mục đích, nàng biết đây là vì tránh né sự truy kích của Cảnh Chấn.

Trên đường đi bọn họ thay đổi mấy chiếc xe, cuối cùng Hắc Ứng mang nàng đi đến một nơi xa lạ.

“Đây là chỗ ở của anh?” Nàng hỏi.

“Không sai.”

“Không sợ tôi gọi là cảnh sát?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Người này thật sự ngông cuồng nha! Nàng quay đầu đi hướng cửa.

“Đi đâu?” Hắc che ở phía trước, hai tay dựa vào tường ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa tà mị vừa tàn khốc nhìn nàng chăm chú, tuy rằng làm ra vẻ thờ ơ nhưng đã có một cỗ khí thế uy hiếp.

Chương 5.6

Người này thật sự ngông cuồng nha! Nàng quay đầu đi hướng cửa.

”Đi đâu?” Hắc che ở phía trước, hai tay dựa vào tường ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa tà mị vừa tàn khốc nhìn nàng chăm chú, tuy rằng làm ra vẻ thờ ơ nhưng đã có một cỗ khí thế uy hiếp.

”Chân là của tôi, tôi muốn đi đâu thì đi a.”

” Em không muốn biết tại sao tôi Cảnh Chấn luôn biết hành tung của em à?”

” Anh sẽ nói sao?” Nàng đương nhiên muốn biết, nhưng giả vờ như không quan tâm.

Hắc cười, nhìn vẻ mặt quật cường của nàng, đi đến bên tủ, mở ngăn kéo ra, lôi ra một cái khăn mặt đưa cho nàng.

”Đi tắm rửa.”

”Tắm rửa?” Nàng không hiểu, trừng mắt hắc.

”Cảnh Chấn sở dĩ tìm được em, là bởi vì hần đã bắn lên người em một loại mùi Hàn Can (cực lạnh) của Tây Tạng, tôi cũng dựa vào mùi này mới tìm được em.”

Nhược Băng nhìn thân thể, cẩn thận ngửi ngửi.

” Tôi không ngửi được hương vị gì đặc biệt a?”

”Chỉ có người từ nhỏ sinh trưởng ở Tây Tạng mới ngửi được.”

”Ra là vậy.” Nàng lại học được một môn tri thức, thì ra theo dõi người còn có loại phương pháp ngửi mùi này, nàng đã từng đọc qua, một số chủng tộc ở Châu Phi chính là dùng hương vị chà lau ở trên người bộ tộc của mình, dựa theo hương vị tìm được đồng tộc hoặc đứa con, không thể tin được Tây Tạng cũng có phương pháp này.

” Nếu em còn muốn chạy, chỉ sợ không đi được một dặm, đã bị Cảnh Chấn đuổi tới, đến lúc đó tôi cũng không thể nào cứu được em đâu.”

Hừ! Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, nàng mới không lấy tính mạng mình đem ra đùa đâu. Không để ý tới Hắc Ứng đang mỉm cười khiêu khích, nàng chần bị đi về hướng phòng tắm.

” Tắm xong thì hãy thoa cái này lên.” Hần ném cho nàng một cái chai.

”Đây là cái gì?” Nàng cầm lấy, tò mò hỏi.

” Để tẩy mùi, phòng ngừa sau khi tắm rửa xong vẫn còn lưu lại mùi, thứ nước trong chai này có thể tẩy được mùi hương của Hàn Can.”

”Biết rồi.”

Nàng đang muốn đóng cửa phòng tắm, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lộ vẻ mặt nghiêm túc ra hỏi: ” Anh sẽ không nhìn lén chứ?”

Nàng không quên Hắc Ứng đã lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi nàng đến cỡ nào, cho nên nàng không thể không đề phòng.

”Nếu tôi muốn xem, cho dù khóa mười cánh cửa, tôi cũng xâm nhập được.”

”Anh dám!”

”Nếu em muốn, tôi có thể tắm cùng em.”

” Anh đi chết đi!”

Nàng dùng sức đóng cửa lại, cố gắng không đi nghe tiếng cười cuồng ngạo không kiêng nể gì của Hắc Ứng, nàng nhất định là điên rồi, sao lại có thể cho một người đàn ông muốn giết mình vào tắm chung chứ, vả lại cuộc đối thoại vừa rồi giống như liếc mắt đưa tình.

Buồn cười chính là, nàng hoàn toàn không sợ chút nào cả, ngược lại còn cảm thấy rung động, nàng nghĩ, nàng nhất định điên thật rồi .

Hết Chương 5

13. Chương 06 - Phần 01 + 02

Chương 6.1

Nhược Băng đệ đơn xin từ chức ở trường trung học Minh Dương, nếu hành tung đã bị kẻ địch phát hiện, nàng phải nhanh chóng rời đi để phòng ngừa tổn thương đến người vô tội, hơn nữa lần trước cùng Cảnh

Chấn giao thủ, đã xuất hiện ở trước mặt toàn bộ học sinh và giáo viên bằng bộ mặt thật, đương nhiên càng không có lý do lưu lại

Huống chi mạnh mẽ về việc làm trái pháp luật của Viên nghị viên cũng đã tra ra, may mà chưa bại lộ tên thật, cho nên trước khi người của Viên nghị viên biết nàng trà trộn vào trường trung học để nằm vùng, phải mau chóng rời đi.

Nàng phải rời khỏi trước khi tin tức lan rộng ra, lớp học đặc biệt luôn luôn tìm cách để giáo viên phải rời đi, sau sự kiện lần này, luyện tiếc nàng rời khỏi.

Mọi người vây quanh nàng hỏi: “Cô giáo à, cô thật sự phải đi?”

“Đúng vậy, không đi thì làm sao các em ghi vào sổ sách thành tích đuổi được mười ba giáo viên trong một học kì?”

Các học trò đỏ mặt le lưỡi, lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Trong đó có một học sinh nữ nói: “Thầy Ân Thác vừa mới đi, ngay cả cô cũng muốn rời khỏi trường, thật là buồn quá!”

“Ân Thác. . . . Thầy Ân? Thầy ấy từ chức?”

“Nghe nói là đã chuyển sang một trường trung học khác.”

A! Động tác của hắn thật là nhanh! Ngay cả phương pháp rời đi so với nàng cũng cao tay hơn, nàng phải tốn rất nhiều nước bọt mới nói với hiệu trưởng cho nàng từ chức!

” Chuyện xảy ra lúc nào?” Nàng hỏi.

“Sáng hôm nay.”

Khó trách cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng của hắn đâu cả.

“Chuông học reo rồi, các em mau vào lớp đi.”

“Cô ơi!” Mọi người lưu luyến không rời lôi kéo nàng, dùng ánh mắt điềm đậm đáng yêu ngó nhìn nàng.

“Vào lúc các em tốt nghiệp, cô sẽ trở về thăm các em.” Nàng an ủi nói, trước những đứa bé nghịch ngợm nhưng thiện lương này, nàng đột nhiên cảm thấy lưu luyến.

Bỏ ra những tình cảm không nên có này, nàng nhẹ nhàng đi về hướng cổng trường, cũng không phát hiện lão đại Đường Dật Trần của lớp học đặc biệt đang đứng tựa vào cánh cổng, khoác áo khoác chờ nàng.

Nàng mỉm cười đến gần nó.

“Chờ cô?”

Nó gật đầu.

“Tại sao không vào học cùng các bạn khác? Cô còn đang nghỉ, vừa rồi các học sinh vây quanh giáo viên lưu luyến không rời, tình tiết thật cảm động, tại sao lại thiếu một mình em?”

“Em là lão Đại, làm việc đương nhiên phải khác họ rồi!”

“À! Cho nên chờ ở đây để từ biệt cô?”

“Không chỉ như thế, em còn có một thắc mắc khác.”

Thắc mắc?” Nàng nhíu mi.

“Cô không phải là giáo viên dạy thay bình thường? Khí chất của cô không giống với các giáo viên bình thường khác, giống như người đã được rèn luyện kĩ năng đặc biệt ấy.

“Các em không phải đã sớm biết sao?”

“Không, ý của em là cô không phải là một giáo viên, mà là giống như một đặc vụ, mang tên tuổi giả ẩn thân ở trường học, bởi vì ngày đó tên xấu xa kia đã gọi tên khác của cô.

Hãy da! Đứa nhỏ này không đơn giản, rõ ràng có một sức quan sát sâu sắc đến như vậy.

“Có lẽ vậy.” Nàng cười thần bí.

Đường Dật Trần hưng phấn hỏi: “Em đoán đúng rồi sao?”

Nàng cười mà không đáp, chỉ vỗ bờ vai của hắn nói: “Trong tương lai em nhất định là một nhân vật không đơn giản.” Nàng phát hiện phong thái của đứa bé này và Bạch Thiệu Phàm có chút giống nhau

“Sau này cô định sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là tiếp tục nhiệm vụ kế tiếp!”

“Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?”

“Cô tin sẽ có cơ hội.

Nàng nháy mắt mấy cái với nó, tặng nó một nụ cười đích thực của Trầm Nhược Băng, tất cả ý cười đều hòa tan trong đôi mắt đẹp, hóa thành thông minh trong suốt long lanh ánh nước, Đường Dật Trần nhìn thấy mà mê hoặc.

Nàng rời khỏi Minh Dương, Đường Dật Trần vẫn nhìn theo nàng, bóng dáng của Nhược Băng càng lúc càng xa, mãi đến khi biến mất ở một chỗ rẽ, tuy rằng nàng đã rời đi, nhưng ở trong lòng Đường Dật Trần, đã khắc sâu hình bóng mê người thần bí kia.

Đêm đã khuya lắm rồi, mà Bạch Thiệu Phàm vẫn còn ngồi trầm tư trước màn hình máy vi tính để xem tư liệu, đã xác thực được ngày giờ và chuyến bay mà nhóm người của Viên nghị viên vận chuyển bạch phiến. Theo như tư liệu mà Nhược Băng cung cấp, kế hoạch của bọn họ là nhân danh nghĩa đưa học sinh tốt nghiệp đến Mỹ du học sẽ mang theo bạch phiến xuất ngoại.

Chỉ cần mai phục thật kĩ, quăng một mẻ lưới, đợi thời cơ đến, lấy được chứng cứ phạm tội sẽ tóm gọn bọn chúng.

Trong lòng hắn vô cùng hào hứng, cùng Nhược Băng theo dõi vụ án bạch phiến này lâu đến như vậy cuối cùng cũng đợi đến ngày này, bắt được bọn Viên nghị viên chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Nhưng mà còn vụ án sát thủ vẫn không có gì tiến triển, làm cho hắn lúc nào cũng lo lắng.

Bạch Thiệu hàm hồ lên vết thương ở trên vai, hôm trước, trong lúc bắt Mục Phong Cuồng, có giao thủ với một tên cao thủ kỳ lạ tên Cảnh Chấn, chịu một đám của hắn, dù chuyện đã qua nhưng hơi thở của hắn vẫn làm cho người khác bất an, còn có cô gái tên Tuyết Diễm kia nữa, có quan hệ thế nào với Hắc Ưng? Giống kẻ địch rồi lại coi như không phải kẻ địch, mọi việc càng ngày càng phức tạp.

Đột nhiên màn hình máy tính phản xạ ra hình ảnh ngoài cửa sổ ở sau lưng, làm cho hắn nhận thấy được sự khác thường ngoài cửa sổ, có người đang định lên xâm nhập.

Chương 6.2

Đột nhiên màn hình máy tính phản xạ ra hình ảnh ngoài cửa sổ ở sau lưng, làm cho hắn nhận thấy được sự khác thường ngoài cửa sổ, có người đang định lên xâm nhập.

Hắn làm bộ đứng dậy đi về hướng phòng tắm, đứng nép vào một góc khuất của cửa sổ, giả vờ như đóng cửa phòng tắm lại, sau đó đứng chờ đợi người sắp tiến vào.

Quả nhiên, nhìn thấy một bàn chân nhỏ đang bước vào, không kịp nghĩ ngợi hắn liền vội phóng đến chụp lấy người đang đến, xoay người này một cái.

“Ui da!” Một giọng nữ cất lên.

Là phụ nữ? Hắn kinh ngạc nhìn rõ người vừa tới, lại là Tuyết Diễm! Nhưng không còn kịp rồi, mắt thấy thân thể của nàng sẽ té chống vó, dưới tình thế cấp bách hắn đành ôm lấy nàng lăn tròn mấy vòng trên mặt đất, giúp nàng giảm bớt tốc độ va chạm mạnh, lại làm khổ chính thân xác của mình.

Hắn nổi giận quát: “Lần này là tự cô đưa đến cửa, chết tiệt, có chấp cánh cũng không thể bay!”

Tuyết Diễm liếc mắt đưa tình nhìn hấn, nhìn thấy hấn ra tay nhanh nhẹn để bảo vệ nàng mà nàng như mở cờ trong bụng, nhỏ nhẹ nói: “ Tôi quả thật tự mình dâng đến cửa, cho dù có cánh tôi cũng sẽ không bay đi.”

Cô gái này rõ ràng phóng điện với hấn, hấn trấn tĩnh đẩy nàng ra quát : “ Đừng bày trò trước mặt tôi! Tôi không ăn cô đâu!”. ” Không ăn mới là lạ.

“Hừ! Nếu không ăn, vì sao còn đặt tay trên ngực tôi?”

Hấn cúi đầu liền phát hiện tay phải rõ ràng đang đặt trên bộ ngực mềm mại của nàng, giống như điện giật lập tức rút tay về, rời khỏi nàng, cùng nàng duy trì khoảng cách thích hợp .

Nhìn vẻ mặt và dáng vẻ xấu hổ của hấn, làm cho Tuyết Diễm thấy buồn cười, hai mắt nhìn thẳng vào hấn, vẻ mặt quyến rũ mang nụ cười, to gan lớn mật phóng điện với hấn. (Quinn: Có ai không biết phóng điện là gì không ^0^

Bạch Thiệu Phàm ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: “Biết rõ tôi muốn bắt cô, còn tự động chạy tới, cô có ý đồ gì?”

“Tôi thấy là anh có ý đồ với tôi thì đúng hơn!

“Nói bậy! Tôi là cảnh sát, cô là trộm, tại sao tôi lại có ý đồ đối với cô?”

“Trộm?” Vẻ mặt của nàng như bị xúc phạm.”Ai nói tôi là trộm, cái loại vai diễn mất mặt này tôi mới không thêm làm đâu!”

“Vậy à?” Hấn khoanh tay ở trước ngực, khí thế cao ngạo hỏi: “Như vậy tiểu thư thích loại vai diễn cao cấp nào? Tôi thật muốn thỉnh giáo.”

“Tôi là sát thủ, biệt danh “ Chồn Đen”!”

“Chồn Đen? Cô là nữ sát thủ được đồn đại chuyên môn sử dụng độc để giết người, thủ pháp gian ác sâu hiểm khó lường —— Chồn Đen?”

“ Không phải vậy đâu! Chuyên môn dùng độc là sư huynh của tôi, tên Cảnh Chấn, hấn mới thật sự là người có thủ pháp gian ác sâu hiểm, còn tôi thì chỉ chuyên dùng độc làm người ta tê liệt mà thôi, độc tính không cao, hoàn toàn không thể đẩy người ta vào chỗ chết! Anh đừng có vu khống cho tôi!”

“Cảnh Chấn là sư huynh của cô? Vậy còn Hắc Ứng thì sao?”

Nàng đang muốn trả lời, đột nhiên dường như tỉnh ngộ, ngậm miệng cười không nói, neho mắt nhìn hấn.

“Muốn gài bẫy tôi? Không dễ dàng như vậy. “

Nha đầu kia quả nhiên lanh lợi, bị nàng nhìn thấu ý nghĩ . Nhưng mà hấn cũng không phải là người ngu ngốc.

” Tôi đã từng nghĩ cô không phải là kẻ đối địch, nhưng xem ra cô và bọn họ là cùng một bọn, tất cả đều là động vật máu lạnh giết người không chớp mắt, nếu không còn chuyện gì khác, cô đi đi! Trước khi tôi đổi ý muốn bắt giam cô, mau chóng biến mất đi!” Nói xong liền giả vờ như không thêm để ý đến nàng.

Tuyết Diễm chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi ra, biết rõ hấn cố ý, nhưng cũng không cam lòng cứ rời khỏi như vậy.

“Anh đừng dùng phép khích tướng, đối với tôi cũng vô dụng thôi, nếu không phải vì báo đáp ơn cứu mạng lần trước của anh, tôi mới không thêm nói cho anh biết chuyện của Hắc Ứng và Cảnh Chấn đâu!” Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là trong lòng nàng vốn luôn ngưỡng mộ hấn.

“À! Vậy tại sao cô không nói sớm!” Thì ra là nàng tới đây là muốn cung cấp tin tức cho hấn, vấn bài đã lật ngửa, trên gương mặt hấn chuyển thành nụ cười tươi, rót ra hai chén rượu nho, nói : “Tôi mời cô uống rượu, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Anh thay đổi thật là nhanh.” Nàng trừng mắt nhìn hấn.

“Cổ nhân có câu, đại trượng phu có được dân được (biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể), không phải sao?”

14. Chương 06 - Phần 03 + 04

Chương 6.3

Muốn hoàn thành tốt tất cả những hành động, Nhược Băng và Bạch Thiệu Phàm thường hay thảo luận rất cận kề, có khi thảo luận mãi đến khuya, Nhược Băng còn ngủ lại ở chỗ của hắn, sau đó rời giường lại tiếp tục bàn luận vấn đề còn đang dở.

“Nhược Băng, may mà có cô, lời của người xưa thật không sai chút nào, bên cạnh một vị đại tướng lúc nào cũng có một vị quân sư trí dũng song toàn, sẽ giống như hổ mọc thêm cánh, hiện tại tôi chính là có loại cảm giác này.”

“Có thể làm cho thần bộ của giới cảnh sát ca ngời như thế, tôi thật là có vinh dự a.”

“Mỗi một lần gặp phải vụ trọng án nào khó đều nhờ vào trí tuệ thông minh của cô mà vấn đề được giải quyết thật dễ dàng.”

“Đừng có trêu tôi, nếu không phải lá gan anh đủ lớn, phản ứng linh hoạt, hơn nữa võ công cao cường, làm sao có thể thuận lợi phá án chứ?”

“Cho nên tôi mới nói, chúng ta hợp tác thật ưng ý.” Hắn cười khê, điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng.

“Đúng vậy!” Nàng cũng quay về phía hắn mỉm cười xinh đẹp.

Mỗi lần hai người hợp tác, luôn phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, bọn họ rất ăn ý, hiểu biết tâm tính lẫn nhau, có khi Nhược Băng cảm thấy được nàng và Bạch Thiệu Phàm còn thân thiết hơn cả tình yêu nam nữ nữa, đó là tình cảm anh em, thậm chí không có chút gì kiêng kỵ.

Nàng không khỏi tự hỏi chính mình, một người đàn ông hoàn mỹ như Bạch Thiệu Phàm vậy, tại sao nàng lại không gả cho hắn?? Kiều Mã Ly nói, người đàn ông giống như Thiệu Phàm đã sắp tuyệt chủng hết rồi, đốt đuốt cũng không tìm thấy được một người đàn ông như vậy, lại còn yêu nàng tha thiết, nàng còn có điểm nào không hài lòng?

Nàng nhin không được nhớ tới một người đàn ông không nên nhớ —— Hắc Ứng, đôi mắt sắc bén lợi hại kia thật là nguy hiểm, thật là quý dị, nhưng cũng. Làm kẻ khác mê muội, quyến rũ khiếp người như vậy.

Không được! Nàng suy nghĩ cái gì vậy? Nhược Băng ra sức lắc mạnh đầu, như muốn xua đuổi bóng dáng hắn

“Làm sao vậy?” Thiệu Phàm khó hiểu hỏi.

“Không có gì, cổ em hơi cứng, em chỉ vận động thôi.”

“Đến đây, anh giúp em mát xa.”

“Ừm.” Nàng xoay người, để cho hắn giúp nàng xoa bóp, tiếp tục thảo luận chi tiết vụ án.

Bây giờ, khi hai người đang thảo luận tới trọng điểm của vụ án, chuyên chú đến mức cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không ngại nữa, Nhược Băng đã ở lại chỗ của Thiệu Phàm mấy ngày nay, không mang theo quần áo để tắm rửa, đơn giản mặc luôn quần áo của hắn. Người khác nhìn vào còn tưởng rằng hai người là tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt!

Ít nhất, ở trong mắt Hắc Ứng chính là như thế.

Ngồi trên cây cách khuôn cửa sổ không xa là Ân Thác, hai mắt nhìn chăm chú vào đối phương, ánh mắt toát lên tia nhìn âm trầm, toàn thân phát ra một cỗ khí thế nguy hiểm làm cho người ta sợ hãi.

Hắn tuyệt đối không cho phép trong lòng người phụ nữ của hắn có bóng dáng người đàn ông khác, hắn giống như đầu một con chim ưng khổng lồ, đôi mắt rực lửa trong bóng đêm lờ lờ tỏa sáng, lạnh lùng nhìn đôi nam nữ trong phòng đang say đắm trong tình yêu. Khóe môi nở ra một nụ cười lạnh lùng, giống như có thể đóng băng thời tiết nóng bức dưới ánh nắng hè chói chang vậy. (QH: Ghê quá...)

Hắn đã muốn người phụ nữ nào, thì dù người đó có trốn đến chân trời góc biển nào cũng tuyệt đối thuộc về hắn, nếu hắn không thể đoạt được nàng, thì nàng hãy cùng hắn xuống địa ngục đi!

Nhược Băng trở lại phòng, vừa nhìn thấy chiếc giường, cả người tựa như chiếc bong bóng xì hơi, nằm phịch xuống, mấy ngày nay vận động đầu óc quá nhiều, hơn nữa thức đêm làm cho nàng cảm thấy đặc biệt mệt nhọc, buồn ngủ dần dần chiếm cứ ý thức, nặng nề đi vào mộng đẹp.

Không biết ngủ bao lâu, nàng chậm rãi mở to mắt, vừa tỉnh lại thì hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng đó chính là Hắc Ưng đang ngồi trên sofa dù bận vẫn ung dung nhìn chằm chằm nàng.

Chương 6.4

Có điều nàng vẫn không giật mình, vẫn duy trì tư thế ngủ, miễn cưỡng nói: “ Xem ra công trình do một người bạn đóng cửa cả tháng cố gắng nghiên cứu phát minh thiết bị chống xâm nhập mới nhất lại bị anh dễ dàng phá giải.

“Tôi nói rồi, cho dù em có dùng bất cứ phương tiện phòng vệ nào, chỉ cần tôi muốn vào, không có gì có thể ngăn cản được tôi.”

Hừ! Luôn cuồng ngạo như vậy, nhưng nàng. Cũng không chán ghét.

Nàng ngồi dậy.”Tìm tôi có việc? Hay là, quyết định muốn giết tôi ?” Giọng điệu của nàng thờ ơ.

Hắn đi đến trước mặt nàng, nhìn bao quát toàn bộ dung nhan của nàng, thanh lệ mà tuyệt mỹ, tìm không thấy một tia e ngại.

“Nếu bây giờ tôi nói muốn giết em, em sợ không?”

“Người đàn ông nói muốn giết tôi đâu chỉ có một mình anh, tại sao tôi phải sợ? Ngược lại là anh, tại sao vẫn chần chừ chưa xuống tay?”

Hắn chăm chú nhìn thật lâu vào đôi mắt đẹp của nàng, cúi đầu đến gần hơi thở nàng, cách đôi môi nàng không đến một tấc, nàng ngẩng đầu muốn tách rời khỏi chuyện kể tiếp hắn sắp làm, nhưng nhanh hơn, Hắc Ưng hòa vào gương mặt của nàng đoạt lấy hai phiến môi đỏ mọng kia, đem nàng đặt ở trên giường không thể động dậy

Nụ hôn của hắn giống như chiếm đoạt nàng, khi thì cuồng dã mãnh liệt làm nàng không thể hô hấp, khi thì trở nên dịu dàng trên đầu, muốn khơi dậy nhiệt tình của nàng, muốn nàng vì hắn lâm vào tình trạng mê muội không thể thoát ra được.

Nhược Băng biết mình nên cố gắng giãy dụa, nàng kinh ngạc vì bản thân rõ ràng lại có cảm giác với hắn, mà nếu nàng không cố gắng giãy dụa, sau này chắc nàng sẽ xấu hổ đến chết mất, nhưng nàng càng giãy dụa ra khỏi hắn thì nụ hôn của Hắc Ưng càng thêm sâu, giống như hòa tan thân thể nàng cùng với ngọn lửa nhiệt tình của hắn

Tay hắn ở trên người nàng dao động, luồn sâu vào váy vuốt lên phần da thịt mịn màng của nàng, đụng chạm này làm cho thần trí của Nhược Băng bừng tỉnh, giống như chạm phải điện giật, lập tức nắm lấy bàn tay còn muốn lấn sâu hơn của hắn lại.

“Anh muốn hiếp trước giết sau sao??”

“Em biết điều tôi muốn nhất là gì không?”

“Tôi không biết.”

“Tôi muốn biến em thành người đàn bà của tôi.”

“Không thể nào.”

Hắn cười lạnh nói: “Trong từ điển của tôi không có ba chữ này.”

“Tôi đánh không lại anh, chỉ có thể mặc anh xâm chiếm, cho dù anh đoạt được tôi, thì đã sao?” Thì ra tất cả những người đàn ông đều giống nhau, đều muốn chiếm đoạt.

“Em không chịu theo tôi, là bởi vì Bạch Thiệu Phàm sao?”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng mà đầy uy hiếp, ẩn dấu sát khí, nếu nàng thừa nhận, chỉ sợ sẽ chọc giận hắn, thậm chí sẽ liên lụy Thiệu Phàm, không khí có vẻ hết sức căng thẳng

“Anh ấy không phải là người đàn ông của tôi.” Giọng nói của nàng kiên định

Hai người cùng nhìn nhau im lặng, như thi đua với nhau, ai cũng không chịu nhận thua. Một lúc lâu sau, Hắc Ưng chậm rãi mở miệng.”Hôm nay tôi bỏ qua, nhưng em đừng quên, ngoài tôi ra, những người đàn ông nào muốn tiếp cận em, chỉ có con đường chết.”

Nói xong Hắc Ưng liền mở cửa phòng rồi đi, bỏ lại Nhược Băng vẫn còn đang sốc, vỗ về trái tim đang bất ổn của nàng, nàng tin tưởng, cuộc đối thoại vừa rồi nếu hơi có sơ xuất một chút, chỉ sợ tánh mạng Thiệu Phàm sẽ không còn, nàng tin rằng Hắc Ưng nói được sẽ làm được.

Ông trời! Nàng rốt cuộc chọc phải dạng đàn ông gì đây? Chết tiệt, tim nàng đập dữ dội không phải bởi vì sợ hãi, mà là đối với sự cuồng bạo cướp lấy nhiệt tình của hắn làm nàng có phản ứng này.

Vượt ve đôi môi vừa rồi bị hắn hôn đến phát đau, cảm giác cuồng dã vẫn còn lưu lại, chỉ là một nụ hôn thôi tại sao lại làm cho lòng nàng dao động, Tại sao tim lại đập nhanh như vậy? Nhất định là bởi vì lo lắng hắn sẽ gây ra điều gì bất lợi cho Bạch Thiệu Phàm nên mới có thể như vậy, nàng tự nói với chính mình như vậy.

Nhưng mà. Mỗi khi hắn xuất hiện, đều làm cho nàng có chút chờ mong.

Không! Không được! Nàng là một trinh thám phấn đấu vì chính nghĩa, tuyệt đối không thể cùng một sát thủ có quan hệ gì, hai người bọn họ giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn sẽ không có điểm chung.

Vứt tình cảm không nên có qua một bên, nàng bắt đầu mơ màng chìm trong giấc ngủ nặng nề.

15. Chương 06 - Phần 05 + 06 + 07

Chương 6.5

Thiết bị báo động phòng vệ trong phòng nếu đã bị Hắc Ưng phá giải, liền mất đi ý nghĩa phòng vệ, tuy rằng thân thủ của Hắc Ưng là nhất nhì trên thế giới, có thể nói là ngoại lệ, nhưng Nhược Băng định cũng nên báo cho Kiều Mã Ly biết một chút.

Nàng có thể tưởng tượng khi Kiều Mã Ly nghe tin tức này, gương mặt sẽ xanh mét như rùa. Nghĩ thế, nàng không khỏi bật cười, nói không chừng còn có tác dụng ngược lại làm cho Kiều Mã Ly càng vui đầu vào nghiên cứu vũ khí lợi hại hơn, để giúp nàng giảm bớt nhuệ khí của Hắc Ưng.

Chiếc xe chở người đi đến gần khu vực rừng núi, rời xa nơi nội thành ồn ào náo nhiệt. Gió mát lạnh thổi phần phật, cùng với phong cảnh hai bên đường duyên dáng hợp lòng người. Làm cho Nhược Băng có loại cảm giác muốn vứt bỏ hết những phiền phức của thế tục, vào ẩn cư chốn núi rừng, hòa mình vào giữa cảnh đẹp của thiên nhiên, cũng bởi vì vậy mà lơ lửng sự phòng bị, không phát hiện từ đầu đến cuối có một chiếc xe vẫn theo dõi nàng.

Kiều Mã Ly đợi gần một giờ, vẫn không thấy được bóng dáng của Nhược Băng, trực giác cảm thấy có điều kỳ quái.

Thời gian ước hẹn với Nhược Băng đã trôi qua khá lâu, theo lý mà nói, nếu Nhược Băng có việc đến chậm, tất nhiên trước đó sẽ gọi điện thoại báo cho mình biết, không thể đến lúc này vẫn không có tin tức.

Nàng đi ra bên ngoài xem xét, nhìn xa cuối đường, ngay cả một bóng ma cũng đều không có, khi đang định quay về bên trong, bỗng nhiên nhìn thấy từ trong rừng cây xa xa, mơ hồ có sương khói bầy màu đầy nguy hiểm.

Trong lòng Kiều Mã Ly cảm thấy ngạc nhiên, vội vã quay về phòng nghiên cứu, đoán Nhược Băng có thể đã xảy ra chuyện!

Nàng nhận ra loại sương khói bầy màu kia, đó là một trong những đạn khói mà nàng nghiên cứu phát minh ra, dùng làm vũ khí phòng vệ để chạy thoát sự truy kích của kẻ địch, Nhược Băng nhất định là gặp phải nguy hiểm mới có thể sử dụng nó.

Không một chút do dự, nàng lấy những vũ khí to nhỏ trong phòng nghiên cứu của mình, vội vã lái xe chạy về hướng phát ra đạn khói.

Chương 6.6

Bạch Thiệu Phàm xem kỹ hồ sơ trong đĩa, căn cứ manh mối mà Tuyết Diễm cho hắn, đối với thân thể thần bí của Hắc Ứng cùng với sự biến hoá kỳ lạ của Cảnh Chấn, làm cho hắn có phương hướng để điều tra. Được sự hỗ trợ của tất cả các đồng nghiệp trinh thám từ Trung Quốc đại lục đến nước Mỹ, nắm giữ được không ít tư liệu của hai người này.

Không thể tưởng được Hắc Ứng lại là một người con lai Nhật- Trung, cha là người Nhật Bản, và mẹ là người Tây Tạng, sau khi sinh ra hắn, sau đó cha hắn đã chết nơi đất khách quê người, không có cách để nuôi hắn nên mẹ hắn mới giao hắn cho một dị nhân Tây Tạng là Hoắc Lão Đồng dạy dỗ.

Bạch Thiệu Phàm nhìn kỹ tư liệu, phát hiện Hắc Ứng mỗi khi tiếp nhận một vụ giết người, tất cả đều một phát bắn trúng mục tiêu không chút lưu tình, hơn nữa không hề lưu lại chút manh mối gì để điều tra.

Có điều, so sánh với vụ án gần đây, hắn phát hiện một hiện tượng vô cùng kì lạ.

Nếu ngay cả lão đại của giới hắc đạo, được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt mà Hắc Ứng cũng chỉ trong vòng ba ngày đã xử lý, tại sao đến bây giờ vẫn chưa ra tay với Nhược Băng? Chẳng lẽ. . . . Hắn giống như đã hiểu, sau đó lại lắc đầu phủ định sự suy đoán của chính mình.

“Không thể nào! Tại sao mình lại nghĩ Hắc Ứng tình ý đối với Nhược Băng chứ, hoang đường. . . .” Hắn lập tức phủ định, tự nói với chính mình.

“Nói không chừng anh đoán đúng rồi.” Hắc Ứng ở một bên đáp.

Bạch Thiệu Phàm mở to hai mắt nhìn về phía vừa người tới, ngoài văn phòng có bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, người đàn ông xa lạ này tại sao có thể đi vào văn phòng của hắn vậy? “Anh là?”

“Tôi là người mà anh đang điều tra ở trên máy tính.” Hắn cười đến nhàn nhã, ánh mắt cũng rất nguy hiểm.

Bạch Thiệu Phàm kinh ngạc hỏi: “Anh là Hắc Ứng?”

“Đúng vậy.”

Hắn móc súng ra rất nhanh, nhưng Hắc Ứng so với hắn còn nhanh hơn.

“Đừng kích động.” Súng của hắn chỉ vào Bạch Thiệu Phàm, trong khi đầu ngón tay của Bạch Thiệu Phàm chỉ mới vừa đụng tới súng mà thôi.

“Anh muốn thế nào?”

“Có việc thỉnh giáo.”

“Thỉnh giáo?” Hắn buồn bực.

Vẻ mặt của Hắc Ung trong nháy mắt chuyển từ mỉm cười sang đông lạnh, để lộ ra khí thế điển hình của sát thủ.

“Anh cùng Nhược Băng là có quan hệ gì? Bằng hữu? Tình nhân?”

“Anh hỏi chuyện này làm gì?”

“Trả lời tôi.” Hắc mệnh lệnh, giọng nói lãnh đạm, vẻ mặt kiên định khiến người khác hiểu được không thể làm trái ý, nếu không —— Giết không tha.

Đối mặt với họng súng của sát thủ, Bạch Thiệu Phàm cũng không nhịn được đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, người tới cũng không có thiện ý.

“Chúng tôi chỉ là bạn thân thôi.”

“Thân đến mức nào?”

“Chuyện này.”

Hắn phát hiện Hắc Ung đối với Nhược Băng vô cùng đặc biệt, chẳng lẽ Hắc Ung thật sự có tình ý đối với Nhược Băng, cho nên đến bây giờ vẫn chưa xuống tay giết nàng. Mà lần này hắn đến thăm vấn quan hệ của hai người bọn họ, nếu bản thân trả lời sơ xuất một chút, có khi không thể thấy được ánh mặt trời vào ngày mai rồi cũng nên?

Không khí giăng co, tính mạng của Bạch Thiệu Phàm lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, nhưng vào lúc này, điện thoại reo lên đánh vỡ sự giăng co trầm mặc này.

“Có cho phép tôi nhận điện thoại không?”

“Bật loa lên.” Hắn ra lệnh.

Bạch Thiệu Phàm vâng lời ấn vào nút phát âm lượng, trong lòng cầu nguyện hy vọng người gọi điện đến có thể cứu hắn thoát khỏi cảnh nguy hiểm.

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nữ gấp rút.

“Thiệu Phàm! Tôi là Kiều Mã Ly! Nhược Băng đã xảy ra chuyện, anh mau tới đây nha!”

Hai người đàn ông nghe được, đồng thời thay đổi sắc mặt, Bạch Thiệu Phàm vội vàng hỏi Kiều Mã Ly sao lại thế này, nàng nói khái quát chuyện đã xảy ra, cũng đem nơi phát hiện chiếc xe của Nhược Băng bị hủy hoại nói cho hắn, bảo hắn phải nhanh chóng chạy đến.

“Tôi lập tức đến ngay, cô chờ tôi, không được tự tiện hành động!”

Ngắt điện thoại, hắn vốn định cùng Hắc Ung đàm phán để cho hắn rời đi tìm kiếm Nhược Băng, không thể tưởng được quay người lại, Hắc Ung sớm đã không thấy bóng dáng, vô công người này đến vô ảnh đi vô tung làm cho hắn kinh ngạc, bội phục không thôi.

Chẳng lẽ, Hắc Ung đi cứu Nhược Băng sao? Không có nhiều thời gian để tự hỏi, hắn lập tức triệu tập người theo hắn lên đường.

Chỉ mong Nhược Băng bình an vô sự, trong lòng hắn thầm cầu nguyện.

Chương 6.7

Rừng rậm mù mịt giống như một cái mê cung vây chung quanh Nhược Băng, làm nàng đi mãi không ra, càng lúc càng tiến sâu vào mờ mịt.

Cảnh Chấn theo đuổi không buông, làm cho nàng trốn vào trong rừng rậm, vì tránh liên lụy cho Kiều Mã Ly, nàng cố ý trốn hướng ngược lại, một mặt phóng ra đạn khói che mắt đối phương, cố gắng tránh thoát móng vuốt lang sói của Cảnh Chấn, nàng không biết bản thân đang ở nơi nào, chỉ biết là đi càng ngày càng xa phòng nghiên cứu của Kiều Mã ly.

“Nha đầu chết tiệt kia! Lăn ra đây cho tôi!”

Cảnh Chấn tức giận chửi ầm lên, không thể tưởng được trên người của người phụ nữ này đem theo nhiều vũ khí như vậy, nếu võ nghệ hần không cao, thì đã sớm bị sương khói kỳ quái kia nàng làm cho hôn mê. Không biết tại sao mùi vị Hàn Hương Lộ trên người nàng không còn? Khẳng định là Hắc Ưng đã giở trò ma quỷ! Hại hần phải mất rất nhiều ngày để truy tìm hành tung của nàng, mai phục ở gần bên tìm cơ hội xuống tay, hôm nay hần nhất định phải bắt cho được nàng!

“Ngoan ngoan đi ra bó tay chịu trói, nếu không bị lão tử bắt được, cô sẽ chịu khổ!”

Nhược Băng trốn ở trên cây, nghĩ kế thoát thân, lúc này tốt nhất nên dùng kế “Dương đông kích tây” phân tán lực chú ý của hần, sau đó thừa cơ phóng ra kim gây tê.

Chờ khi Cảnh Chấn đi đến gần nàng, nàng đem một quả bom nhỏ, ném sau lưng hần, âm thanh quả bom nổ quả nhiên dẫn đường Cảnh Chấn chuyển hướng cũng đưa lưng về phía nàng, Nhược Băng thừa cơ nhắm phía sau gáy hần bắn ra kim gây mê.

Kêu lên một tiếng, ba giây sau Cảnh Chấn liền ngã xuống đất, Nhược Băng nhảy xuống, động gân cốt một chút, thả lỏng chính mình, cuối cùng cũng giải quyết được phiền phức lớn này.

Cảnh Chấn nằm trên mặt đất trợn mắt trừng mắt nàng, hừ! Nàng mới không sợ đâu.

“Thuốc gây tê này đủ để anh nằm yên trong ba giờ, ngoan ngoan chờ cảnh sát đến đây đi.” Nàng thông dong tự nhiên nói, định quay về trên xe lấy điện thoại gọi Thiệu Phàm, nhân tiện gọi xe đến lôi cái xe đã hư hỏng nặng của nàng.

Mới quay người lại, đột nhiên cảm thấy cái gáy va chạm đau điếng, nàng thiếu chút nữa ngã, còn không kịp phản ứng, hai tay liền bị Cảnh Chấn kèm chặt hai bên

Nàng giơ chân đá móc ngược sang bên hông, nghĩ muốn giãy dụa ra khỏi sự kiềm chế của hần, lập tức cảm thấy cổ bị đâm một châm.

“Anh làm gì tôi vậy?” Nàng kinh hoàng hỏi.

“Yên tâm, chính là giúp cô tiêm một châm mà thôi.”

“Tiêm?”

“Để cho cô an phận, giảm bớt rắc rối cho tôi.”

“Anh không phải trúng kim gây tê, tại sao lại có thể.”

“Hắc hắc! Cô có biết vì sao giới hắc đạo mọi người đều xưng tôi là ‘ Hắc Độc Sát ’ không? Bởi vì tôi giỏi nhất là sử dụng độc giết người, đồng thời cũng là chuyên gia giải độc, một mũi kim thuốc tê nho nhỏ làm sao tôi để vào trong mắt, không ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi, cô quá coi thường tôi rồi.”

Nhược Băng dần dần cảm thấy tứ chi vô lực, phát giác tình thế thật nghiêm trọng.

“Anh đã tiêm....thứ gì vào người tôi?”

“Không có gì, là Nhuyễn cốt tán độc môn bí phương của Tây Tạng chúng tôi thôi, cô có phải là cảm nhận được toàn thân suy yếu vô lực không?”

“Anh.”

Nhược Băng khụy hai chân xuống, nằm xụi lơ trên mặt đất, nhìn thấy nụ cười đầy vẻ tà ác của Cảnh Chấn, thì biết bản thân đã thảm rồi.

Cảnh Chấn ôm lấy nàng khiêng trên vai, đi vào một căn nhà gỗ ẩn mật, đặt nàng lên giường.

Nhược Băng cố sức nhúc nhích thân mình, cảnh giác hỏi: “Tôi với anh không cừu không oán, vì sao tìm mọi cách hãm hại tôi?”

Cảnh Chấn cười đến âm ngoan, nói: “Bởi vì cô là người phụ nữ của Hắc Ưng.”

“Tôi không phải!”

“Nhưng nó rất coi trọng cô, đã lấy sinh mệnh để bảo vệ cô. Tôi phải đâm nhục cô làm cho hấn thống khổ cả đời.” Hấn cởi áo, lộ ra ánh mắt dâm loạn, nụ cười đầy vẻ dâm tà, làm cho Nhược Băng cực kỳ buồn nôn.

Vẻ mặt của hấn hạ lưu tục tĩu, nhìn chăm chăm thân thể của Nhược Băng đích, đánh giá cẩn thận dáng người tuyệt mỹ của nàng.

Nhược Băng cảm thấy toàn thân nổi lên một trận kinh sợ, bị hấn cưỡng hiếp còn không bằng tự sát, nhưng Nhuyễn cốt tán làm cho nàng ngay cả sức để cắn lưỡi đều không có.

“Nghĩ muốn tự sát? Không dễ dàng như vậy!”

Hấn từ từ tiến tới gần, hưởng thụ lạc thú sắp sửa làm thịt con sơn dương, bức nàng lùi dần đến góc tường, móng vuốt sói của hấn dần dần tiến về phía ngực nàng.

“Đừng!” Nàng ngừng hít thở, cảm giác ghê tởm ở dạ dày cứ trào lên.

Mắt thấy tay hấn sẽ xé rách quần áo mình, nhưng không ngờ đến là, ngay cả góc áo hấn còn chưa kịp chạm đến, Cảnh Chấn đã bị những viên đạn tấn công liên tiếp làm cho hấn điên cuồng tránh né, xô ngã bàn gỗ làm vật chắn đạn.

“Ai đó?” Hấn rống to.

Một bóng người từ trên trời rơi xuống, che ở trước mặt của Nhược Băng, họng súng của Hắc Ưng nhắm ngay điểm giữa chân mày của Cảnh Chấn, hai người đứng đối diện trừng mắt nhìn nhau.

“Cảnh Chấn, khi nào thì trở thành loại người nhát gan như vậy, lại muốn dùng một người phụ nữ để uy hiếp tôi?” Hấn lạnh lùng trào phúng.

“Hắc! Tìm được nơi này mày quả thật là không đơn giản, tự động đi tìm cái chết sao!”

“Đừng quên, anh vẫn là bại tướng dưới tay tôi.”

Hấn giận đỏ mặt.”Bớt nói nhảm đi! Hôm nay không phải mày chết thì là tao chết!”

“Đây đúng là lời tôi muốn nói.” Hấn cười lạnh.

Hai người đều chĩa họng súng vào đối phương, bất luận ai nổ súng trước thì cũng có một người nhất định chạy không thoát, tất nhiên là lưỡng bại câu thương (cả hai đều chịu thiệt).

“Đến ngoài phòng quyết một trận sống chết, thế nào?” Cảnh Chấn đề nghị.

“Đồng ý.”

Cảnh Chấn chậm rãi đứng lên, bước lui dần đến cửa, Hắc Ưng híp hai mắt, biết hấn nhất định có quỷ kế.

Ngay khi vừa rời khỏi cửa, Cảnh Chấn lấy tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai ném vào trong phòng một quả lựu đạn, cùng lúc đó chạy ra phía ngoài phòng.

Hắc Ưng sớm đoán được hấn sẽ sử dụng quỷ kế, gần như cùng lúc đó, trước khi quả lựu đạn rơi trên mặt đất, hấn đã nhảy lên bắt được, ném nó về hướng cửa, quay người lại ôm lấy Nhược Băng lẫn mình nằm xuống sàn gỗ.

Bùm! Một tiếng nổ mạnh làm vỡ nát căn nhà gỗ, thoáng chốc bụi đất bay lên, khói mờ tràn ngập, giường gỗ mà hấn dùng để che chắn cho bọn họ trong phút chốc cũng biến thành gỗ vụn.

Đợi sau khi mọi chuyện ổn định, Nhược Băng lo lắng hỏi: “Hấn đã chết sao?”

“Không dễ dàng như vậy, hấn sẽ chết dưới mũi súng của tôi.” Trong mắt hấn nổi lên sát ý lạnh lùng.

“Đừng giết hấn! Hãy giao cho cảnh sát.” Nàng không thể đồng ý việc làm của hấn.

“Tôi nói rồi, phạm là những gã đàn ông muốn tiếp cận cô thì chỉ có một con đường chết, hấn có ý đồ xâm phạm cô, giết không tha.”

Ba chữ cuối cùng nói với sự lạnh lẽo vô tình, giọng nói không mang theo một tia độ ấm làm cho nàng rùng mình, bởi vì tác dụng của Nhuyễn cốt tán liên tục tăng mạnh, làm cho nàng hoàn toàn không có sức ngăn cản hấn giết người.

Hắc Ưng thu xếp cho nàng ở dưới giường, sau khi xác định nàng tuyệt đối an toàn, nhảy ra khỏi cửa sổ truy tìm Cảnh Chấn.

Nhược Băng chỉ nghe sau vài tiếng bắn nhau, mọi chuyện lại trở về yên lặng, nàng hiểu được Cảnh Chấn đã chết, cuối cùng lý trí cũng không thắng được ý thức mơ hồ, nàng nhắm mắt lại chìm trong mê man.

Khi tỉnh lại, Trầm Nhược Băng phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, dường như đã rời xa khu rừng hắc và Cảnh Chấn vừa bắn nhau. Mà Hắc Ưng đang nằm thật nhàn nhã ở bên cạnh thưởng thức gương mặt đang ngủ của nàng.

“Đây là nơi nào?”

” Phòng của tôi.”

Thì ra nàng lại bị đưa đến chỗ ở hấn, nàng nghĩ muốn cách hấn xa một chút, nhưng toàn thân vẫn đang mềm yếu vô lực.

“Có thể giúp tôi giải trừ hiệu lực của Nhuyễn cốt tán không?”

“Không.”

Nàng mím miệng, ánh mắt lộ vẻ tức giận.

“Muốn giết tôi thì giết đi, nếu không thì thả tôi ra! Anh sắp tâm muốn đem tôi nhốt ở chỗ này sao?”

Hấn cười như gió mát mùa thu, không thể kìm chế được, miễn cưỡng trả lời. . .”Tôi không có giải được, làm sao giúp em giải trừ được hiệu?”

Nàng không tin, cho rằng Hắc Ưng muốn xem bộ dạng thống khổ của nàng, muốn dả kích lòng tự tôn của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không cúi đầu cầu xin người khác, nhất là đối với hấn.

Hắc Ưng say đắm thưởng thức vẻ kiên cường hiện lên trong đôi mắt của nàng, chính đôi mắt này đã hấp dẫn hấn, làm cho hấn thề dù bất cứ giá nào hấn cũng phải bắt bằng được nàng. Không khỏi khẽ vuốt hai gò má nàng non mềm như nước, hôn lên đôi môi cánh hoa của nàng, bờ môi nhắm nháp.

Nàng vô lực chống cự, chỉ có thể lấy phản ứng lạnh lùng để kháng nghị, vô luận hấn khiêu khích như thế nào, nàng chỉ lấy thái độ lạnh như băng đáp lại.

“Em cho là làm như vậy thì tôi sẽ buông tha cho em sao?”

Hấn cười bỏ nút áo, ý tứ thật rõ ràng.

Mặt Nhược Băng trong thoáng chốc trở nên xanh mét, vẻ mặt bình tĩnh không hề tự nhiên, ánh mắt của hấn chưa từng sâu như vậy, trầm ấm mãnh liệt như vậy, trời ơi! Hấn muốn chiếm lấy nàng sao?

Hô hấp của nàng gấp gáp, cố gắng che dấu sợ hãi cùng bất an trong lòng, bởi vì như vậy sẽ dẫn dắt ham muốn của người đàn ông càng thêm nóng cháy.

“Anh nghĩ muốn bá vương ngành thượng cung? (Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngành thượng cung” rất đơn giản, chính là... R.A.P.E. “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian” [aka “rape”]; mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cưỡng gian”, có vậy thôi... ^0^) Hắc Ưng oai phong một cõi lại là người thừa nước đục thả câu sao?”

Nàng muốn dùng từ ngữ châm biếm để đánh mất ý niệm muốn ăn nàng trong đầu của Hắc Ưng, hy vọng có thể khơi dậy sự kiêu ngạo, dập tắt dục vọng của hấn, cho dù lòng của nàng đã nóng như lửa đốt và cực kỳ rối loạn.

“Có gì không thể? Khi nào thì em thấy tôi nhất định phải tuân thủ nguyên tắc làm việc theo đúng trình tự?”

Phản ứng của Hắc Ứng thật là ngoài dự kiến nàng, khi hắn đã cởi bỏ áo. Lộ ra thân thể trắng kiêu căng rần, nàng thật sự luống cuống, giọng nói đã tiết lộ sự bất an của nàng.

“Anh không sợ làm cho người đời cười nhạo, thì ra Hắc Ứng cũng là một người háo sắc như thế sao.”

“Người đời nghĩ như thế nào mặc họ, không liên quan đến chuyện của tôi.” Tay hắn bắt đầu đưa đến trước ngực của nàng, bắt đầu gỡ dần quần áo trên người nàng xuống.

“Đừng.” Nàng đưa hai bàn tay yếu ớt lên che lấy ngực.

“Tùy vào em sao?”

“Nếu anh dám ——” nàng chỉ có thể nói mấy chữ, Hắc Ứng đã mãnh liệt che kín đôi môi của nàng, sau đó di chuyển từ cái cổ trắng nõn mềm mại xuống phía dưới.

“Dừng tay!” Nàng lấy tay đánh hắn, nhưng hoàn toàn không có chút sức lực.

Hắn không hề lên tiếng, vẫn tiếp tục thực hiện hành động, bày tỏ sự quyết tâm phải có được nàng.

Kéo hai tay đang che trước ngực của nàng ra, sau đó cởi quần áo lót, cảnh xuân xinh đẹp xuất hiện trước mắt làm huyết mạch hắn muốn dâng trào. Hắn thừa nhận từ khi nhìn thấy thân thể băng thanh ngọc khiết của nàng đêm hôm đó, hắn đã nổi lên đã tâm đối với nàng.

Nàng là người đầu tiên có thân hình hấp dẫn ánh mắt hắn, nhưng tại sao lại làm cho hắn trở nên điên cuồng như thế? Hắn đã rất mong đợi.

Giống như đang nâng niu một báu vật quý giá, hắn tỉ mỉ rải những nụ hôn khắp trên mỗi tấc da thịt của nàng, vừa khiêu khích lại vừa dịu dàng.

Mỗi một nơi hắn hôn đến, đều như châm lửa trên da thịt nàng, nổi lên một khoái cảm kì lạ mà nàng không kiềm chế được, nàng cố nén nhịn, tự tôn cùng cao ngạo không cho nàng rên lên thành tiếng, cho dù bị bắt, nàng cũng muốn giữ gìn chút tôn nghiêm cuối cùng của mình, nếu không nàng sẽ hận mình cho đến chết.

Người đàn bà cố chấp!

Hắn cười thật thân thiết, vốn dĩ đang hôn hít dịu dàng thâm tình, đột nhiên trở nên cuồng dã cắn mút nàng.

Nàng kêu sợ hãi ra tiếng, lại giãy dụa, Hắc Ứng vừa cười vừa đàn áp nàng.

“Anh phải để em cảm nhận được sự đụng chạm của anh, tất cả những gì của em đều thuộc về anh, em không được coi thường.”

Nàng nhắm chặt hai mắt, quật cường kháng cự lại những hành động khơi gợi hắn nhen nhóm lên trên cơ thể nàng, nàng tuyệt đối không khuất phục, cho dù thất thân cũng không thể mất cả tâm.

Hắn giống đánh chiếm thành trì, bàn tay to mạnh mẽ sờ loạn trên khắp thân thể nàng, hưởng thụ cảm giác kì ảo trên mỗi tấc lãnh địa huyền bí của nàng, cứ mỗi khi chiếm lĩnh một tấc, lại làm cho hắn sợ hãi không thôi, thân thể nàng quả nhiên khơi gợi nơi hắn sự sung sướng vô hạn!

Nhược Băng từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ lạnh như băng, khuôn mặt quật cường của nàng càng trêu chọc dục vọng nam tính nơi hắn, khiến chúng càng thêm thâm trầm mà cuồng dã.

“Hãy nhìn anh!” Hắn đưa mặt áp sát vào mặt nàng.”Nhớ kỹ vuốt ve của anh, sự đụng chạm của anh, đời này em nhất định là người đàn bà của Ân Thác, anh!”

Hết Chương 6

16. Chương 07 - Phần 01 + 02

Chương 7.1

Trong lúc Bạch Thiệu Phàm đang dẫn dắt anh em cấp tốc truy tìm tung tích của Nhược Băng, thì nàng đã trở về nhà. Rất nhiều cảnh sát lùng sục khắp các khu vực rừng núi, phát hiện ra thi thể của Cảnh Chấn. Thông qua lời nhắc lại của Kiều Mã Ly, Bạch Thiệu Phàm mới biết được tin Nhược Băng đã bình yên vô sự trở về nhà. Ra lệnh cho cấp dưới phong tỏa hiện trường và báo với pháp y đến khám nghiệm tử thi, hắn vội vã chạy đến nhà của Nhược Băng.

“Lúc nhận được điện thoại của Kiều Mã Ly, anh thật lo lắng muốn chết! May mắn là em đã bình an vô sự, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Em bị Cảnh Chấn bắt ngờ phục kích, lớp xe bị hấn phá hủy mất thăng bằng đụng vào tảng đá lớn ven đường, sau đó em chạy vào khu rừng cây để trốn, vào lúc đó tình thế nghiêm trọng, cho nên em không kịp báo cho anh hay.”

Nàng giải thích .”Sau đó thì sao?”

“Như anh thấy đó, em đã giải quyết hấn.”

Nàng ra dáng như một mối, trên người vẫn còn choàng khăn vừa mới tắm, mái tóc rối bù, giọng nói thực sự không có tình thần.

“Em không sao chứ? Nhược Băng!” Hấn nắm lấy hai vai của nàng, khó nén được sự lo lắng.

“Em không sao, chỉ là mệt chết đi được, nếu phải làm báo cáo, có thể để ngày mai nói sau được không? Em muốn được nghỉ ngơi.”

“Yên tâm, anh sẽ xử lý, chúc em ngủ ngon, ngày mai anh sẽ đến tìm em?”

Nàng gật đầu.

Sau khi Bạch Thiệu Phàm vừa rời khỏi được một lúc, Nhược Băng lẳng lặng ngồi một mình ở trước gương, mở rộng áo tắm để lộ da thịt. Trên làn da trắng như tuyết bây giờ đã có vô số vết xanh tím, tất cả đều là ”Ấn ký” của Hắc Ưng .”Em là người phụ nữ của tôi!” Lời tuyên bố của hấn vẫn còn vang vọng bên tai.

Nược Băng lấy chăn gấu bao chặt lấy mình, những cảm xúc của Hắc Ưng trên cơ thể nàng vẫn còn hiện hữu, vừa chân thật lại khắc thật sâu, làm cho nàng nghĩ muốn quên cũng quên không được. Hận! Nàng hận hấn! nhưng mà không có thật sự ý nghĩ hận hấn. Không dám tìm tòi nghiên cứu chính nội tâm mình, nàng cảm thấy bản thân cần thời gian để bình ổn lại tâm tình của mình, để cho lần sau nếu nàng có gặp lại hấn, sẽ không sợ khi nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn. Thất thân thì đã sao! Từ ngày đầu tiên nàng tham gia công việc trinh thám nguy hiểm này, sớm đã không để ý, phải làm nhiệm vụ bất hết bọn tội phạm, nhất định sẽ có một sự hy sinh nào đó. Chính là nàng không thể tha thứ chính mình, cuối cùng cũng bị rơi vào vòng hoan ái của nam nữ, lại để mặc cho hấn xâm nhập mà không thể tự kiềm chế. Nàng biết thân thể nàng có phản ứng đối với hấn, cũng bởi vì vậy nàng không thể tha thứ chính mình. Qua hôm nay, nàng tự nói cho chính mình, vào ngày mai, khi ánh sáng mặt trời bắt đầu lộ dạng, nàng nhất định sẽ hồi phục lại là một Trầm Nhược Băng lạnh lùng tự tin, nhất định sẽ như vậy! Cứ như vậy, nàng cứ mãi chìm trong những suy nghĩ hỗn loạn và bất an, chìm sâu vào giấc ngủ đầy mộng mị....

Trưa ngày hôm sau, đang ngủ say Nhược Băng bị tiếng chuông cửa làm bừng tỉnh.

“Ai?” Nàng nhảy xuống giường đi vào bên cạnh cửa, cẩn thận hỏi.

“Là anh, Thiệu Phàm.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra, mở cửa để cho hấn tiến vào.

“Bây giờ là mấy giờ rồi ?” Nàng ngã vào sô pha.

“Đã gần giữa trưa , ngủ ngon không?”

“Ngon lắm.”

Thiệu Phàm ngồi xuống ở đối diện nàng, có chút dăm chiêu nhìn chăm chăm nàng.

Nhược Băng phát hiện vẻ mặt trầm tự của hắn, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vụ án giết người ngày hôm qua, chúng tôi đã phát hiện nguyên nhân cái chết của Cảnh Chấn là do một viên đạn bắn xuyên qua thái dương của hắn, trải qua nhiều cuộc kiểm tra của anh, anh xác định là viên đạn kia không phải của em.”

Chương 7.2

“Vậy sao?” Lời đáp lại của nàng như không chút để ý.

“Anh muốn nghe lời giải thích của em.”

“Em sẽ đi điều tra, có thể có kẻ thù khác đuổi giết hắn.”

“Nhược Băng! Tại sao lại gạt anh.”

“Đâu có? Em tại sao phải gạt anh?” Nàng cố tình tỏ vẻ không hiểu.

“Biết tin em gặp chuyện không may, ngoài anh và Kiều Mã Ly, còn có Hắc Ưng! Mà viên đạn trong đầu của Cảnh Chấn đúng là của Hắc Ưng, là hắn giết Cảnh Chấn, em tại sao không nói cho anh biết?”

Nghe được hai chữ Hắc Ưng, trong lòng của Nhược Băng cảm thấy rung mình, cổ nín trán tỉnh hỏi: “Cảnh Chấn là Hắc Ưng giết, thật sao? Em đã nghĩ hắn chết lúc lựu đạn phát nổ, hai người này tại sao lại tự giết lẫn nhau?” Bạch Thiệu Phàm rút cuộc nhịn không được, nắm lấy hai vai của Nhược Băng ra sức lay mạnh, vội vàng hỏi han: “Em là làm sao vậy? Nhược Băng! Chúng ta đã cùng vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh còn không hiểu tính cách của em sao! Đừng đóng kịch nữa, nói cho anh biết rốt cuộc ——” Hắn ngậm chặt miệng lại, không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào cổ của Nhược Băng, vì bị lay động nên đã làm cho cổ áo tẩm (áo tẩm ở đây là áo choàng dài được mặc sau khi tắm) của nàng bị xóc lên, phát hiện ra nhiều dấu vết xanh tím. Sắc mặt Nhược Băng thay đổi, vội vàng che cổ áo lại, cảm thấy hốt hoảng khi để lộ dấu vết.

“Sao lại thế này?” Hắn biết, đó là dấu hôn.

Nàng liên tục vuốt tóc.

“Nhược Băng! Sao lại thế này?” Hắn quát.

“Không liên quan đến anh, đừng chạm vào em!”

“Tại sao lại không liên quan đến anh! Nói cho anh biết! Nhược Băng! Chẳng lẽ là Hắc Ưng.”

“Không phải! Đây là vết thương lúc đánh nhau, anh đừng đoán bậy.” Nàng đưa lưng về phía hắn.

Giống như có một mũi dao nhọn đâm xuyên qua trái tim Bạch Thiệu Phàm, hắn không thể tin được Hắc Ưng cư nhiên dám chạm vào người phụ nữ mà hắn yêu thương nhất! Thoáng chốc cơn giận như dâng lên đến tận ngực, một cơn giận điên cuồng bỗng bùng phát ra, hắn ôm lấy Nhược Băng.”Thiệu Phàm?”

“Anh muốn giết hắn!”

Đau lòng và ghen tị làm cho hắn như mất đi lý trí, vòng tay siết chặt lấy nàng.

“Anh làm đau em, Thiệu Phàm!”

Phút chốc! Hắn làm càn hôn nàng, một người hắn mà hắn bảo vệ và yêu say đắm nhiều năm, lúc nào cũng xem nàng như báu vật lúc nào cũng tôn trọng, không bao giờ muốn tạo áp lực cho nàng. Đối với hành động bất thành linh của Thiệu Phàm, Nhược Băng sửng sốt ba giây, lập tức như vừa chợt tỉnh cơn mơ vội vã nắm lấy cánh tay của hắn.”Đừng như vậy, Thiệu Phàm!”

Hành vi điên cuồng của hắn làm cho nàng sợ hãi, như thế này thật không giống hắn, không giống cử chỉ nho nhã ngày thường, không còn là một Bạch Thiệu Phàm hài hước khôi hài, giờ phút này hắn trở nên xúc động cuồng dã.”Thiệu Phàm!” Trời ơi! Nàng không có sức lực bằng hắn

“Buông cô ấy ra!”

Một hòng súng lạnh lẽo để ngay thái dương của Bạch Thiệu Phàm, thoáng chốc chặn đứng ngay hành động của hắn.

Mặt Nhược Băng tái nhợt nhìn về phía chủ nhân của hòng súng—— Hắc Ứng, ánh mắt lạnh lẽo của hắn tràn ngập sát ý, giống như ánh mắt hôm qua trước khi giết Cảnh Chấn. Hắn đem Nhược Băng kéo vào trong lòng ngực, hòng súng hàn sâu trên thái dương của Thiệu Phàm, lưu lại một dấu đỏ chói Bạch Thiệu Phàm giờ hai tay chậm rãi quay sang hướng hắn.”Anh dám giết cảnh sát?”

“Chỉ cần kẻ nào chạm đến người của tôi, tôi tuyệt đối không tha! Cho dù là cảnh sát cũng giống nhau.” Hắn chuyển động khẩu cò súng.

“Đừng giết anh ấy!” Nhược Băng kinh hoàng cầu xin hắn.

“Em giúp hắn cầu xin? Là bởi vì em thương hắn?” Gương mặt của Hắc Ứng trong nháy mắt đông lạnh như được tạc từ băng, hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Thiệu Phàm.

“Không phải!” Nàng vội vàng phủ nhận.”Anh ấy là người bạn thân nhất của tôi, nếu anh ấy chết, tôi sẽ không tha thứ cho mình Hắc Ứng vẫn là để hòng súng ngay mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) của Bạch Thiệu Phàm, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén như ngàn mũi dao nhọn bắn về hướng Bạch Thiệu Phàm.

”Xin anh.” Nàng thể hiện bộ dáng yếu đuối xin chưa từng có , gương mặt Hắc Ứng thoáng chút động lòng.

Vì nàng, hắn có thể ngoại lệ.

“Xoay người lại.” Hắn ra lệnh.

Bạch Thiệu Phàm nghe theo lệnh, khí phách của Hắc Ứng làm cho hắn kinh sợ, hoàn toàn cảm nhận được người đàn ông này có thể nói được làm được, chỉ cần có một chút sai sót thì sẽ lập tức mất mạng. Hắc Ứng bất thành linh đánh mạnh vào sau gáy của hắn, Bạch Thiệu Phàm lập tức bất tỉnh, ngã xuống đất.

”Thiệu Phàm!” Nàng sợ hãi kêu lên.

“Đi theo tôi!”

Không cho nàng có cơ hội phản kháng, Hắc Ứng ép buộc nàng bước đi.

17. Chương 07 - Phần 03 + 04

Chương 7.3

Một lát sau đã đi đến chỗ ở của hắn, Nhược Băng lập tức giãy khỏi vòng ôm ấp của hắn , tức giận hỏi: “Vì sao lại làm anh ấy bị thương?”

“Mạng hắn lớn, nên anh không giết hắn , nếu không phải em ‘ xin anh ’, giờ này hắn đã đi gặp Diêm Vương rồi.” Hắn tới gần nàng, ôm nàng xoay nàng lại đối diện với hắn, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chú nàng, giọng nói đầy vẻ ghen tị .”Anh không cho phép bất cứ người đàn ông nào chạm vào em, chứ đừng nói đến người đàn ông nào muốn hôn em!” Bị bao quanh bởi hơi thở mãnh liệt của hắn, Nhược Băng cảm thấy khó nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, mà trên người nàng vẫn còn mặc nguyên bộ áo tắm, nàng lại càng cảm thấy áp lực hơn. Nhìn đến dấu môi hôn trên da thịt trắng nõn nà của nàng, đôi mắt của Hắc Ứng chuyển sang thâm trầm, hắn lại xúc động muốn có nàng. Ánh mắt hắn đã để lộ ra ý đồ của hắn, Nhược Băng kinh hoàng nắm chặt áo.

Không cho nàng có cơ hội né tránh, Hắc Ứng ôm lấy nàng đi hướng phòng ngủ, môi lưỡi lập tức tấn công.

“Không —— muốn!” Hân hôn làm cho kháng nghị của nàng đứt quãng.

“Em ‘muốn’ hay không? Không thành vấn đề!”

Nhược Băng xấu hổ và giận dữ đánh hân, đá hân, nhưng chỉ là uống phí sức lực. Chỉ cần hân muốn, hân tuyệt đối không cho phép nàng cự tuyệt. Lưu loát gỡ xuống áo tắm của nàng, da thịt xinh đẹp lại bày ra trong đáy mắt, hân dùng đôi tay mạnh mẽ của hân đem nàng khóa chặt vào trong lòng ngực cứng rắn. Cho dù nàng có né tránh như thế nào, vẫn không trốn tránh được sự chiếm đoạt ngang ngược của hân. Lúc này Nhược Băng đã không còn cách nào để giữ được bình tĩnh trước sự đối đãi của hân, xấu hổ và giận dữ làm hai gò má nàng đỏ ửng, cố gắng bảo vệ thân mình trần trụi, trốn sang góc giường bên kia, nàng không muốn bị thua trước hân lần nữa chứ. Nhưng dù sao thân thể của nàng cũng không nhanh nhẹn bằng Hắc Ưng, Hắc Ưng ôm eo nàng từ phía sau, cảm giác điên cuồng bỗng dưng chiếm lấy thân thể hân, ngọn lửa nóng cháy đang thiêu đốt hân, làm đầy bình lên dục hỏa của hân, hân lại hoàn toàn có được nàng, dùng khí phách cuồng dã mà chiếm giữ, bao phủ lấy nàng.

Một lúc sau, Nhược Băng bị vây ở khuỷu tay của hân, dư vị hoan ái sau cơn mây mưa vẫn vây quanh nàng, chỉ có thể vô lực mặc hân tiếp tục ở trên chính thân thể mình hạ xuống những nụ hôn tinh tế trên quý. Nàng hiểu được Hắc Ưng đã chiếm lấy hoàn toàn cuộc sống của nàng, mặc kệ nàng “Muốn” hay “Không muốn”, thì cả đời này, người đàn ông này cũng sẽ không bao giờ buông tha nàng. Mà nàng, nên giải quyết thế nào đây?

“Suy nghĩ cái gì?” Hân hỏi, ánh mắt sắc bén.

Nàng xoay người đi, im lặng không nói.

Hắc Ưng nắm lấy nàng xoay lại đối diện với đôi mắt hân.

“Đừng nghĩ trốn khỏi anh, đời này em chỉ có thể đi theo anh. Thiếu chút nữa anh đã quên em là nữ trình thám thông minh, không ít sát thủ đều thất bại dưới tay em, nhưng đừng bao giờ thử tìm cách trốn thoát khỏi anh, cho dù chân trời góc biển anh nhất định sẽ tìm được em.”

“Nếu đã biết em là một trình thám, thì anh cũng nên biết, trình thám là người đại diện cho chính nghĩa, không thể giao du kết thân với một sát thủ hai tay dính đầy máu tanh.”

”Dính đầy máu tanh, chính nghĩa như em cảm thấy là anh tà ác?”

“Không sai.”

Hân cười vô cùng ngông cuồng, khinh thường nói: “Chính nghĩa cùng tà ác trên thế giới này là khó có thể phân biệt được, rất nhiều người nhìn như chính nghĩa lại thường hay làm ra những chuyện tà ác, chẳng qua bọn họ ngụy trang, phải nói là ngụy trang rất tốt, lừa bịp ánh mắt của người đời. Muốn duy trì chính nghĩa đôi khi cũng phải sử dụng những thủ đoạn tà ác.” “Anh không thể nói như vậy! Tà ác làm hại những người lương thiện không thể có cuộc sống bình yên, phạm tội phá hoại trật tự xã hội, nếu không phải có rất nhiều người xả thân giữ gìn chính nghĩa, thế giới chẳng phải rối loạn sao? Đừng nên tôn vinh những điều xấu xa tà ác đó, tất cả đều là ngụy biện!” “Không có tà ác nào có thể trợ giúp cho chính nghĩa sao? Cho dù duy trì chính nghĩa, cũng đôi khi phải mượn dùng thủ đoạn đặc biệt, nếu không thì không thể làm nên việc lớn.”

Nàng phản đối: “Chẳng lẽ giết người cũng có thể được coi là chính nghĩa?”

“Cảnh sát bắt được tội phạm, nếu ở sau lưng người đó có một thế lực lớn mạnh làm chỗ dựa, cho dù quan tòa duy trì chính nghĩa đến mấy cũng không thể định được tội của hân, chỉ phải dựa vào lấy ác chế ác, cũng từ đó mà sinh ra những giao dịch giết người, những chuyện đại loại như vậy nhiều đến không thể đếm hết, chỉ là người bình thường không biết thôi.”

“Chuyện này hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, nói nhiều như vậy, cũng không có thể đem trắng và đen để gộp chung. Tóm lại, tôi với anh là chính tà bất lưỡng lập (chính ta không thể cùng tồn tại)!” Hân cười điên cuồng! Cười cực kỳ thoải mái.

Nhược Băng giật mình trước phản ứng của hân, hân đang cười to, cười đến cuồng vọng mà không kèm chế được, nhưng cũng vô cùng mê người trí mạng đến như vậy. Hân cười thật đẹp, thật ra từ trước đến nay

nàng vẫn luôn ngời thề, cho dù là hắc chỉ tươi cười hay tà cười, tất cả đều như có một sức hấp dẫn vô hình làm say đắm lòng người. Nụ cười của hắc làm cho nàng xem đến mê mẩn.

Chương 7.4

Mãi đến khi ánh mắt sáng ngời của Hắc Ứng nhìn chăm chú nàng, Nhược Băng mới phát hiện mình không tự giác đã để lộ ra tâm tư, nàng xấu hổ nhắm mắt lại. Cố né tránh đôi tay bá đạo của hắc đang ôm lấy gương mặt nàng, để cho nàng đối diện với ánh mắt của hắc.

Mãi đến khi ánh mắt sáng ngời của Hắc Ứng nhìn chăm chú nàng, Nhược Băng mới phát hiện mình không tự giác đã để lộ ra tâm tư, nàng xấu hổ nhắm mắt lại. Cố né tránh đôi tay bá đạo của hắc đang ôm lấy gương mặt nàng, để cho nàng đối diện với ánh mắt của hắc.

“Em đang thẹn thùng?”

“Không có!”

“Thế tại sao lại quay mặt đi chỗ khác?”

“Tôi thích thế.”

“Nói dối!”

“Tôi không có!”

“Về mặt của anh khi cười có phải rất đẹp trai hay không?” Hắc tà ác hỏi.

“Phách lối!”

Hắc lại ôm nàng cười to, giọng nói trầm thấp của hắc nỉ non bên tai nàng: “Một ngày nào đó, em nhất định sẽ yêu thương anh.”

Buổi tối khi quay trở về nhà, Nhược Băng đứng trước tòa cao ốc nhìn vào hàng cây bên đường, thì nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của Bạch Thiệu Phàm. Có vẻ như hắc vẫn canh giữ ở nơi đó chưa từng rời đi.”Vẫn còn đứng đây đợi em?”

Hắc gật đầu, ánh mắt u buồn si ngốc nhìn nàng, vẻ tiêu tụy mệt mỏi làm cho nàng nhìn thấy không đành lòng.

“Sao không quay về nghỉ ngơi?”

“Lo lắng cho em.”

“Yên tâm, em không sao.”

Hai người lại lặng im không nói, ai cũng không nhắc tới chuyện của Hắc Ứng .

“Muốn lên nhà ngồi một chút không?” Nàng hỏi.

Hắc lắc đầu.”Đã trễ rồi, không quấy rầy em nghỉ ngơi.”

“Vậy thì. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nhược Băng lướt qua hắc đi về hướng tòa cao ốc, trước khi bước vào cửa là lúc Thiệu Phàm nhin không được gọi nàng lại .

“Nhược Băng!”

“Chuyện gì?” Nàng quay đầu lại.

“Thật xin lỗi, tha thứ cho sự quá đáng của anh.”

“Người nên xin lỗi phải là em.”

“Không! Là anh nhất thời xúc động, mất đi lý trí, chính anh cũng không hiểu được tại sao bản thân lại làm như vậy.”

“Em không trách anh, quên chuyện này đi.”

“Nhược Băng, nói cho anh biết, Hắc Ứng đối với em mà nói là cái gì?” Hắc vẫn là nhịn không được thốt nên lời, nếu đêm nay Nhược Băng không cho hắn một đáp án, hắn tuyệt đối không thể nào ngủ được.

“Không là cái gì cả.” Nàng bình tĩnh trả lời.

“Đừng gạt anh! Anh đã nhìn thấy được, giữa hai người không thể nào có chuyện bình thường được, có phải là em đã yêu hắn đúng không?”

“Em không có!”

Bạch Thiệu Phàm lộ ra nụ cười khổ, giọng nói tràn ngập chua xót.

“Nhược Băng, chúng ta quen biết nhau đã bảy năm, chưa bao giờ gặp em tỏ thái độ nhút nhát với bất cứ người đàn ông nào, nhưng hôm nay trước mặt Hắc Ứng em lại tỏ ra nhu nhược, điều mà anh chưa bao giờ gặp qua.”

“Em vì anh nên mới cầu xin hắn, tình thế bất buột mà.” Nàng cực lực phủ nhận.

“Nhưng thái độ và biểu hiện của em lại giống như biểu hiện của một cô gái.”

“Đừng nói nữa! Thiệu Phàm, hôm nay tâm trạng của anh không được tốt, em không muốn nói tiếp chuyện này nữa.”

Nàng vào cửa, muốn đóng cánh cửa bằng thủy tinh lại, định chấm dứt cuộc đối thoại này.

“Nhược Băng!” Hắc đưa tay chặn lại, nhìn thẳng vào nàng.

“Còn có chuyện gì?”

“Chúng ta vẫn còn là bạn bè chứ?”

“Đương nhiên.” Nàng mỉm cười. “Đã trễ rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Hết Chương 7

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-trinh-sat-va-sat-thu>